

УЕЙЛЪНД ДРЮ УИЛОУ

Превод от английски: Георги Величков, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

НОКМААР

О, колко прекрасни бяха кучетата-убийци! Колко мощни бяха техните рамена и как елегантно се извиваха техните лъскави, неокосмени опашки! О, как безшумно и плавно се движеха те до своите водачи сред мъглите и пушеците, обвили Нокмаар.

В очите на кралицата, застанала на балкона на заклинателната зала, образите на водач и куче се сливаха в едно единствено същество — нейното същество. Мъжете носеха черни кожени ризници, черни като кожата на зверовете до тях. Кучетата потръпваха леко в очакване на командата, застанали плътно до водачите си.

Утринта бе хладна и Бевморда се загърна с мантията си. Тя се бавно усмихна и продължи да чака мълчаливо.

Предстоеше упражнение в убийство. Няколко затворници вече бяха докарани от килията. Те стояха скупчени и се притискаха един в друг зад един от контрафорсите на крепостната стена, така че кучетата не можеха да ги видят. В отсрещния край на вътрешния двор изведнъж се отвори една от портите, а малко след това беше пуснат и мостът през рова. През портата се виждаха сиво-зелените хълмове на Долината Нокмаар и затворниците лесно можеха да си представят свободата, която ги очакваше.

Началникът на стражата погледна нагоре и поздрави. Бевморда кимна в отговор. Казаха на затворниците да бягат и те, събрали всичката си останала енергия и надежда, с все сили се устремиха към портата и мечтаните далечни хълмове. Едно след друго кучетата-убийци се отскубнаха от водачите си, втурнаха се през двора и след миг гърлата на затворниците бяха прегризани. На всичките до един. Никой не достигна портата.

Бевморда се усмихна. Когато представлението свърши, тя се извърна рязко и както всяка сутрин тръгна да оглежда владенията си от високия балкон. Всички планини на запад далеч отвъд долината Тир Аслийн, бяха нейни. На север огромният вулкан Нокмаар също и

принадлежеше. На изток тя владееше дори самото Слънце, защото няма то не бе изгряло послушно малко след нейните горещи призиви в заклинателната зала?

Извън властта и оставаше само Югът. Само Югът.

Бевморда се навъси. Сто левги богата земя се простираха извън нейния контрол, обвити в лека мараня, сякаш, за да и се подиграват. От тази посока се задаваха десет талиги, които и напомниха горчиво за онова, от което тя се страхуваше най-много. Талигите се охраняваха от конници и кучета-убийци и бавно приближаваха стените на крепостта. Те докарваха месечното Събиране.

Кралицата поклати глава със задоволство, но всъщност и беше неприятно.

Каел, както винаги, беше точен.

През първата нощ след пълнолуние започваше събирането. Войниците и кучетата му се впускаха навред, за да залавят всички жени в напреднала бременност. Те ги докарваха от южните феоде и от морското крайбрежие на изток; крадяха ги от блатистите области край реката Труун; залавяха ги в планините на юг от Тир Аслийн и в полята на областта Галадорн. Войниците на Каел понякога прекосяваха дори дивите и далечни райони край реката Фрийн, а в редки случаи пленяваха дори мъничките жени на Нелвините. Тези мънички жени в повечето случаи обаче, умираха по пътя към крепостта Нокмаар.

Внезапно отвратена, Бевморда вдигна рязко ръка и за всеобщо изумление пет мълни мигом раздраха въздуха над колоната. Конете ужасени се втурнаха на посоки, талигите се прекатуриха, разпилявайки товара си; кучетата-убийци ръмжаха и се въртяха объркано. Жените пищяха, а войниците ругаеха сляпо и се нахвърляха към всички, повече, за да прикрият страха си, отколкото, за да въдворят някакъв ред.

Бевморда бързо обърна гръб на тази картина и се загърна още поплътено в мантията си. О, как и беше дошло до гуша от тези безкрайни раждания! А колко по-чиста беше само Смъртта, колко по-предвидима, колко по-лесна за контролиране! О, как мразеше тя тези тромави жени и тяхната сляпа, животинска любов — любов към съпрузи, деца и към проклетия живот! Бевморда ги чувстваше като едно безкрайно живо море, чието дихание се надигаше от юг и заплашваше да я погълне. И

някъде там, в морето от тела, се таеше раждането на едно дете, раждане, което караше сърцето и да се свива от ужас.

О, как страшно мразеше тя това неродено дете!

Намръщена и горделива, кралицата се отправи към заклинателната зала. Тя хвърли поглед към нощните чапли, готови да изпълнят заповедите ѝ, и срязва тролите и дребосъците-прислужници, които на часа се приведоха и си намериха работа. Видът на тримата друиди, нейни доверени заклинатели, я накара да се свъси още повече. Те безсмислено дърпаха сивите си бради, поклащаха сивите си глави и, потривайки съсухрените си ръце, мърмореха неразбираеми успокоения. Тя втренчи поглед някъде далеч зад зъберите на Нокмаар и простена:

— Защо, защо?

Бевморда яростно разпери ръце и пет огнени кълба с гръм и трясък отскочиха от стените наоколо. Друидите се снишиха примрели. Едно от кълбата профуча навън през близкия прозорец и стремително полетя към Луната като че ли за да я смъкне от небето. Друго едно обгори крака на един прислужник, когото веднага извлякоха по стълбите, за да не смуцава с крясъците си кралицата. Няколко троличистачи, грухтейки почистиха мястото на злополуката.

— Защо, защо? — извика тя отново към тримата преbledнели друиди.

Те много добре разбираха какво ги пита тя. Бевморда искаше да знае защо тя, която беше Суверен на Нокмаар, Могъща заклинателка и магьосница и Първа жрица на Култовете, трябва да бъде подвластна на унижителния човешки страх. Самата мисъл пък, че се страхува от неродено дете, я влудяваше напълно и не и даваше нито миг покой.

Друидите можеха да дадат много и най-различни отговори. Те можеха, например, да припомнят на кралицата, че тя също е смъртна и в този смисъл превратностите, изненадите и дори прищевките на Съдбата я засягат точно толкова, колкото и най-незначителния ѝ поданик. Заклинателите можеха да кажат, че нейната магия, колкото и могъща да беше, не можеше да се сравни с жизнерадостния детски смях.

Но едно съзнание като нейното, изкривявано и замъглявано от жестокост с години, щеше да остане глухо за простотата на тези истини.

Истината, или дори само част от нея, Бевморда нямаше никога да приеме.

Всички, които дръзваха за бъдат прями с кралицата, заплащаха откритостта си по един и същ жесток начин. Побесняла от ярост, тя ги осъждаше на смърт и присъдата влизаше в сила на часа. Кучетата-убийци и тролите си знаеха работата. Понякога те успяваха да разкъсат поредния привърженик на Истината, преди още да е изрекъл докрай мисълта си.

Тримата друиди-заклинатели не бяха привърженици на Истината; те искаха да оцелеят. Първият от тях направи няколко успокоителни жеста, усмихна се и каза:

— Ваше Величество, всичките ви неприятности идват от това, че целият свят завижда на вашата сила. Нашите тайнства обаче, скоро ще разпилеят тази отвратителна завист и вие ще можете да царувате в мир.

Вторият поклати замислено глава в знак на съгласие и добави:

— Ваше Величество, при най-голямото ми уважение към вас, трябва да отбележа, че никое велико дело не е било извършено набързо.

Третият се поклони дълбоко и каза примирително:

— Точно така, точно така. Освен това, дотолкова, доколкото на юг остават непокорени някои диви области, неизбежно е възникването на разни дреболии и незначителни неприятности.

Бевморда погледна примирено към тримата. Най-голямата опасност за друидите беше отминала. Те не бяха разкъсани от огнени кълба, нито бяха прегризани от невидими челюсти; бяха оцелели отново, поне за момента.

Третият заклинател, сякаш окуражен от спокойствието на Кралицата, малко непредпазливо реши да отбележи:

— Освен това, Ваше Величество, ние вярваме, че вие вече сте заловили майката, която търсите и че белязаното дете ще се роди в ръцете ви.

Бевморда се изсмя истерично. Тя сграбчи с ръце стомаха си и взе тихичко да мълви, че този път проклетото дете няма да ѝ се изплъзне. Около нея нощните чапли унило пристъпваха, втренчили поглед в пода, и като че ли жадуваха да се върнат в хладните мочурища край

реката Труун, там където призрaчни риби се мяркаха в спокойните води.

Заклинателите, съвсем преbledнели, взеха да повтарят, че всичко е съвсем сигурно, защото имали неоспорими поличби.

— Бързо! Призовете видението отново! — извика кралицата.

Тримата се поклониха послушно и подхванаха бавен танц около големия камък в средата на залата, като от време на време подритваха настрана кости и гниеща плът. Бевморда се беше увила плътно с плаща си и внимателно наблюдаваше. Друидите пееха в унисон Заклинанието за Неразгадаемото. Гласовете им леко трепереха, защото всички досегашни видения предсказваха на Бевморда триумф, всемогъщество и безсмъртие. Само последното, извикано по погрешка, вещаеше обреченост. В него се появяваше Фин Разиел, отдавнашен враг на Бевморда. Същата онази Фин Разиел, която беше провалила толкова много планове на тяхната господарка и която толкова отдавна беше разгромена.

Видението отново се появи. Бевморда се приближи до заклинателния камък и с нетърпение се вгледа в лицето на Фин Разиел, което блестеше пак толкова красиво, както преди много, много години. Призрачното ехо донесе нейния глас, който казваше:

— Ти можа да победиш мен, но няма да можеш да победиш детето. Могъществото на детето е по-голямо от твоето. То ще сложи край на твоето властване. Ето го знака, Бевморда...

Лицето и гласът на Фин Разиел изчезнаха, а в белезникавата течност, покриваща заклинателния камък, се образува един блестящ кръг. Знакът. Бевморда го познаваше вече твърде добре.

Очите и заблестяха от ярост. Тя се наведе над омразния знак, отметна плаща си и протегна костеливи ръце.

Друидите, тролите и нощните чапли побягнаха с писъци, да се скрият някъде. Светкавици и огнени кълба с оглушителен гръм се стовариха върху камъка и знака. Белезникавата течност се превърна във вонящо изпарение. Опиянена от собственото си могъщество, Бевморда нададе вой по-зловещ от истеричния й смях — един протяжен вой, отбелязващ имагинерен триумф.

Но тя знаеше и онези около нея също знаеха, че колкото и често да изгаря видението, то пак може да бъде призовано, защото същината му беше извън нейната власт.

Едно мокро, подсмърчащо същество се зададе по стълбите. То понечи да се обърне към господарката на Нокмаар, но тя го смрази с крясък и протегна към него дългите си нокти.

Съществото, все пак, се осмели да проговори:

— Милост, Ваше Величество! Не ме изгаряйте! Не ме убивайте! Принцеса Сорша ме праща! — това беше трол-тъмничар, без нос, гъгниво бърборещ с оранжевите си подути устни. Той имаше искрящи, зловни очи и отвратително смърдеше на тъмница и смърт.

— Говори! — изсъска кралицата.

— Сорша, Ваше Величество, моли ви да слезете долу.

— Направи път! — презрително и отвратено извика кралицата и се отправи към подземията.

След нея двама трол-пазачи извлякоха натрапника за краката. Други двама избърсаха локвата смрадлива слуз, която беше направил.

Друидите взеха да се съвещават шепнешком.

— Ако това е детето, с нас е свършено! — изстена първият.

— Трябва да бягаме, да се спасяваме! — страхливо прошепна вторият.

— Глупаци! — не се стърпя третият. — Къде ще се скриете, а? Правете, каквото ви е заповядано! Започваме ритуала!

Само преди минути още едно дете се беше родило в подземията на замъка Нокмаар. Тези подземия бяха мрачни, студени и влажни. Слаба светлина се процеждаше през галериите, отвеждащи високо нагоре, чак до вътрешния двор. Тук-там пробляскваха свещи. Двама трол се боричкаха в един ъгъл за една разпарцаливена кожа.

Нищо не подсказваше раждането на дете.

То щеше да остане без име, без да бъде изкъпано и повито, както трябва. Нямаше и лекар, който да се грижи за майката. Край нея стоеше само една много, много уморена акушерка.

— Етна! — прошепна майката и сграбчи ръката на жената до нея. — Детето не бива да умре, Етна!

Жената се усмихна вяло и уплашено. Тя отправи поглед към тролите и глухо каза на един от тях да извести принцесата.

Майката стисна още по-силно ръката на акушерката и продължи да настоява:

— Етна, ти знаеш, нали? Ти знаеш!

Жената не издържа отчаяния и пълен с болка поглед и отвърна очи. Но какво искаха от нея, тя само си гледаше работата?

Тролът-пратеник забързано се отпрати по коридора покрай клетките, пълни с бременни жени. Той се заизкачва по спираловидните стълби, премина един по-сух коридор, отпрати се към парадната кула и накрая достигна залата на принцесата. Той почука с лигавите си пръсти и каза:

— Сорша, Ваше Величество, извинете, но раждане...

В залата една млада жена се събуди и след миг скочи на крака, държейки заплашително кама в дясната си ръка. Тя тръсна глава, като разбра къде се намира, и дълбоко си пое въздух.

— Много добре — извика тя през вратата. — Слизай долу, аз идвам веднага.

Сорша навлече набързо вълнените си панталони и туника, запаса камата на кръста си, нахлузи ботушите и се спусна след трола по стълбите към подземията, обзета от силно желание да е някъде другаде.

Сорша беше сънувала лов на глигани.

Беше щастлив сън. В него тя яздеше гарваново черния си жребец Рек. Докато заобикаляха края на гората, край една широка река, глиганът се втурна към тях така внезапно, че Сорша нямаше време да извади стрела. Фиксирайки я с червените си очи и вдигайки прах, животното се хвърли напред, за да прободне корема на коня с бивните си. Нямаше достатъчно място, за да обърне коня. Рек леко прескочи глигана, направи още няколко скока в устрема си и рязко се обърна. След миг той летеше обратно към звяра с оголени от ярост зъби. Глиганът се оказа по-бавен и Сорша го прободне и закова на земята с копието си. Животното квичеше, хвърляше се и риташе безпомощно с крака. Малките му очички горяха от омраза, докато Смъртта не ги угаси след малко.

Такъв лов обичаше Сорша, такива бяха любимите ѝ сънища...

Внезапното чукане по вратата и предсмъртното грухтене на глигана се превърнаха в хленчещия глас на трола, който я викаше за поредното раждане.

— Тя ненавиждаше това си задължение и с голяма неприязън проверяваше новородените в търсене на Знака. Сорша беше станала

безчувствена към раждането и мълчаливо се бе заклела никога да не става майка.

Принцесата предпочиташе лова и битките, щурмуването на крепости с конниците на Каел и откритите простори. Тя с мъка понасяше всички тези потайни тропи, изтормозени акушерки и жени-затворнички. Полетата и горите далеч от Нокмаар я привличаха непреодолимо. За последните пет години тя беше усвоила изкуството на атаката и отбраната, беше станала бърз, силен и лукав воин.

Сорша беше на осемнайсет години. Държеше се уверено и студено, като жена израснала свободно, и беше стройна и червенокоса като баща си. Тази коса беше проклятието на детството ѝ. Бевморда я мразеше, защото тя ѝ напомняше за съпруга ѝ. Могъща заклинателка, кралицата правеше магия след магия, като ту я превръщаше в руса, ту в черна или кестенява — изобщо всякаква, само не и червена. Тази коса я влудяваше още повече, защото никоя от магиите ѝ не даваше траен резултат.

Когато Сорша се беше върнала от поход преди три месеца, тя отново беше понечила да омагьоса червените ѝ къдрици, но принцесата я спря и каза просто:

— Не! Тази коса е моя, а не на баща ми. Остави я на мира, моля те.

На Сорша ѝ се струваше, че мрази баща си, но не беше много уверена в това. Когато си мислеше за него, той беше... просто далечен. Един мъж нито по-добър, нито по-лош от останалите.

Всички мъже бяха далечни и чужди за принцесата.

Тя крачеше по коридора с клетките на жените — пленнички, без да поглежда вляво или вдясно. Някои от тези жени раболепно се молеха за вода, храна или внимание и протягаха ръце през решетките. Други се усмихваха и шептяха на себе си. Трети стояха изправени и не криеха пламтящите си от омраза очи.

Сорша ги пренебрегна всичките. Тя влезе в стаята за раждане, като знаеше много добре, какво ще види — просмуканите от влага стени, тролите, спотайващи се в сенките, и в средата една мръсна постеля, на която лежеше майката с вперени в нея ужасени очи.

Етна държеше малко вързопче и нейният поглед също беше пълен с ужас.

— Е?

Акушерката преглътна сухо и показа детето.

Сорша поспря за миг, защото малкото момиченце имаше червени коси, точно като нейните. То гледаше спокойно и се смееше. На повечето жени този смях им приличаше на ромона на бързей в зелените южни поля. Детският смях сякаш смири и утеши всички в мрачното подземие. Дори вечно мърморещите троли учудено бяха наострили уши.

— Чакай! Проверката! — сепнато и рязко произнесе Сорша, защото акушерката твърде бързо беше повила детето отново.

— Ваше Величество, това дете... — понечи да каже Етна, но безизразните очи на принцесата я спряха и тя пак откри малката.

То беше съвсем нормално дете, като се изключи малкото кафяво петънце от вътрешната страна на малката и ръчичка. Знакът, това беше Знакът. Сорша го познаваше добре. Когато Бевморда и поставяше задачата, тя го беше изобразила на стената на тронната зала.

— Това! Това е, което ще търсиш! — беше й изкрещяла кралицата.

Знакът често се появяваше върху стъблата на полуовъглени дървета и върху гърбовете на осъдени на смърт затворници, преди да ги разкъсат кучетата-убийци.

Не можеше да има грешка, това бе той.

Сега, когато Сорша видя знака на ръката на смеещото се дете, тя почувства само облекчение, нищо друго — тежкото и задължение беше приключило.

Принцесата знаеше, че трябва веднага да извести майка си, но се сети, че в зори Бевморда беше заета, както винаги, със заклинания, призоваващи Слънцето да изгрее. Налагаше се малко да изчака. Междувременно тя извика на Етна да приготви детето, тъй като съдбата му вече беше решена.

Майката изчака стъпките на Сорша да заглъхнат по коридора и веднага сграбчи полата на акушерката. Тя трепереше от слабост, но ръката й стискаше здраво. Гласът и прозвуча напрегнато и хриптящо:

— Етна, трябва да я спасиш! Знаеш, че трябва!

Етна хапеше устни с насълзени очи и поклащаше леко глава. Тя обърна поглед към двамата троли, които се приближаваха с гърлено мърморене.

— Ти трябва да я спасиш, чуй ме! — настояваше майката отчаяно. — Това дете е по-важно от теб и мен, по-важно е от всичко друго! Не мисли, не мисли, Етна, довери се на сърцето си! Спаси я!

Единият от тролите ритна Етна в глезена, а другият посегна да я удари с лакът в стомаха. И двамата крещяха с все сила:

— Назад, назад! Махай се! Пусни детето!

Жената преглътна, избърса сълзите си и притисна силно малката. С неочаквана сила и бързина тя блъсна тролите, които паднаха по гръб с викове и писъци. Етна се втурна по коридора. Докато тичаше устремно, пленничките протягаха ръце, за да докоснат нея и детето.

Само секунди след това Бевморда и Сорша буквално влетяха в залата. Щом чуха вайканията и крясъците на тролите, веднага разбраха какво беше станало.

— Къде е проклетото дете? — фучеше яростно Бевморда и сграбчи майката.

Тя само се усмихна, затвори очи и остана да лежи неподвижно.

— Убийте я! — извика извън себе си кралицата към отмъстителните тролите.

Те не чакаха подкана и веднага се хвърлиха да изпълнят заповедта.

— Намери детето, Сорша! Вземи кучетата и не се връщай без него! Искам го живо, чуваш ли, живо!

Кралицата се завъртя и бързо тръгна към вратата. На прага началникът на стражата и двама войници едва не се блъснаха в нея. Лицата им бяха бледи и те като че ли леко трепереха.

— Ах, вие! Как позволявате този смях? — изсъска Бевморда.

— Ваше Величество, аз... — понечи да каже началника.

— Млък! Слушай!

Отвред жените се смееха с пълен глас. Смееха се на нея. На нея!

Бевморда изпадна в сляпа и необуздана ярост.

— Избийте ги всичките! — крещеше тя и пращаше огнени кълба с костеливите си ръце към клетките с пленнички.

Бели пламъци обхванаха коридора.

Етна направи, както ѝ каза майката — довери се на инстинкта си и не сгреши.

Тя се впусна в лабиринта от тунели под замъка Нокмаар като подгонено животно. През годините тя беше открила много тайни ходове и ги беше използвала неведнъж.

Етна предпочиташе тези мрачни подземия пред ужасите на замъка. Тук тя се чувстваше защитена от похотливите домогвания и опипвания на троли и тъмничари. Далече оставаше и хладната загриженост на принцеса Сорша. В мрака на лабиринта тя можеше отново да мисли и мечтае, а понякога и да поспи.

Тайната, че може да се измъкне на свобода през плетеницата от тъмни галерии, ѝ беше най-скъпа. Някой ден, когато събереше достатъчно кураж, тя щеше да се опита да намери пътя към Свободата, изплъзвайки се от кучетата-убийци и стражите. Някой ден тя щеше да се върне в Галадорн.

Етна поспря само за миг, колкото да грабне малко захар и кратунка с мляко. Щом почувства, че е стигнала достатъчно далече, тя се сви на кълбо и треперейки притисна малката към себе си. Над главата ѝ ехтяха крясъците и стъпките на стражата, вдигната по тревога.

Малко поуспокоена, тя реши, че трябва да достигне някоя река или поток, течащи на юг. Най-близкият поток обаче, беше на цели две левги. Етна знаеше, че всред голите хълмове и камънаци на Нокмаар кучетата-убийци ще я открият и настигнат много преди тя да се е добрала до водата. Притаени, жена и дете, останаха в подземията, докато врявата и суматохата постепенно утихнаха.

В полунощ на втория ден Етна внимателно изпълзя на открито. В мрака, от двете ѝ страни, зловецко се очертаваха замъкът и вечно пушещият вулкан, а далече пред нея спокойните води на Източния поток тихо ромоляха на юг — към свободния Галадорн.

Ноцта беше подходяща за бягство. Облаци забулваха Луната, а неспокойни ветрове отнасяха шума от стъпките ѝ. Една малка бяла коза приближи и погледна Етна спокойно. Вимето ѝ беше пълно с гъсто мляко и тя позволи на детето да суче до насита. След това Етна качи детето на гърба на доверчивото животно и те се упътиха надалече от Нокмаар.

Жената искаше да следва водите на потока чак до Галадорн: там да свие на запад и някоя тъмна нощ да премине реката Труун. След

това все на северозапад, докато някой ден приказното царство Тир Аслийн се откриеше пред нея.

Етна знаеше, че едно такова пътуване ще отнеме много месеци.

Тя беше съобразила, че Бевморда и генерал Каел ще пратят войска и кучета на запад и беше излязла права. Никой не беше очаквал нейната хитрост. Районът между Нокмаар и потока беше слабо охраняван. Само на два пъти тази нощ се чу тропот и приглушен лай.

И при най-малкия признак на опасност Етна грабваше детето и го притискаше силно към себе си.

Призори те достигнаха потока и се сбогуваха с малката коза, която нежно близна детето на тръгване. Етна нагази студената вода и се отправи на юг. Тя упорито вървеше нощ след нощ, докато потокът постепенно се превърна в широка и пълноводна река. Денем боязливи горски животни хранеха малката в гъсталаците, където Етна криеше детето.

Един ден обитателите на блатистите поля ги откриха да се носят полумъртви по реката. Те бързо ги прибраха в колибите си и се погрижиха за тях, докато усмивките не се върнаха на лицата им. Но дори тук, в сърцето на мочурищата, вечно обвити в мъгли, често нощем се промъкваха Каеловите бойни лодки и кучета-убийци. Те претърсваха колибите, на които се натъкваха, и неизменно сееха ужас и смърт.

Под прикритието на нощта и с безкрайно внимание Етна и малката бяха прехвърляни все по на юг, чак отвъд реката Труун. Оттук до притоците на реката Фриин отново жертвоготовността и вниманието на дивите животни спаси бегълците от гладна смърт и им помогна да открият тайни пътеки в чуждата земя.

Душата на Етна пееше, защото тучните ливади и високите планини на спасителния Галадорн бяха вече близо. Но тя не можа да им се порадва.

Кучетата-убийци бяха надушили нейна следа и с най-голяма бързина я следваха. Когато Етна чу далечния, но бесен и кръвожаден лай, тя разбра, че краят е близо.

С треперещи ръце Етна стъкми малко салче от плуващи клони. Пригответи малко легло от меки тръстикови листа и положи в него

увитото в шала дете. Кучетата вече се виждаха и време за губене нямаше. Етна целуна с обич малката и я отпрати в бързеите на реката.

Салчето беше още пред очите ѝ, когато зверовете-убийци се хвърлиха върху нея.

Бевморда влезе внезапно в заклинателната зала. Тя завари тримата друиди да се вглеждат прехласнато в млечнобялата течност, където се появяваха виденията, а тролите-пазачи да се кикотят ликуващи около тях.

— О, Ваше Величество! — възторжено я посрещна заклинателят-старейшина. — Погледнете само какво видение имаме за вас, какво видение!

Бевморда се приближи, загърна се в плаща си и с известно подозрение се вгледа в млечнобялата течност. Постепенно от нея изплува образът на рядко залесен речен бряг. На няколко крачки от водата глутница освирепели Кучета-убийци разкъсваха трупа на една жена. Още и още кучета и конници прииждаха.

Първият конник, който пристигна, изкомандва зверовете да се дръпнат настрана и с няколко удара на копието си набучи обезобразената глава. Макар и трудно, останалите войници познаха Етна и взеха да се потупват и поздравяват дрезгаво.

Бевморда грухтеше от удоволствие.

— А детето? — попита кратко тя.

— Ами, детето... — уклончиво започна първият заклинател — детето, да, детето... — и без да довърши, погледна към другите двама.

— Всъщност ти забеляза ли какво се случи с него? — вторият друид попита третия.

Третият въздъхна тежко, покашля се и се престаши да отговори:

— Все още не знаем, Ваше Величество, но след като вече жената е намерена, сигурно...

— Престанете, глупаци! — срязва ги кралицата. Очите ѝ не се отделяха от видението — изглеждаше омаяна и възхитена от гледката.

О, колко прекрасни бяха кучетата-убийци дори когато разкъсваха!

ГЛАВА ВТОРА

МЕАНДЪРЪТ УГФУД

Реката Фриин извираше всред скалите на двете Високопланински кралства и се вливаше в морето на сто левги на юг. Пенливите и води шеметно се спускаха по склоновете и се укротяваха малко преди езерото на Фин Разиел. В южния край на езерото реката минаваше през великолепна каскада от водопади, а след това лениво и меко криволичеше през Средните Равнини и живописно опасваше хълмовете Черлиндреа. Още по на юг водите ѝ плавно пресичаха Долината на Нелвините, докато най-накрая се вливаха в морето трийсетина левги южно от реката Труун.

Преди хората по тези места наричаха реките „Двете сестри“, но това се отнасяше за времето, когато Бевморда още не беше заграбила престола на Високопланинските кралства. Още се помнеше, че съомгата навлизаше по Труун чак до брода на Западния път. Носеха се дори легенди, че нимфите са правели своите предсказания по разноцветните камъчета на дъното, гледайки ги през кристално бистрите води. Но Труун вече не беше река на живота.

Мътните ѝ води течаха бавно, а сочнозелените преди брегове бяха задръстени от гадни и разлагащи се отпадъци. Денем и нощем Труун влечеше купища подути трупове и беше станала свърталище на кръвожадните троли, непреодолимо привлечани от задушливата и сладникава миризма на мърша.

Реката се беше превърнала в жива рана за долините, през които течеше и в инфекция за морето, в което се вливаше.

Малката започна своето пътешествие от притоците на Фриин, близо до мястото, където Етна намери смъртта си. Бързеите я отнасяха стремително на юг, когато войниците на Каел, опиянени от убийството, разбраха какво точно се беше случило.

Орли с протегнати нокти се спуснаха, за да измъкнат детето от опасността, но се оттеглиха в безметежните висини, когато видяха, че няма нужда от тяхната помощ. Салчето плаваше леко и детето се

смееше от сърце. Случваше се салчето да заседне на някой брод или пясъчна коса, но тогава видрите и мечките се притичваха, за да го върнат отново в течението.

Една нощ малката тихо навлезе в Езерото на Фин Разиел. Нещо огромно се издигаше и потапяше около нея, като правеше вълни и водовъртежи с причудливата си опашка. Малкото салче безопасно премина опасните води и се отправи покрай острова в средата на езерото. От него долитаха тъжните песнопения на невидим хор.

Леко премина плаването чак до водопадите, където стотици мънички ръце и стотици трептящи крилца пренесоха малката до спокойните води в равнината.

Детето се смееше щастливо: весело звучеше и смехът на многото тънки гласчета край него.

На развиделяване салчето се носеше в меандрите, разстилащи се в Средните равнини, грижливо и упорито подкрепяно от множество риби. При брода на Западния път на реката Фриин срещата с отряд преследвачи беше избягната на косъм. Малката смълчано слушаше грубия смях, конския тропот и дрънченето на оръжия и сбруи, докато рибите-закрилници бързо я отдалечаваха от опасността. Скоро реката стана отново дълбока и течението се усили.

Към полунощ детето навлезе в Долината на Нелвините — долина осеяна с безчет заоблени конични хълмове.

Селищата на дребничките Нелвини бяха навред — чуваше се смях, блещукаха светлини. След усиления ден в полята беше време за отдих и сън. Градините, фермите и медните мини щяха да останат пусти до другата сутрин. Салчето отмина група кацнали на самия бряг къщурки и тихо заплува в Меандъра Угфуд. И тук, точно преди да изгрее Слънцето, то намали своя ход, отдели се от средата на реката и се сиря в тръстиките на северния бряг.

Детето се заслушваше и оглеждаше с широко отворени очи. Чуваха се мученето на добитъка, птичия хор и шумоленето на водните плъхове в листата на тръстиките. Изведнъж се чуха и звънки детски гласчета и малката, сякаш очаквала благосклонен сигнал, размаха ръчички и грейна в усмивка.

Слънцето погали гърбовете на хълмовете и се спусна в китната долина. Ястребът, който цяла нощ беше бдял над детето, сега спокойно и величествено се издигна в безбрежната синева, описвайки плавни

кръгове над ниви и ливади, окъпани в светлина. Красавицата Фриин проблясваше като сребърна лента и волно отнасяше чистите си води към морето.

Малките Нелвини вече стягаха лодки и мрежи, за да излязат на риболов; други се отправяха в горите на лов или за дърва, а трети сънено се прозяваха край добитъка, който отиваше на паша. Далеч, далеч на юг, там където Фриин напускаше долината и се устремяваше към Равнинните Кралства, пълноводна и дълбока, се виждаше наперено търговско корабче, готово за път.

Накрая на нелвинското селце, разположено край Меандъра Угфуд, се простираше стопанство, също наречено Угфуд. То беше малко дори за Нелвинските представи — две искрящо бели къщурки, покрити със слама и свързани с пътека; няколко оградени с плет дворчета за животни и рохкава нивица, опасана с цяла редица замечтани върби, достигащи с клонки тихата вода на реката.

Едно момиченце, увлечено в криеницата с другарчетата си, реши да се мушне между клоните на върбите и тръстиките. Пробивайки си път напред, то изведнъж откри салчето с малката и взе възбудено и радостно да вика братчето си.

Ястребът, който беше следил всичко с острите си очи, изви на север и се изгуби в далечината.

Щеше да бъде горещ и тягостен ден. Ден, от който нищо добро не можеше да се очаква.

Уилоу Угфуд не се съмняваше в това.

Всички знаци вещаеха само ядове и неприятности.

Уилоу беше сънувал баща си, а това винаги беше знаменателно. Най-неприятната част от съня идваше в момента, в който той се явяваше като прост магьосник, а не като велик заклинател и чародей, какъвто винаги бе искал да бъде. Хората му се подиграваха, замерваха го с развалени плодове и се заливаха от смях, а баща му, сякаш оживял, поклащаше глава и повтаряше: „Уилоу, Уилоу, най-голямата магия за мен ще бъде, ако се хванеш за ралото и излезеш на полето или ако поправиш течащия покрив на къщурката си! Погледни, сине, стопанството ти запада, докато ти бръщолевииш щуротии и се опитваш да правиш разни фокуси!“

В съня си Уилоу пристъпяше смутено от крак на крак и мънкаше извинения като дете. Баща му беше размахал бастуна си и недоволно

го беше упрекнал, преди да изчезне: „Мечти, мечти! Само мечти! Нито те, нито магарешките тръни стават за ядене, запомни!“

Уилоу се събуди, седна в леглото и погледна през прозореца. Само неговата нива не беше изорана и само от неговата ограда липсваха пръти.

Вторият лош знак беше, че Кайя, неговата мила и работлива жена, беше пуснала рано-рано Мимс и Ранон да играят на реката. Уилоу непрестанно се притесняваше за децата. В неговото съзнание стотици ужасии безспир ги връхлитаха и повечето от тях той неволно свързваше с реката. В края на краищата за едно Нелвинче дори щуката беше опасна, дори пъстървата. „Ами ако...“ — мърмореше Уилоу и нервно потриваше ръце, разхождайки се из кухнята. „А какво ще стане, ако...“ — не спираше той, докато накрая Кайя го спря с усмивка: „Хайде, Уилоу, замълчи. Остави децата да растат на воля. Неволята и опитът най-добре учат, нали знаеш?“

Уилоу взе да бърка супата намръщено и се успокои чак след като тя го прегърна нежно.

Третият лош знак беше начумереният Бетс, свинчето. Бетс гледаше недоволено в една точка с червените си малки очи и Уилоу разбра, че орането ще бъде трудно. Точно така и излезе. Най-напред Бетс дълго се запъва, после пък два пъти го настъпи, а накрая, за капак, така силно го блъсна, че Уилоу се преметна презглава, падна и здравата се натърти.

Когато Мимс и Ранон дотичаха от реката възбудени и размахали ръце, беше ясно, че поредната неприятност се задава.

— Тате, тате, бързо! — викаха децата в един глас. — Намерихме нещо на реката! Бързо, татко, бързо, молим те!

Уилоу захвърли настрана ралото и семената, падна на колене, за да прегърне по-силно децата и взе тревожно да ги разпитва:

— Какво се е случило, миличките ми? Добре ли сте?

— Няма нищо, тате — побързаха да отговорят те, — ти само ела с нас на реката да видиш какво намерихме!

Децата го отведоха бързо до гъсталака край реката. И там, между тръстиките, се виждаше малкото салче. Малката се смееше и протягаше ръчички към тях.

— Бебче, татко, бебче! — викаше радостно Мимс и подскачаше от крак на крак.

През това време Ранон си беше свалил вече ботушките и шляпаше във водата между тръстиките.

— Не! — извика Уилоу. — Спри се, момчето ми!

— Но, татко...

— Не, сине! Виж клоните, виж шала... такива наблизко няма никъде. Това салче сигурно е дошло от много далече. Кой знае, може би е било спуснато в реката отвъд кръстопътищата на Север дори.

— Но, татко, това е само едно бебе... — настоя момчето.

— Е, да... прилича — все така разколебан продължи Уилоу. — Но може да е заразено или да е някоя предрешена магъосница или...

— О, татко! — прекъсна го Мимс. — Не виждаш ли, че това мъничко детенце има нужда от нашата помощ?

— Не е чак толкова мъничко, Мимс — отбеляза Ранон, който се беше приближил съвсем. — Доста по-голямо е от самата теб, когато беше бебе.

— Точно така! Това дете е Дайкини. Назад, деца! — извика Уилоу.

Мимс намръщи носле и попита:

— Какви са тези Дайкини, татко?

— Великани — отвърна той. — Ужасни, ненаситни и зли! Живеят далеч на Север.

Уилоу се наведе, взе един сух клон и понечи да върне салчето в реката.

— Какво правиш, татко? — изписка Мимс.

— Ами... ще го пусна по реката. Все ще се намерят други хора, да се погрижат за детето. Освен това, ние не можем да си го позволим.

— Недей — смирено каза момиченцето, — не го прави.

Мимс беше права. Всъщност Уилоу, вместо да отблъсне детето по течението, го придърпваше към себе си. Мимс се усмихна и каза:

— Ти все така ни учиш, нали татко?

— Как така?

— Ами да вярваме на чувствата си.

— Е, добре. Сега май... ще трябва да нахраним и да подсушим това пътешествениче — каза Уилоу и после и той се усмихна.

— Угфуд! Къде си бе, човек? Идвай бързо насам! — един груб и грухтящ глас викаше Уилоу откъм нивата.

„О, не! Това е Барглекат!“ — помисли си той и сърцето му трепна.

— Ранон, Мимс, тишина за Бога! — прошепна Уилоу. — Ако Барглекат разбере, че сме намерили дете-Дайкини, ще си имаме големи неприятности, големи! — Хайде сега, пазете тук малката, а аз ще отида да се разбера с него.

Кайя също беше излязла и викаше с ръце на кръста:

— Мъжът ми нищо не е откраднал, нищо! Махайте се от семената!

В това време Барглекат ровеше с пълната си ръка в торбата, повесена на ралото. Барглекат — Съдията-изпълнител и Префект на Долината. Най-стиснатият и подъл лихвар в цялата околност. Той беше нисък, но много набит и широкоплещест. Когато носеше плащ и церемониалната си шапка, приличаше на пирамидка. Дългогодишното лакомо пресмятане и печалбарство бяха направили очичките му малки и дръпнати — почти като на свинчето Бетс, което се ровеше в пръста около него.

— Угфуд, откъде, проклетнико, взе тези семена?

Уилоу се беше изправил пред съдията и се смееше на приликата между него и Бетс.

— Смешно, а? Така ли? — подразни се Барглекат.

— Не, господине, не. Въпросът ви в никакъв случай не е смешен.

— Още една пропусната вноска и нивата ще бъде моя, така да знаеш. Хайде сега, отговори прилично. Откъде взе семената?

Уилоу се престори на много смутен, а всъщност колебаеше дали да каже истината. Бяха му помогнали неговите съседи, които знаеха за трудностите му, но ако си признаеше, те можеха да си имат неприятности. Изведнъж той вдигна предизвикателно брадичка и каза:

— Може просто да съм използвал магията си.

— Магия! Ха — ха!

Уилоу се смути.

— Ти не си нито чародей, нито заклинател, Угфуд! Това всеки го знае! Ти си шут или шарлатанин, както искаш. А сега, казвай истината! Аз продавам семена в цялата околност, но на тебе не съм продал нищо. Ти сигурно си ги откраднал от моя хамбар!

— Не ги е откраднал! — викна Кайя и тропна с крак. — Макар и бедни, ние сме добри стопани, а и какво всъщност ви влиза в работата

откъде ги имаме? Може Уилоу наистина да е направил вълшебство, може да сме ги събирали по пътя или да са ни подарък, най-последно, може да ги е довяла реката! Тези семена са наши — не мирясваше тя, — и земята също е наша, а не твоя!

— Ще бъде! — уверено каза Барглекат и посочи с ръка всичко наоколо. — Още една слаба година и готово. Ще построя страноприемница, хамбари и нова канцелария.

— Кой знае? А сега се махайте оттук! Права ли съм, Уилоу?

Уилоу кимна утвърдително.

Барглекат преглътна, за да сдържи гнева си, но не можа. Зачервен и ядосан, той взе да сипе закани:

— Магия, а? Така ли било? Ще ви дам аз една магия, ако пропуснете само още едно плащане! Само още едно! Всичко ще бъде мое, всичко!

Бирникът вирна нос и побърза да се отдалечи, но се спъна в Бетс и падна по очи. Цялото му лице се покри с прах и мръсотия. Кайя прихна да се смее:

— Толкова много искате земята ни, че чак започнахте да я ядете! Яжте, яжте, добър апетит!

Барглекат се изправи на крака и заслепен от ярост, глухо заекваше и ръмжеше:

— Щ-ще ми платите вие, ще ми платите! Помнете ми думата!

И той се изгуби по пътя, като накуцваше.

— Е-е, Кайя. Трябваше ли така да го вбесяваш — каза Уилоу.

— О-о, не можах да се въздържа. Но този мръсник си го заслужаваше. Браво, Бетс! Браво, свинчето ми! — отвърна тя.

В този момент Мимс и Ранон се показаха откъм реката, носейки детето.

— Мамо! Ела, ела, виж! — крещяха радостно те.

— Какво става, Уилоу? Какво носят децата?

— Едно бебе, скъпа!

— Бебе ли?

— Да, Кайя. Момиченце. Дошла е по реката на едно салче, но ние ще я върнем пак там, нали? Кайя, чуваш ли какво ти...? — но Уилоу не успя да довърши, защото тя вече тичаше през нивата да посрещне децата.

— Не се влюбвайте в нея, моля ви! — викаше Уилоу, но... вече беше късно.

Мимс и Ранон се смееха заедно с момиченцето, а Кайя, щом я видя, я притисна до гърдите си угрижено, като не спираше да говори:

— Мъничката ми тя! Детето е мокро и гладно, Уилоу, и как весело се смее!

— Кайя, остави я, моля те. Нали знаеш какво ще стане, ако Барглекат разбере, че сме намерили дете-Дайкини?

— Пфу! Барглекат!

— До, но той е Префектът и ако... — настояваше Уилоу, но Кайя го прекъсна:

— Какво, „ако“? Децата не воюват и нямат вратове, скъпи мой. Ти иди, отпрати салчето по реката, а ние ще нахраним и повием малката. Мисля, че така е най-добре.

Уилоу погледна щастливото си семейство, помълча малко и накрая се примири, че малката ще остане при тях.

Докато носеше салчето към реката, нещо доста странно му направи впечатление — вървите, с които бяха скрепени клоните, нямаха възли. Те изглеждаха съвсем хлабави, но не бяха! Той се опита няколко пъти да ги разплете, но уви, напразно. Някаква тайнствена сила ги държеше така здраво, че Уилоу дори не можа да ги помръдне. „Магия!“ — помисли си той.

Уилоу се огледа наоколо, но не видя никой. Тогава си нави ръкавите, плю си на ръцете и реши да опита-силата на своето възшебство. „Щом магия стяга тези върви така здраво, сигурно само магия ще ги отхлаби!“ — реши той и се приготви за ритуала, развалящ магии. Беше го използвал и преди — за да освободи крака на Бетс, заклещен между камъните, или за да дойде пролетта по-рано.

Уилоу разпери ръце, затвори очи и започна да изговаря заклинанието:

— Йоун тамаат ефоркат фруме!

Това беше опасно начинание, магьосничество! Понякога, ако заклинанието не се произнесеше правилно, тайнствената сила си отъмъщаваше. Но Уилоу поемаше риска съзнателно, защото много искаше да стане велик чародей и заклинател.

— Йоун тамаат ефоркат фруме! — повтори той още по-настойчиво.

Нямаше светкавици, нямаше гръм или експлозии. Нищо. Уилоу внимателно отвори едното си око и... Да! Беше успял! Макар вървите да не бяха се разхлабили, салчето само пресече калния бряг, мина през тръстиките и пое по течението на реката.

Твърде доволен, че за пореден път погрешно произнесено заклинание не му се стовари на главата с цялата си отмъстителност, Уилоу се втурна по брега, без да изпуска салчето от очи. То се понесе леко и плавно върху чистите води, когато изведнъж изчезна. Дали защото вървите все пак се бяха разхлабили, или защото някакъв водовъртеж го бе погълнал, Уилоу така и не разбра.

Бетс и господарят му отново се хванаха на работа. Свинчето си беше върнало доброто настроение след падането на Барглекат в калта и теглеше ралото съвсем послушно, грухтейки ситно и високо като че ли се смееше. До обяд нивата беше наполовина изорана и засята. Беше време за почивка. Седнал под сянката на един кичест кестен, Уилоу се загледа в реката и взе да си мисли на глас:

— Много, много отдалече.

Бетс го погледна и наостри уши.

— Това момиченце трябва да е тръгнало отвъд брода при кръстопътищата. Много, много по-нагоре от него.

Свинчето изгрухтя и също се загледа в реката.

— И знаеш ли какво? Някой трябва да ѝ е помагал по време на цялото това пътуване. Така си мисля аз, Бетс. Това бебе си има п-р-и-я-т-е-л-и.

Уилоу дълго седя замислен, дъвчейки стръкче трева, без да сваля очи от водата. В един момент му се стори, че тя казва: „Мисли, каквото искаш, но направи, каквото трябва“. Цял следобед той не можа да се успокои. Какво, всъщност, трябваше да направи? Детето не изглеждаше да е носител на Злото, но той добре знаеше, че Злото има много лица. Ами, ако се бяха излъгали? Една такава грешка можеше да се окаже фатална — за него и мъничкото му семейство, за селцето, за цялата Нелвинска долина дори! Уилоу настръхна. От друга страна, всеки път, когато минаваше близо до къщичката си с ралото, той чуваше жизнерадостен смях и глъч и това го караше да мисли точно обратното.

Не можеше Злото така добре да се прикрива. Невъзможно. Все някак щеше да се издаде.

Тогава му хрумна нещо съвсем неочаквано. Детето може би беше прицел на Злото! Преследвачите можеха да връхлетят долината с огън и меч всеки миг!

Уилоу съвсем се обърка. Беше му неприятно, че в сърцето си чувстваше скритата чародейна сила, а не знаеше как да я използва срещу надвисналите неприятности. Но нали все пак той беше освободил салчето от магията.

Късно следобед Уилоу и Бетс се прибираха уморени към дома. Колкото повече приближаваха, толкова повече малкият стопанин си мислеше за очарователната гледка, която то очакваше. Сърцето му винаги се изпълваше с радост, когато застанеше пред скрибуцащата порта. В къщичката му цареше обичайният весел шум и шарен безпорядък. Кайя беше изтъкала чудесни черги и шарени одеяла, Мимс и Ранон се надпреварваха да рисуват фантастични картини с боички и четки, които сами си приготвяха; неговият магьоснически реквизит висеше по стените; черги, одеяла, картини и причудливите шапки и наметала създаваха неповторим уют и топлина и Уилоу забравяше за умората и грижите още на прага. Веднъж той беше попитал децата какво изобразяват техните необичайни рисунки, а те му бяха отговорили през смях, че това е тяхната собствена магия. „Така ли? И какво е това двуглаво разкривено животно? — беше посочил Уилоу една от картинките. М, м... дракон! Дракон от Еборсиск! — му отговори Мимс. — Чака. Чака... кого чака той, Мимс? Да не би мен? — взе да се преструва Уилоу. О, не, не, татенце! Надявам се, че не!“ — възкликна момиченцето полушеговито, полусериозно и го погледна с грейнали очи.

— Ето го, идва си! Изненада, изненада! — вратата на къщичката се отвори и цялото семейство излезе да го посрещне.

Те цял ден се бяха грижили за детето. Ранон беше измайсторил малка люлчица, а Мимс я беше украсила с разноцветни мъниста. Изплетеното от Кайя малко одеялце покриваше малката. Навред беше окичено с цветя и билки от полето, а Мимс и Кайя така се бяха нагиздили и пременили, като че беше празник. Всички се смееха и протягаха ръце към Уилоу. Той също се засмя. Тихичко, възхитен от бликащата отвред жизнерадост, наведе се внимателно над малката и каза:

— Е, госпожичке, по всичко личи, че се намираш у дома.

Детето изгука и посегна с ръчичка към лицето му. От вътрешната ѝ страна се виждаше Знакът.

— Кайя...

— Ш-шт. Тихо — прошепна тя и сложи ръка на рамото му. — Хайде, деца, вървете да се умиете, ще вечеряме след няколко минути.

— Кайя, какво е това? — продължи Уилоу, когато те излязоха.

— Родилен знак.

— Да, но аз никога не съм виждал такъв досега. Странен знак. Като нарисуван с малка вълшебна четчица.

Кайя поклащаше глава и хапеше леко устни.

— Знам, Уилоу — промълви тя. — И това не е всичко. Погледни в очите ѝ, Уилоу. Хубаво ги разгледай.

И наистина, детето имаше необичайни очи — спокойни и безбрежни като дълбините на времето. За момент Уилоу почувства, че тези малки очи го увличат в едно дълго пътешествие, от което той можеше и да не се върне, или ако се върнеше, нямаше вече да бъде същият.

— Видя ли? — извади го от унеса Кайя. — Какво ще правим сега? Трябва ли да разкажем всичко пред Съвета на селото?

— Не, не! — рязко отговори Уилоу и погледна заплашително към нея.

— Но Уилоу, тя не е обикновена, сам виждаш това!

— Именно, Кайя. Какво ще си помислят старейшините, когато им я занесем? Те веднага ще познаят, че детето е Дайкини, ще видят Знака и без много да му мислят, ще решат, че всичко това вещае само зло. Недай Боже, след известно време да настъпи суша в долината и аз ще съм първият, когото ще набедят. Трябва само някой да ни посочи и да каже тогава: „Това е на Угфуд работа! Той домъкна отнякъде онова странно дете-Дайкини! Хайде да му отмъстим!“ — и с нас е свършено.

— Малко погъсти боите, Уилоу. Успокой се. Знаеш, че Главният Жрец никога не би позволил...

— Главният Жрец! Точно така! Ето още една добра причина да не казваме нищо. Утре той ще ме избере за свой чирак.

Кайя въздъхна и поклати глава.

— Не преувеличаваш ли мъничко, Уилоу? Той вече шест години подред не избира никой за свой чирак. И освен това...

— Какво „освен това“?

— ... магията ти е малко странна.

— Моята магия? Странна? Ти знаеш ли какво направих днес на реката?

Уилоу щеше да разкаже подробно случката, но децата се върнаха шумно в стаята за вечеря.

— Ах, татко! Тя много те харесва. Виж как закачливо ти дърпа ризата. Няма да я изоставим, нали, татко? — умолително каза Мимс.

— Няма, няма, успокой се, детето ми.

— Ще я вземем ли с нас утре на събора? — понита Ранон.

— Разбира се, че не! Ще има много хора, животни. Освен това ще бъде горещо. Доста горещо — побърза да отговори Уилоу.

— Но какво ще правим тогава? Всички искаме да отидем. Кой ще се грижи за нея, ако не я вземем със себе си?

— Аз ще я гледам — каза Кайя и започна да слага масата.

— А наградата за най-добър хляб и най-красива черга?

— Е, ще почакат до догодина. Хайде, сядайте, яденето ще изстине.

— Но, майко...

— Решено е, Ранон. Стига вече приказки.

Уилоу сложи малката в новата люлка и я зави с новото ѝ топло одеяло. Детето гледаше съсредоточено в него и дългото, страховито пътуване, като че ли пак започваше, когато очите им се срещнаха. Уилоу отстъпи бързо назад и разпери ръце. Това, изглежда, успокои малката и тя заспа, докато семейството вечеряше.

— Това дете не плаче ли? — учуди се Уилоу. — Повечето бебета плачат.

— Може би не знае как — предположи Ранон.

— О, разбира се, че знае — намеси се Мимс, довършвайки десерта си. — Просто не иска да го прави.

— Така ли? И защо, Мимс? — засмяно попита Кайя.

— Защото в момента няма нужда от нищо.

Уилоу и Кайя изглежда се учудиха от проникателността на малката си дъщеря и дълго и замислено се спогледаха.

Навън започна леко да вали и дъждецът не спря цяла нощ. Тихо напояваше той прясно изораната нива до двете бели къщурки и шепнеше приятни обещания в разрошените им сламени покриви.

ГЛАВА ТРЕТА

СЪБОРЪТ НА НЕЛВИНИТЕ

Всички очакваха с нетърпение събора и дълго и прилежно се готвеха за него. Церемониите по откриването започваха преди изгрев и това беше накарало онези, които живееха по-далече, да тръгнат още в полунощ.

Други, като Уилоу и семейството му, щяха да ходят не повече от час.

Съборът се провеждаше всяка година в поляните край селото, разположено на Меандъра Угфуд, близо до развалините, останали от първото селище на Нелвините. Някога много отдавна те бяха избягали от север надолу по реката Фриин и се бяха установили тук, за да се спасят от гоненията и страданията. Преди започване на празника монаси благославяха руините и ги украсяваха с гирлянди от цветя. Съборът беше време за всеобщо веселие и забавление като същевременно се утвърждаваше жизнеспособността на Нелвините. Стари приятели се срещаха и дълго разговаряха, деца играеха навред, влюбени се усамотяваха край реката и се разхождаха, хванати за ръка.

Символ на благоденствието и независимостта беше величествената импровизирана статуя, изобразяваща Уикермън. Уикермън — закрилникът, Уикермън — пазителят на традицията, на хората и на цялата плодородна долина, въплъщение на непреклонния Нелвински дух.

Към обяд съборът беше в разгара си. Слънцето блестеше в безоблачното небе, танцьорите вихрено се въртяха под звуците на игривите мелодии, децата лудееха на воля, а уханната медовина веселеше сърцата на хората. Търговци, сергии, шарени палатки и стока допълваха картината на всеобща радост и разбирателство. Дори Конкар, строгият водач на Нелвинските войни, се разхождаше усмихнат и се спираше да поприказва с приятели и непознати.

Нищо не подсказваше неочаквани и тежки събития. Само Мимс на два пъти прекъсна игрите си, разтревожена от необясними и лоши

предчувствия. Но двата пъти тя сама реши, че само така ѝ се е сторило и продължи закачките и гоненицата с другарчетата си.

Точно на обяд дойде ред на Уилоу да излезе и да представи на сцената вълшебническите си способности. Всички кандидати за Чирак на Главния Жрец се явяваха според това как ги беше подредил жребият, и той трябваше да бъде последен. Доста от зяпачите вече бяха се отправили другаде, привлечени от многото интересни развлечения и приятни миризми. Показаното от предишните кандидати не ги беше заинтригувало. Започваше и състезанието „теглене на въже“ между отборите на фермерите и миньорите и техните привърженици така силно викаха и дюдюкаха, че почти никой не чу обявяването на Уилоу. Все пак той имаше своя публика, макар и малобройна, в лицето на Мимс, Ранон и Мегош — негов приятел от детинство. Мегош беше прегърнал двете деца и тримата така високо и ентузиазирани аплодираха всеки номер, който Уилоу правеше, че скоро привлякоха вниманието и на други около тях. Отдалече и с презрение Префектът Барглекат също хвърляше по едно око.

— И сега едно финално, смайващо изпълнение — викаше Уилоу. — Аз ще накарам едно цяло прасе да... изчезне!

— Браво! Браво! — приветстваха с пълен глас неговите почитатели.

Мимс и Ранон изкараха на сцената едно дърпащо се прасенце. Уилоу го вдигна високо с едната си ръка, а с другата раздипли плаща си. Прасенцето обаче се изплъзна, скочи в краката му и заприпка напред-назад за най-голямо удоволствие на Барглекат. Уилоу се спусна да го гони и заприлича на малък прилеп с разперения си плащ, докато напевно повтаряше някакви свои си заклинания:

— Уииитн баирн! Уипити баирн! Деру! Деру! Изведнъж прасенцето изчезна и публиката зяпна от почуда. Уилоу спокойно и триумфално се поклони, но в плаща му нещо започнала се дърпа и да квичи приглушено и след миг животното затропа по сцената и се скри между хората.

Барглекат щеше да се пръсне от смях. Зяпачите свиркаха и крещяха недоволено.

— Не се тревожи, татко — окуражително каза Ранон и понечи да прегърне смутения Уилоу. — Не беше твоя вината. Догодина ще намерим по-добро прасе, ще видиш.

Уилоу слезе от сцената, а Мегош взе да го потупва по рамото и усмихнато да го успокоява:

— Хубаво представление, хубаво. Трябва само още малко да го изпипаш. Да ти кажа честно, доста си напреднал в сравнение с миналата година. Хайде, засмей се, приятелю, н не приемай всичко толкова на сериозно.

— Ама че зрелище! — възбудено изгруктя незабелязано приближилият се Барглекат. — Пак се направи на глупак, а Угфуд? Изчезващо прасе! Единствено фермата ти ще изчезне!

Лихварят се отдалечи със смях към палатките със закуски, без да дочака отговор.

— Кажи „здрасти“! — Мегош се хилеше и мушкаше Уилоу с пръст.

— Мегош, не ми е до това сега. Пък и не мислиш ли, че сме малко стари вече за такива закачки.

— Кажи, кажи „здрасти“!

— Е, добре. Здрасти.

— Дебели задни части! — извика Мегош след Барглекат като грееше от удоволствие.

— Остави го това магаре.

— Точно така. Хайде да се повеселим. Двамата приятели се засмяха на детинщините си и Уилоу се почувства доста по-добре.

— Като те избере Великият Заклинател за свой чирак днес след обяд, ще го забравиш този Барглекат веднъж за винаги.

Те се разходиха с децата, а после хапнаха добре. Когато сянката на Уикермън докосна трона на Великия Заклинател, хората започнаха да се събират в кръг около него. Мегош качи Мимс и Ранон на рамената си, за да виждат по-добре.

Сянката трептеше върху трона като странна птица. Тълпата се смълча и изведнъж се появи Великият Заклинател. В един момент тронът беше празен, а в следващия той седеше на него.

— Добър ден! — поздрави той.

— Добър ден, Велики Заклинателю! — отговориха хората в един глас.

Барглекат и другите съветници се поклониха дълбоко.

Той беше много стар и много малък. Косата и брадата му бяха къдрави и съвсем бели, като почти скриваха лицето му. Сините му очи

грееха ясни и чисти. Носеше малка бродирана островърха шапчица и наметало, украсено със звезди, които блещукаха и трептяха. В дясната си ръка държеше жезъл, в чийто горен край блестяха две златни крилца и череп на бухал.

— Готови ли сме? Готови ли сме? — попита той малко объркано и зашеметено. Така ставаше всеки път, когато се появеше. Някои казваха, че току-що се събужда, други — че долита от безкрайното пространство.

— Готови сме, Велики Заклинателю — казаха съветниците.

— Да започваме тогава. Нека излязат кандидатите.

Тази година те бяха само трима.

— Угфуд! — учуди се Барглекат и разпери широко ръце. — Угфуд избран за кандидат? Това шега ли е? — той се засмя високо, но никой не се присъедини и Заклинателят го накара да замълчи с властен поглед.

Слънцето огря трона и изпитанието на тримата кандидати започна.

— Великата Мистерия — каза Заклинателят, като ги гледаше строго — е жителната сила на всемира, а вълшебството е пътят към нейната енергия. Вълшебството не е магия, не е занаят. Нито пък е мисъл или знание — той се наведе напред и втренчи сините си очи в тримата смълчани мъже пред себе си, Уилоу се почувства разколебан и сам. Гласът ставаше все по-дълбок и изразителен. — Забравете всичко, което знаете или мислите, че знаете. Трябва ви само вашата интуиция, само собственото ви чувство кое е право и кое не. Отговорете сега! — Заклинателят вдигна дясната си ръка, сгъна палеца си и посочи четирите си пръста.

— В кой пръст се съдържа силата, която ще ви позволи да овладеете енергията на всемира?

Очевидно объркан и смутен първият кандидат избра показалеца.

— Следващият! — извика Заклинателят, като недоволно клатеше глава.

След доста двоумене вторият кандидат избра кутрето.

— Следващият! — отново извика Заклинателят явно разочарован.

Беше ред на Уилоу. Притеснен и треперещ, той избра средния пръст.

— Забравихте какво ви казах. Забравихте най-простото и най-важното нещо — без да отваря уста произнесе Заклинателят. — Тази година няма да взема чирак!

После той удари силно в земята жезъла си и пушеци обвиха трона.

Тълпата въздъхна разочаровано и започна да се разпръсква. Само Барглекат проговори:

— Точно както очаквах! Хайде, вие тримата, вървете си. За тази година всичко приключи. Чуваш ли, Угфуд? Не досаждай на Заклинателя!

Уилоу се беше приближил до трона.

— Простете ми, но искам да разговарям с вас. Много е важно. Става дума за...

Заклинателят го погледна безстрастно, но все пак с внимание.

— Става дума за едно дете.

В този момент Мимс изкрещя внезапно и пронизително. Крещеше с ужас, сякаш самата смърт беше показала грозното си лице пред нея.

— Пазете се! Пазете се!

— Какво става? — питаха се хората неразбиращо. — Какво му става на това дете?

Вонкар също предупреждаваше високо и мощно, но беше твърде късно.

Едно куче-убиец изскочи от гората и се втурна с все сили към веселящите се хора. То беше най-силното и най-свирепото от зверовете на Бевморда, беше по-голямо от който и да е Нелвин. От много дни то следваше слабата миризма, която го водеше към Долината на Нелвините. Спираше само за да разкъса някой заек или млад елен. С блестящи очи и разпенена уста то се хвърли в посока точно към Мимс. Миризмата беше влудяващо силна и кучето напрегна мощните си мускули и сухожилия в крайно усилие, за да достигне целта си.

Уилоу сграбчи ръката на Великия Заклинател и отчаяно извика:

— Направете нещо!

Старият човек го погледна изненадано.

— Да направя нещо? Аз ли Уилоу Угфуд?

Кучето събори статуята на Уикермън, то хапеше и трошеше всичко по пътя си. Хората се разбягаха кой, накъдето види. Само Мимс

остана на мястото си, изправена върху развалините. Тя престана да крещи и без да потрепва, следеше приближаването на звяра с широко отворени очи.

След няколко скока той щеше да я докопа и разкъса с окървавените си страшни челюсти, но неочаквано се препъна и за един кратък миг падна тежко на земята. С яростно ръмжене и вой звярът отново беше на крака, но Вонкар и бойците му вече бяха успели да го вземат на прицел. Две големи стрели пронизаха кучето. Първата се заби в гърдите му, а втората улучи врата и челюстта му. Убиецът се изправи на задните си лапи, като виеше бясно и дращеше във въздуха напосоки. Вонкар му нанесе няколко удара меча си, докато бойците надаваха оглушителни и войнствени викове. Викове, с които Нелвините неведнъж бяха вземали страха на противници, значително превъзхождащи ги по ръст и въоръжение. Друг войн изскочи напред, бърз като светкавица, той разсече главата на звяра с острия си меч. Повален на земята, звярът беше пронизан окончателно право в сърцето от копието на Вонкар. В предсмъртна агония звярът успя да се изправи на крака, но веднага беше съборен и хората можаха да си отдъхнат с облекчение.

— Внимание! — извиси се гласът на Вонкар. — приберете се по домовете си и пазете децата, защото може и други зверове да са се устремили насам!

— Мимс! Ранон! Тръгваме си! — Разтревожен и уплашен, Уилоу ги поведе към дома. По пътя съзнанието му беше изпълнено от грозни и страшни картини. Отдъхна си едва когато видя Кайя да храни детето край прозореца на малката им къща.

— Слава Богу! — възкликна той и я прегърна. — Слава богу, че всичко е наред!

— Защо, Уилоу? Какво се е случило?

— Едно огромно куче връхлетя събора и уби няколко души.

— О, не!

Уилоу поклати глава, като си хапеше устните.

— Знаех си аз! Знаех си, че нещо отвратително ще се случи! — Кайя взе детето на ръце и каза:

— Мислиш ли, че тя е причината?

— Малката не е виновна, разбира се, но всичко стана заради нея. Трябва незабавно да я занесем пред Съвета. Всички трябва да знаят.

Освен това Великият Заклинател ще ни каже какво да правим.

— Страх ме е, Уилоу — прошепна Кайя.

— О, Кайя, и мен ме е страх, но не можем да стоим просто ей-така, уплашени. Трябва да действаме, да направим нещо, нали деца?

— Точно така, татко — отвърна Ранон.

— Хайде да вървим, тогава.

Кайя уви детето в шала си и малкото семейство се отправи към селото.

— Когато си дойдеш, татко, аз ще съм нарисувала много картини за теб — каза замислено Мимс.

— Стига глупости, момичето ми. Аз никъде не отивам. Просто ще покажем малката на Великия Заклинател и това е.

— Много картини, татко, по една за всеки ден — продължи Мимс, сякаш без да чува думите му.

Всички бързаха за събранието в най-голямата и най-стара сграда в Долината. Хората вървяха смълчани и внимателно избягваха трупа на убитото куче. Докато семейство Угфуд пристигне, залата вече беше почти пълна и Великият Заклинател беше седнал на трона си. Той слушаше с притворени очи нещо, което Барглекат с приглушен и напрегнат глас му обясняваше. Откъслечни фрази и думи достигаха до ушите на Угфуд.

— ... хълмове на юг... Кой знае още колко? Според мен..., каквото търсят да им го дадем... Нелвини загинаха!

Друг един от съветниците се изправи и каза:

— Кучето беше само един знак. Знак за още по-лоши неща, които ни очакват. Може би суша, може би чума, кой знае? Аз съм съгласен с Префекта Барглекат. Трябва на всяка цена да намерим нещото, което търсят или причината, водеща нещастията насам. Ако се окаже, че виновникът е между нас, ще го хвърлим в ямата за назидание!

Хората зашумяха одобрително. Само Уилоу се сви в дъното на залата, а Кайя стисна силно ръката му.

Великият Заклинател се изправи и залата утихна.

— Уилоу Угфуд! — строго прозвуча гласът му.

Уилоу преглътна и вдигна ръката си.

— Тук съм.

— Излез напред.

Направиха му път и той бавно и неохотно тръгна с малката в ръце. В това време Мегош застана до Кайя и децата.

— Ти искаше, нещо да ми кажеш, Уилоу. Какво беше то? — попита Заклинателят.

Уилоу се поклони и с мъка проговори.

— Моите деца, Заклинателю... всъщност аз... Ние намерихме едно бебе на реката.

Хората отново възбудено зашумяха. Вълшебникът вдигна повелително ръка, за да успокои духовете, а след това бавно я постави върху главицата на детето.

— Това дете е Дайкини — каза той меко. — Но има нещо, което...

— Чухте ли това? — извика Барглекат и скочи на крака. — Дайкини в нашата долина! Ето какво е търсил звярът! Трябва да се отървем от него! Да им го върнем!

— Не може така — възпротиви се Уилоу, — те ще го убият.

Малките очички на Барглекат злобно заблестяха.

— Ха! Намерил се кой да ни дава съвети! Ние трябва да пазим нашите деца, а не чуждите. Освен това един Дайкини повече или по-малко за нас не е от значение.

— Не говори глупости, Барглекат! — чу се ясният глас на Вонкар.

Много от хората не споделяха несъгласието на война, обаче. Те бяха достатъчно изплашени, за да не подкрепят Барглекат. Някои дори сърдито размахваха юмруци. Великият Заклинател изпадна в транс. Очите му се обърнаха, устата му леко се отвори и за известно време изглеждаше, като че ли ще изчезне. Беше станал леко прозрачен и Уилоу можеше да вижда през него. После той бавно се върна към реалността, вдигна високо ръцете си и хората постепенно утихнаха и се приготвиха да чуят неговите думи.

— Това дете е необикновено — започна драматично Заклинателят. — Не мога да ви кажа всичко за нея, защото не виждам края на дългото ѝ пътешествие, но повече приказки, че ще дадем това или някое друго дете на кучетата няма да има.

Възцари се пълна тишина, нарушавана само от нежния смях на момиченцето в ръцете на Уилоу.

— Някой трябва да отнесе детето на север — продължи той. — На север чак до Кръстопътя на Дайкините.

Хората зяпнаха от почуда. Дори мисълта за Кръстопътя на Дайкините беше плашеща и объркваща. Мълвата и безкрайните разкази, изпълнени с фантастични събития и ужаси, бяха превърнали мястото в мит дотолкова, че повечето Нелвини го смятаха за измислица.

— Но... кой ще направи това, Заклинателю? — осмели се да попита някой плахо.

— Угфуд! — обади се Барглекат и посочи Уилоу. — Угфуд, кой друг? Той е прекъснал пътешествието на детето по реката и го е донесъл в селото, а сега ще трябва да го отведе по-нататък. Ти ще отидеш, Угфуд!

Хората се оживиха, някои започнаха да ръкопляскаат.

— Правилно, правилно... най-подходящ... справедливо е..., който се бърка... длъжен е.

— Аз имам семейство, хора! Имам стопанство! — защитаваше се Уилоу.

— Трябваше да помислиш за това, преди да се намесиш. Сега е твърде късно — не го остави да продължи Барглекат.

Великият Заклинател се изправи и въздъхна тежко.

— Донесете костите за гадание — кратко каза той.

Един от съветниците изтича да ги донесе и бързо се върна. Вълшебникът взе торбичката, в която бяха сложени, тържествено я разклати към четирите посоки на света, наведе се и разпръсна костите пред себе си. Той дълго се взира в тях, като обмисляше какви знаци и предвещания съдържа тяхното подреждане. Накрая погледна към Уилоу и му кимна да се приближи.

— Костите съвсем нищо не ми казват. Трябва да ми помогнеш, Уилоу Угфуд. Обичаш ли детето? — прошепна той.

— ...Да — отвърна Уилоу, макар и с известно колебание.

Великият Заклинател изведнъж се окуражи и се провикна към събранието.

— Костите проговориха! Уилоу ще занесе детето. Съдбата на долината ни е в негови ръце!

— Слава на костите! — извика Барглекат.

— Ура-а! Слава на костите! Да живее Уилоу Угфуд! — подеха хората въодушевено.

— Но... — понечи да каже Уилоу.

— Но ще имаш нужда от помощ, от защита. Светът е продажно и опасно място. Пътят е дълъг, а детето е преследвано от зверове. Сега аз се обръщам към всички. Кой ще има смелостта да придружи Уилоу?

— Аз ще отида с него — отсече Вонкар.

Двама опитни воители също излязоха напред и предложиха да защитават Уилоу и детето.

— Вонкар! Вонкар! Той ще отиде! — насърчително викаха хората.

— Не Вонкар! — размахна Барглекат дебелия си ръце. — Той е най-добрият ни боец. Какво ще стане, ако ни връхлетят още кучета-убийци? Той трябва да брани нас.

— Не Вонкар! Да остане тук! — отново се развикаха хората с жар, но с променено настроение.

— Е, ако не той, тогава кой? — попита Заклинателят.

Настана мълчание. Мъжете пристъпваха от крак на крак и си потриваха носовете. Уилоу търсеше очите на приятели и съседи, но те го отбягваха.

— Аз ще отида — каза Мегош.

— Отлично! Чудесно! — със задоволство го подкрепи Барглекат. — Да живее Мегош!

— Точно така — кисело се обърна Великият Заклинател към съветника. — Имаме вече двама смели доброволци, но на тях им трябва водач. Според костите, това сте вие, Префект Барглекат.

Барглекат се хвана за сърцето и залитна напред. Шапката му се килна, лицето му пребледня.

— Аз ли?

— Да, ти — потвърди Заклинателят.

— Слава, слава на костите! — радостно изразяваха хората одобрението си.

— Вонкар! Ти и бойците, пригответе се за път! — с усилие произнесе Барглекат.

Приготовленията за дългото пътуване отнеха цели два дни. Най-напред трябваше да се усили охраната на селото, защото споменът за връхлитащия звяр беше твърде ярък и гробовете твърде пресни, за да се чувства някой спокоен. Вонкар и мъжете поставиха капани и преградиха с подострени колове всички пътища и пътеки. Бяха поставени постове, които не се снемаха дори и нощем.

Рано сутринта на третия ден всичко беше готово. Мястото, от което щяха да тръгнат, се намиреше в близост до руините на старото селище. Мегош и майка му бяха вече там, когато Уилоу, Кайя и децата пристигнаха. Утринната мъгла се стелеше бавно между долмени и мегалити, а високите треви се поклащаха леко, на талази. Мястото изглеждаше глухо и призрачно.

Мегош прегърна майка си, която плачеше неутешимо, сякаш никога повече нямаше да го види, а Уилоу разговаряше тихо с децата си.

— Страх ли те е, татко? — понита Ранон.

— Не... да — объркано отвърна Уилоу.

— Нищо, аз не те обвинявам за това, татко — каза Мимс. — На твоето място и аз бих се страхувала, но ако ме вземеш със себе си, аз ще те предпазя от вълшебниците, които могат да те омагьосат и да те приспят в гората за сто години.

— А без мен кафявчовците ще те хванат, ще те вържат и ще те гъделичкат до смърт! — Ранон махаше възбудено с ръце срещу въображаеми противници, печално известни с жестокостта си.

— Ами тролите! — каза Мимс с разширени очи. — Те могат жив да те одерат, ако аз не съм край теб, за да ги спра. Те могат...

— Мимс, престани, моля те. Знаеш, че мразя тролите.

— Аз мога да те пазя от тях, татко. Бих могла да ти нося копието. Уилоу се засмя и прегърна децата си.

— Щастлив баща съм аз! Щеше да е хубаво да дойдете с мен, но мисля, че Вонкар по-добре ще ме пази. Освен това, кой ще се грижи за майка ви, докато ме няма?

— Вярно, по-добре да останем, татко — съгласиха се децата.

Здраво натоварени и въоръжени, тримата бойци се задаваха по пътеката.

Беше време за тръгване. Кайя подаде на Уилоу специалната кошничка, която беше приготвила. В нея малката щеше да е на топло и

сигурно, завита в нейното шарено одеялце и покрита с меки кожи.

— Вече ми липсваш, Уилоу — нежно промълви Кайя, като му помагаше да закрепил кошничката на гърба си.

Уилоу я прегърна и двамата дълго стояха, смълчани.

— Обичам те, Кайя. Остани със здраве и не намирай, моля те, повече бебета по реката.

Кайя плачеше безутешно.

— Аз се шегувам, мила моя.

— Знам — хлипаше Кайя. — Да се грижиш добре за детето и до се пазиш. Ето, вземи това, носи го като талисман — и тя му подаде една къдрица.

— Кайя, ти си си отрязала косата!

— Сложи я тук — тя внимателно мушна къдрицата в джоба на палтото му, точно до сърцето. — Да ти носи късмет.

Мърморене и тежки стъпки в мъглата обявиха идването на Барглекат.

— Това, което не разбирам, е какво точно трябва да правим. Да извървим пътя до Кръстопътя на Дайкините и нищо друго? Да чакаме знак ли? Кой знае?

— Аз знам! — отекна гласът на Великия Заклинател между старинните погребални камъни.

В първия момент не се виждаше никой. После за всеобща изненада най-близкият камък започна да променя формата си. Появиха се ръце и глава, бели кълба от мъглата се превърнаха в коси и рошава брада. Пред тях стоеше Великият Заклинател.

— У-у, колко е студено тук, колко е пусто и диво — той измъкна една манерка в кожена торбичка. — Искате ли някой медовина? Не? Добре тогава... — след дългата глътка той примлясна доволно и продължи. — Така е по-добре. Сега елате по-близо, по-близо. Ето какво трябва да направите. Онова място изобщо не е за Нелвини, затова стойте там, колкото е възможно по-кратко. Щом стигнете до кръстопътя, дайте детето на първия срещнат Дайкини и веднага се връщайте.

— И това ли е всичко? — понита Уилоу.

— Да, това е всичко.

— Но много от тях са лоши или луди — каза Мегош.

— А много от тях и лоши, и луди — потупа меча си Вонкар.

— Как тогава да знаем, че сме намерили този, когото търсим? — понита Уилоу.

Великият Заклинател затвори очи и поклати глава.

— Няма значение. Дайте детето на първия срещнат и се връщайте у дома, по най-бързия начин.

— Но..., но какво ще стане, ако... — гласът на Уилоу се смесваше с детския смях, идващ от кошничката на гърба му.

— Какво има, Уилоу? Не ми ли вярваш? Искаш знак? Много добре. Ето — Заклинателят вдигна един камък. — Следвайте птицата. Вървете, накъдето тя ви отведе. Таута! Локуа — трик! Таута!

Той хвърли камъка силно нагоре, високо над мъглата. Щом първите лъчи на изгряващото слънце го докоснаха, камъкът се превърна в искрящо бял гълъб.

Гълъбът направи няколко кръга и леко полетя на юг.

— Чудесно! — ликуваше Барглекат. — Отлетя към селото, към дома!

— Какво? — Великият Заклинател изглеждаше смутен, той бързо отпи още една глътка и заговори. — Грешка, грешка! Много е студено тази сутрин, много. Забравете птицата, следвайте реката. Вярвайте ми. Всичко ще бъде наред, но ви предупреждавам: Не отивайте отвъд Кръстопътя на Дайкините!

Всички потеглиха към гората, само Уилоу остана замислен и смутен.

— Нещо не е ли наред, Угфуд? — прошепна старият мъж.

— Аз не...

— Вчера, когато те попитах кой пръст съдържа силата, която ще ти позволи да овладееш енергията на всемира, кой беше първият ти отговор?

Уилоу се засмя.

— Е, беше толкова глупав...

— Нищо, кажи ми го.

— Ами, щях да кажа, че трябва да избира някой от моите пръсти.

— Точно така, точно така, глупчо! — Заклинателят потупа лекичко Уилоу по рамото. — Ах, момчето ми, ако само имаше повече вяра в себе си, в това, което наистина чувстваш! В теб се крие могъществото на Велик Магьосник, но ти трябва сам да повярваш в това! Слушай единствено сърцето си и никога няма да сгресиш! Ето.

Вземи тези три вълшебни жълъда. Щях да дойда с теб, но не мога, знаеш. Ще превърнеш всяко нещо в камък; щом хвърлиш някой от тях.

— Първият май ще е за Барглекат — не без лукавство отвърна Уилоу.

— Не, не! Ако използваш магията да правиш злини, злото ще те обсеби и никога няма да те пусне. Ти имаш още много да се учиш, Уилоу. Учи се добре. Хайде, сбогом! — Заклинателят махна с ръка и изчезна в облак от дим.

Уилоу сложи внимателно жълъдите при къдриците на Кайя и побърза да настигне другарите си. Той се обърна и махна за сбогом на семейството си и на хората от селото, дошли да ги изпратят, като се опитваше да се засмее, но... едва не се заплака.

Много от изпращачите хлипаха и не криеха сълзите си.

Такова беше началото на дългото пътешествие на Уилоу Угфуд, което щеше да завърши много по-неочаквано и странно, отколкото беше започнало.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

КРЪСТОПЪТЯТ НА ДАЙКИНИТЕ

Пътят вървеше равен и широк на север, през Долината на Нелвините. Той минаваше направо през гората, която покриваше източния бряг на Фрийн. Дърветата бяха високи и кичести и често се мяркаха животни, които слизаха до реката да пият вода.

Вонкар изпрати двамата войни напред, да разузнават, а той поведе малката група. Барглекат тръгна след него, като обилно се потеше и непрестанно се оплакваше за щяло и нещяло — ту конски мухи жестоко го хапеха по врата, ту пръста си ударил в някакъв корен, ту разкалян участък правел ходенето прекалено трудно. Мегош и Уилоу вървяха най-отзад, носейки целия багаж, провесен на един огънат от товара прът. В северния край на долината пътят се отдели от реката. В началото широк и добре настлан, сега той постепенно се превърна в разбит коларски път, а след няколко левги в силно обрасла пътека. Така гъсто обрасла, че дори Вонкар я изгуби няколко пъти.

Барглекат все изоставаше и Мегош често го застъпваше по петите. На всичкото отгоре, изглежда всеки по-рязък звук го плашеше не на шега и той всеки път викаше уплашено; трябваше Вонкар да го скастри гневно, за да не нарушава мълчанието на колоната.

Навлизаха в район, в който малко Нелвини изобщо някога ходеха. Само увлечени в преследване на дивеч ловци смееха да се отдалечават толкова на север. Отвъд долината се простираше светът на Дайкините. Вонкар забави ход, стана още по-внимателен, често сам разузнаваше пътя напред.

На втората нощ те спряха за почивка в самия край на долината и си устройха лагер в една малка пещера далеч от пътеката. Мястото беше добре защитено и сигурно. Огънят и топлата храна бързо приспаха Барглекат, а Мегош, Уилоу и Вонкар останаха сами за пръв път от много време. Бойците бяха на пост и тримата стари приятели можеха спокойно да си поговорят. Животът ги беше разделил отдавна — Вонкар замина някъде далеч и се върна след доста години, а Уилоу

и Мегош бяха наследили занаятите и стопанствата на бащите си. Сега те седяха един до друг, както някога край брега на реката, в могъщите клони на някой дъб или в някоя малка пещера като тази.

— Хубаво място, нали Вонкар?

Войнът кимна.

— Последното такова. Оттук нататък ще сме все на открито, много нощи поред.

Мегош се наведе леко напред и попита:

— Ти... ти ходил ли си до Кръстопътя на Дайкините, Вонкар?

— О, да.

— А отвъд него?

— Само веднъж — Вонкар се загледа замислено в приятелите си през пушека. — Когато се отправих в моето странстване.

— Странстване? В търсене на какво?

— Тир Аслийн.

— Тир Аслийн! Но това е само...

— Само легенда? Само мит? — очите на Вонкар блеснаха.

— Е... не е ли така, кажи!

Войнът се засмя, без да отговори.

— Ти не си намерил Тир Аслийн, нали, Вонкар?

— Не.

— Тогава твоето странстване е било напразно.

— О, не, приятелю — Вонкар се засмя тихо и поклати глава, — ако моето странстване беше пропаднало, ние нямаше да сме тук сега заедно.

После, поглеждайки често към детето в ръцете на Уилоу, той разказа една много вълнуваща и интересна история.

СТРАНСТВАНЕТО НА ВОНКАР

Легендите разказват, че в стари времена цялата земя била свободна и спокойна. В онези дни широк път водел на север от Долината на Нелвините към Далечните Планини и Царството Тир Аслийн. Всички Дайкини живеели в мир, управлявани от справедлив цар. Вярно, че понякога се появявали бандити по пътищата и пътниците трябвало да

носят остри ками на кръста си, но това се случвало рядко. Друг път тълпи мародерстващи троли създавали неприятности на Аслийнската кавалерия, но те бързо били разпръсвани и прогонвани. Вестоносци, бирници и търговци можели безпрепятствено да достигат всяко кътче на царството. Пътуващи бардове, менестрели и акробати забавлявали хората на много панаири и карнавали. Два великолепни фестивала се провеждали в замъка на Тир Аслийн всяка година хората се тълпели там пролет и есен.

Като всички Нелвински младежи Вонкар бил слушал за блясъка и могъществото на далечното царство, но за разлика от повечето, жадувал да види всичко с очите си. Той бил сирак, бил свикнал да ловува сам в горите и затова може би, за него било по-лесно да напусне родната долина. Рано една сутрин той събрал, малкото си вещи в една вехта торба и се отправил право на север — към приказния Тир Аслийн. Пътешествието вървяло без особени прекеждия до Кръстопътя на Дайкините и горите отвъд него, но там той изгубил пътя и повече не го намерил.

Три години бродил Вонкар в непознати земи, докато най-накрая достигнал Западното Море. Там срещнал смели мъже и пътувал заедно с тях, сред плаващите ледове в откритите им лодки, украсени с драконови глави. После продължил още по на север до Вечнозаледената Земя. Там видял бели мечки и безкрайни стада чудни елени. Разклонените им рога проблясвали под лъчите на бледото северно слънце и покривали равнините като гъста гора.

Вонкар продължил странстването си на изток и скоро бил посрещнат от дружелюбни номади, които му казали, че неговото идване е предсказано от дедите им. Те дълго го увещавали да остане при тях завинаги, особено след като се убедили какъв ловък и храбър ловец е той. Дълго останал Вонкар при тях..., но мисълта, че още не е открил бленувания Тир Аслийн не му давала мира. Един ден, макар и със съжаление, той се отправил отново на запад, отнасяйки със себе си една златна верижка и една обичка с рубин — нежен спомен от една дама...

Много месеци пътувал Вонкар на запад, към дома. През, цялото време въображението му работело неспирно и трупало все нови и нови образи за митичния Тир Аслийн — един от друг по-приказни и недосегаеми. Той дълго мислел за своите приключения и за многото неща, които бил научил от различните хора по пътя, избран от неговата Съдба. Струвало му се, че чиракуването и странстването са към края си и че е дошло времето да се нарече истински войн.

Гладен и изтощен, той все по-трудно си проправял път към земите на север от Долината на Нелвините, докато една свирепа снежна виелица не го принудила съвсем да спре. Свит на кълбо между скалите, Вонкар се опитал да запази малкото останала в тялото му топлина, но усетил, че това усилие е напразно и че краят приближава. Последното, което направил, преди да изгуби съзнание сред белите вихрушки и виещия вятър, било да прегърне силно оръжията си, за да го намерят напролет умрял като боец.

Той бил открит от горските вълшебници малко преди да издъхне. Те го скрили в своите тайни подземия и го хранили и поили, докато не възвърнал силите си. Вонкар им разказал за дългото си странстване към Тир Аслийн и когато ги попитал дали това царство наистина съществува, те погладили дългите си бради и отговорили утвърдително. На въпроса обаче дали ще му покажат пътя, те тъжно поклатили глава и казали, че това не е възможно. Всичките техни вълшебства, тайнства и скрити проходи в планините, не можели да отведат дори самите тях в пределите на приказното царство. Вонкар упорито ги увещавал и молил, но те били непреклонни. Все пак всеотдайността му най-накрая ги накарала да отстъпят малко и те му подарили сребърен магически пръстен, майсторски изработен и гравирен — трябвало да го носи винаги. После го облекли в топли кожи и го превели до далечно място, от което се виждал обвит в мъгли замък. Но това не бил Тир Аслийн, това бил Нокмаар.

Вонкар за пръв път дочул зловещия далечен вой на кучетата-убийци и за пръв път усетил ужаса и заплахата, предизвиквани от могъществото на Бевморда. Тогава разбрал, че е дошъл краят на неговото странстване. Разбрал защо е станал войн през дългите години, изпълнени с несгоди и премеждия. Трябвало да се откаже от личната си свобода и да посвети живота си на защитата и опазването на родната долина. Нокмаар трябвало да бъде спрял на всяка цена.

Вонкар така и направил.

Огънят догаряше бавно и разказът явно беше към края си.

— И сега, приятели мои, искам да ви открия нещо — Вонкар се изправи, внимателно помести детската ръчичка и показа знака от вътрешната страна на лакътчето ѝ.

После сложи магическия сребърен пръстен точно до него.

Пръстенът беше инкрустиран със същия знак.

Докато се придвижваха на другия ден, Уилоу често откриваше следите от стария път под краката си. От време на време се виждаха дори запазени участъци от него. Тук-там в реката стърчаха останки от устои на някогашни мостове.

На север от Долината на Нелвините обаче, всякакви следи от път изчезнаха и напредването ставаше все по-трудно. Пътеката навлезе в гъста гора и на много места се налагаше дълго да заобикалят паднали дървета и скали. Натъкваша се на отдавнашни полесражения: наоколо беше осеяно с ръждясали оръжия, брони и белеещи се кости, разхвърляни навред като сухи клони. Веднъж Барглекат ритна настрана нещо, което мислеше, че е буца пръст, и изкрещя от изненада, когато видя да се търкаля потъмнял череп. Друг път Вонкар им показва кон и ездач, загинали заедно, покрити и оплетени в клони на пълзящи растения. Редяха се гледки на смърт и разложение — бесилки, от които висяха плесенявали скелети, мъртви от години троли с потъмняла и изсъхнала кожа, с очи, сякаш пълни с непресъхваща злоба...

Следващата област, в която навлязоха, беше дори още по-ужасна. Неизвестна плесен беше забавила растежа на цялата зеленина. Горите бяха обичайно гъсти и разнообразни, но дъбовете и брезите едва надвишаваха височината на Нелвините.

При тези обстоятелства сигурно прикритие не можеше да се намери никъде. Мяркаха се и мрачни конници по околните склонове на планините.

— Ще спрем тук и ще чакаме да падне нощта — тихо заповяда Вонкар.

Направиха малък лагер, стоплиха се край огъня и хапнаха мълчаливо. Умората, прахолякът и мухите бяха раздразнили детето и то доста силно започна да хленчи и плаче. Барглекат невъздържано ругаеше и дори посегна да го удари.

— Не смей! — със стиснати юмруци го спря Уилоу. — Това нищо няма да помогне. Детето е болно, не виждаш ли?

— Не е болно, дай го насам — Барглекат грубо се пресегна и взе детето, но то се сгърчи и повърна в лицето му.

— Казах ти — Уилоу я взе обратно. — Наистина е болна.

— Ще умре ли? — разтревожи се Мегош.

— Не се шегувай със сериозни неща, приятелю. От недоспиване е. Като си почине и нахрани на спокойствие, бързо ще й мине.

Барглекат шумно се миеше и мърмореше, а войните седяха с кръстосани крака и се подсмиваха.

— Онези конници бяха Дайкини — обърна се той към тях. — Трябваше да им дадем детето.

— Дайкини, но от Нокмаар — присвил очи, поклати глава Вонкар.

— От Нокмаар? — с ужас възкликна Мегош. — Защо си толкова сигурен?

— Приятелят ми ми каза — Вонкар потупа меча си. — Той ми прошепна новината. Кръвта на онези негодници го прави щастлив.

— Мислиш ли, че нас търсят? — попита Уилоу.

— Да.

— К-кучетата с-с тях ли са?

— Да, Барглекат. Но ако трепериш все така, много ще отслабнеш и няма да ти обърнат внимание.

Войните се засмяха на шегата. После Вонкар отново впери поглед в далечните конници. Те се отдалечаваха на изток, най-вероятно подведени от погрешна следа. Привечер долетя далечният вой на кучетата-убийци, който сумрака правеше още по-зловещ. Нелвините потрепераха, дори и Вонкар.

— Само глупаците не се страхуват — каза той, като видя, че Уилоу го погледна. — Как е малката?

— По-добре, Вонкар.

— Дай аз да я понося тази нощ, ти и без това имаш достатъчно товар.

Ходенето през поразената гора беше леко. Нощта беше хладна, а звездите грееха ярко. Вонкар често се усмихваше на детето и тайно докосваше загадъчния знак на ръчичката му. Чуваха го да говори странни думи, които никой Нелвин не би разбрал.

Един кафяв мечок се присъедини към тях за известно време. Той най-напред изчака малката колона да го отмине, а след това тръгна тихо от лявата страна. В желанието си да го прогони Барглекат махаше с ръце, съскаше и подвикваше и това предизвика Вонкар да се обади:

— Глупак! Не виждаш ли какво прави? Не виждаш ли, че ни е приятел?

Мечокът вървеше така, че вятърът да отнася неговата миризма към кучетата и да прикрива тяхната. Призори той се изгуби в гъсталака.

Пътят отново стана широк, личаха много и пресни следи. Вонкар ги разгледа внимателно и поведе малката група към гората. Стремяха се да не се отклоняват, но ходенето беше затруднено и Барглекат отново взе да досажда с оплакванията си. Накрая Вонкар го просна на земята с един ритник, за да млъкне. Само след секунди всички бяха по корем. Уилоу затисна с ръка устата на детето и неистово шепнеше на другите да мълчат. По пътя се задаваха Нокмаарски конници.

Уилоу ги гледаше с разширени от страх очи и за пръв път усети какво значи парализиращ ужас. Конете бяха черни и огромни и той не би могъл да достигне дори стремената им! Освен това бяха покрити с метални брони, от които стърчаха остри шипове, а на челата им стърчаха железни рога.

Ездачите бяха още по-ужасни — огромни и въоръжени до зъби. Това бяха първите Дайкини, които Уилоу виждаше. Кожените им

туники бяха нагънати и тежки, а наметалата им се развяваха и издуваха назад като крила на прилеп. Отстрани на седалката се поклащаха шлемове, приличащи на чудовищни черепи. Но най-отвратителни бяха оръжията им.

Дълги закривени мечове за изкормване, боздугани, вериги с шипове, грамадни лъкове и стрели с куки на върха.

От юг се задаваше пратеник и конниците спряха, да го изчакат.

— Гърлата и очите! — с шепот изкомандва Вонкар бойците си.

— Бебето е у Нелвините — провикна се приближаващият се ездач! — Едно от кучетата го е проследило до тяхната долина, но то вече не е там. Сигурно са тръгнали с него на север.

— Дали са успели да стигнат чак дотук? — попита водачът на конниците.

— Сигурно не. Разпръснете се във верига и внимателно претърсвайте навсякъде, по всяка вероятност ще се опитат да минат нощем. Аз трябва да продължа, за да докладвам на Сорша и генерал Каел. Къде е лагерът им?

— На дванайсет левги оттук. Обсаждат замъка Галадорн.

— Галадорн! Това ще е последният скъпоценен камък в короната на Бевморда! Остават само Нелвините, но с тях лесно ще се справим.

Двамата мъже се разсмяха грубо.

— Наслука, приятели! — извика пратеникът на тръгване, — Дано убиете една-две дузини от тези малки прасета до довечера, за да има с какво да нахраним кучетата си.

— А-ах! — изпъшка тихо Барглекат и зарови лицето си още по-дълбоко във влажния мъх.

— Дано срещнеш някое малко прасе като мене, приятелче — едва сдържаше гнева си Вонкар. — Ако не трябваше да пазя детето, това щяха да са ти последните думи!

Пътят скоро отново опустя. Нелвините се скупчиха, за да се посъветват.

— Трябва да се връщаме — каза Уилоу, като трепереше от страх за Кайя и децата. — Ако отидат в селото...

— Ще вземем и малката с нас и така ще ги надхитрим! — възбудено се намеси Мегош.

— Помислете! — пресече ги Вонкар. — Да не искате сами да ги заведем обратно? Не! Ще изпълним задачата си докрай. Хайде,

тръгваме към гората.

И така те продължиха по-нататък. На следващия ден достигнаха едно обширно, обвито в изпарения блато. Незнайни доисторически животни тръбяха и виеха смразяващо в далечината. Докато пресичаха местността по отдавна изоставен наколен мост, на два пъти над главите им прелетяха грамадни птици с ципести крила. Тези крила издаваха толкова неприятен и пронизителен звук, че уплашеният Барглекат покри главата си и затича в кръг, запищял като обречен плъх.

Сред мочурищата пътят криволичеше между ниски и полегати хълмове, а после възлизаше към едно просторно плато. Вечерта на другия ден цялата група спря в края на платото и дълго се взира в далечината. Бяха стигнали до кръстопътя на Дайкините, не можеше да има никаква грешка.

Пътят, по който бяха дошли, продължаваше на север, а от запад на изток друг по-широк път го пресичаше, като се губеше и в двете посоки, докдето им стигаха очите. Дори ако този кръстопът не беше известен на Уилоу от множеството мрачни и страшни Нелвински легенди, той пак щеше да го познае.

Място на смъртта го наричаха легендите, място на крушения и ужас.

Макар че все още бяха далеч от него, ясно се виждаха бесилки, гробове, разлагащи се трупове и белеещи се кости — неми доказателства за това, на което бяха способни Дайкините в омразата и боевете помежду си. От един поглед Уилоу разбра, защо неговите предци бяха избягали на юг и бяха потърсили спокойствие и сигурност в долината, която сега наричаха Долина на Нелвините.

Той затвори очи и, като притискаше силно детето, прошепна:

— Не искам да ходя там, Вонкар. Не мога, не мога.

Войнът сложи ръка на рамото му и каза:

— Трябва, Уилоу. Знаеш, че това е твой дълг.

Когато достигнаха мястото, слънцето беше вече залязло, но последните му лъчи все още обагряха околността в червено. Отблизо всичко изглеждаше още по-ужасяващо — разкривени скелети на трупове на коне и хора се виждаха навсякъде. На бесилките се люлееха гниеци останки, лешояди кръжаха и крещяха неспирно.

— Не ми харесва тук — мърмореше Барглекат.

— Искам да си вървим у дома.

— Тихо! — приглушено рече Вонкар, като оглеждаше местността. — Всички искаме да си вървим у дома, но това ще стане едва след като изпълним задачата си.

— Не може ли поне да стоим по-далеч от тях?

— Барглекат посочи двете клетки за екзекуции, качени на дървено скеле, до което бяха застанали. В едната клетка озъбен скелет, покрит с мръсни дрипи, се държеше с една ръка за металната решетка, а с другата сякаш сочеше към тях.

— Горкият нещастник! — поклати глава Вонкар. — Чудя се, за какво ли престъпление е бил затворен тук.

— М-може би просто е минавал насам? — с треперещ глас предположи Уилоу.

— Не, приятелю. Дори Дайкините не наказват така за обикновени провинения. Трябва да е направил нещо наистина лошо.

Уилоу дълго разглежда другата клетка, но тя стоеше по-назад и в мрака освен купчина парцали не се виждаше нищо друго.

— Хайде да се махаме! — каза Мегош с нисък глас. — Този път и аз съм съгласен с Барглекат. От тези две клетки ме втриса.

Вонкар им даде знак и те се отправиха към единствения храсталак, който се забелязваше наблизо. Бебето започна да хленчи и Уилоу го извади от кошницата.

— Студено е. Трябва да запалим огън — каза той.

— Глупак! Идиот! — изсъска Барглекат. — Искаш цялата кавалерия на Нокмаар да се стовари върху нас ли?

Вонкар сви рамене и нареди на бойците си да запалят огън.

— Тук не е опасно да се палят огънове — отбеляза той. — Погледнете ей там, в подножието на хълма, се вижда един. Освен това нощта е тиха и пътят е открит. Ако някой се приближава, ще го чуем отдалече. Уилоу е прав, детето има нужда от топлина и почивка. Сега вървете да съберете дърва за през нощта, преди съвсем да се е стъмнило.

Вонкар пое малката, двамата бойци застанаха на пост, а Уилоу, Мегош и Барглекат тръгнаха да търсят дърва.

— Не отивайте много надалеч и побързайте!

— Никакви дърва няма, никакви дърва! — оплакваше се Барглекат, като подтичваше след Уилоу.

— Разбира се, че няма, аз ги обрах. Върви настрана от мен и ще намериш.

— Но там е много тъмно!

— Не е по-тъмно, отколкото е тук. Хайде, върви!

Уилоу беше толкова напрегнат и изтормозен, че изобщо не забеляза кога се е озовал пред скелето с ръждясалите клетки. Едва когато втората изскърца леко, той разбра къде се намира. Вместо да се приведе и да побегне, той бавно и ужасено се изправи. Една промъкваща се сянка полека го откъсваше от Вонкар и другарите му. Изведнъж купчината дрипи, която беше забелязал преди, се превърна в човек с трополене и отворотелни крясъци. По-скоро в нещо като човек. Мъртвешки бледа ръка се протегна между решетките и сграбчи Уилоу зад врата.

— Падна ли ми? — чу Уилоу глух и дрезгав глас, както висеше безпомощно на педя от земята.

— Вода, дребосъче! Кажи на приятелчетата си да ми донесат вода, иначе няма да оставя парченце месо по нещастните ти кости! — гласът скърцаше като ръждясала панта.

— Угфуд! Ти ли си това? — една малка човешка пирамидка се зададе в тъмнината.

— Вода! — ръката почти задушаваше Уилоу.

— Барглекат! Доведи Вонкар! — едва успя да изговори той.

ГЛАВА ПЕТА

МАДМАРДИГАН

— Ето, Дайкини! — извика Барглекат и побягна към бойците, като размахваше ръце. — Угфуд намери един Дайкини и вече можем да си вървим у дома.

Вонкар, който до този момент беше наглеждал малката, се изправи пъргаво и попита:

— Къде е?

— Там — посочи Барглекат клетката за екзекуции. — Всъщност има един малък проблем. Най-добре ще е да отидем заедно.

Вонкар даде знак на хората си и им заповяда да донесат факли. След малко всички наобиколиха клетката. Пламъците осветяваха зловеща сцена. В първия отсек от клетката един озъбен скелет, подмятан от вятъра, непрестанно сочеше към тях. В другия отсек една мършава, дрипава, приличаща повече на плашило човешка фигура, беше сграбчила Уилоу, който висеше безпомощно.

— Вие сте Дайкини, нали? — попита Барглекат.

Мъжът се опита да се усмихне, но устните му така бяха изсъхнали и така напукани, че се получи само една разкривена гримаса.

— Вода, дребосъчета! — глухо изстена той. — Вода или това приятелче ще нахрани гаргите!

Видът му беше толкова призрачен, че Нелвините не можеха да се опомнят и стояха като вкаменени, сякаш хипнотизирани от блестящите очи, брадясалото лице и безобразните парцали.

— Вода! — грозно изкрещя затворникът и стисна Уилоу толкова силно, че той изплези език и взе да рита безпомощно.

Вонкар и бойците застанаха до клетката с готови за бой копия, а Мегош каза на Барглекат да му даде вода. Префектът с голямо неудоволствие се подчини; мърморейки приближи решетките и хвърли през тях пълната си манерка. Мъжът мигом пусна Уилоу и трескаво я сграбчи, като едва не я разля, докато махаше тапата. Затворникът пи

дълго, ненаситно и жадно, като мляскаше и издаваше нечленоразделни, звуци на безмерна радост и задоволство. След малко той се посъживи, благодари на Барглекат и му каза:

— Вижда се, че ти си добро дребосъче. Хайде, разсечи тази верига, с която съм окован, и ще станем приятели за цял живот.

— Не, не! — възпротиви се Мегош. — Стой там спокойно, докато решим какво да правим — добави той и издърпа за ръка зашеметения Уилоу близо до ярката светлина на факлите.

— Ще решавате какво да правите ли? Да не искате да кажете, че няма да освободите стария Мадмардиган от този миши капан? Пуснете ме и аз ще ви благодаря от все сърце — той плисна вода на лицето и брадата си и продължи с невинна усмивка и блеснали очи. — Не забравяйте, че аз вече пуснах приятелчето ви.

— Дайкини! Истински Дайкини! — възкликна Барглекат. — От друг нямаме нужда. Ще дадем детето на него.

— Какво? Дете ли? Разбира се, че ще дадете детето на мен. Аз толкова много обичам децата! Трябва най-напред да изляза на свобода обаче. Иначе, как ще се грижа за него? — Мадмардиган хвърли умолителен поглед към Вонкар и бойците.

— Искаш да кажеш за нея? — намеси се Уилоу, хриптейки и разтривайки гърлото си.

— Нея. Разбира се, че исках да кажа „нея“. Здравей, сладката ми, здравей! — една дълга ръка се размаха от клетката.

Вонкар подаде детето на Уилоу, взе копието в лявата си ръка и каза:

— Да, но как да сме сигурни, че...

— Гледайте, гледайте! — внезапно го прекъсна Мегош.

Отдолу по пътя се виждаха светлини на факли, които бързо се приближаваха, придружавани от конски тропот и скърцане на колела. Носеха се груби пиянски песни и вулгарен смях.

— Прикрийте се! — шепнешком заповяда Вонкар.

— Това са Похази! — изкрещя затворникът към Нелвините, бягащи към храстите. — Не ме оставяйте! Тази банда гадни Похази жив ще ме изгори!

Една кална каруца летеше в мрака, обвита в прах и искри. Кочияшът внезапно сиря запотените коне и четирима пияни полуголи мъже с факли в ръце скочиха на пътя. Те всички бяха с бръснати глави

и носеха изпоцапани кожени елечета. Телата им бяха покрити с дивашки татуировки. Тромаво и шумно те взеха да мародерстват наоколо и скоро един от тях откри клетката със скелета. Той бързо беше разбит на парчета с невъздържан смях и крясъци. Последва потресаваща игра, в която Похазите си подаваха черепа с ритници като топка. Затворникът във втората клетка се беше прикрил и притаил в дрипите си, но мародерите го откриха и тресейки се от възторг, го подпалиха с факлите си. Оставяйки всичко в пламък и дим след себе си, те наскачаха обратно в каруцата и се втурнаха към други кръстовища, към други изстъпления и бруталности.

След като Похазите изчезнаха в нощта Нелвините изпълзяха от прикритието си и се хвърлиха да гасят огъня. Мадмардиган крещеше, удряше и подскачаше в тлеещите си парцали. Беше толкова жалък, че дори Уилоу го съжали.

— Ти какво си направил? За какво са те затворили, тук? — попита той.

— За какво, за какво? — взе да повтаря затворникът, като търкаше обгорените си ръце. — Един Господ знае за какво, и защо непременно трябва да съм направил нещо? Ох, как ги ненавиждам аз тия Похази! Дайте ми един хубав меч и ще видите как добре ще татуирам мазните им шкембета.

— Е, това решава нещата! — уверено каза Барглекат. — Даваме детето на него и се махаме по най-бързия начин!

— Браво! Какъв добър човек! Хайде, отворете вратата!

Уилоу недоверчиво се дръпна назад и притисна детето плътно към себе си.

— Не. Не му вярвам — клатеше глава той. — За малко да ме удуши.

— Аз съм водач на експедицията и ще изпълнявате моите заповеди — разгореци се Барглекат. — Великият Заклинател ни прати да донесем детето дотук и да го предадем на първия срещнат Дайкини. Той е първият! — посочи Префектът клетката.

— Да изпълняваш чужди заповеди, това се казва истински водач — презрително отбеляза Мегош.

Вонкар се усмихна тихо и смекчи напрежението с думите:

— Все пак, Барглекат е прав. Точно така ни нареди Великият Заклинател. Би трябвало да се подчиним.

— Абсолютно вярно! — обади се Мадмардиган, който се беше превърнал целият в слух. — Заклинателят знае най-добре, не се бавете и минута!

Вонкар застана пред Уилоу. Известно време двамата се гледаха в очите, после войнът проговори:

— Заповедта не ти ли стига, Уилоу? Искаш да знаеш и какви са основанията за нея ли?

— Аз не искам да разбера всичко, но нали последното, което той ми каза, беше да вярвам преди всичко на себе си. Нещо ми подсказва, че ще сгреша, ако дам детето на този негодник и грубиян. Я го погледни само!

— Вонкар, хайде побързай! — долетя гласът на Барглекат от пътя.

Вонкар въздъхна и нарами оръжията си.

— Знаеш, че трябва да го охранявам. Ще вървим бавно, за да можеш да ни настигнеш. Мегош, ти какво се колебаеш?

Мегош преглътна и каза:

— Аз оставам с Уилоу.

— Добре си помислете, приятели. Това място не е за нас — Вонкар посочи черепа, който Похазите бяха ритнали. — За последен път ви питам, наистина ли оставате?

Двамата кимнаха утвърдително.

— Е, добре тогава. Сбогом.

— Сбогом — промълвиха и двамата бойци и изчезнаха в мрака след Вонкар.

Мадмардиган се размърда в клетката, сви скептично рамене и като че ли на себе си каза:

— Не знам, дребосъчета, но ако бях на ваше място, нямаше да му мисля много. Пуснете ме и си вървете вкъщи.

— Не ми викай дребосъче, името ми е Уилоу.

— Повярвай ми, дребосъче, аз ще се грижа добре за малката. Само ми дай възможност.

— Не ти вярвам!

— Не ми вярваш? На мен ли? Недей да съдиш по вида ми, малки приятелю. Не чу ли какво каза Барглекат? Аз съм избран. Аз съм първият Дайкини, когото срещнахте.

— Барглекат е торба с фъшкии!

— Е, чак пък толкоз! И какво ще правите сега?

— Ще помисля — каза Уилоу. — Ще преспим и утре сутринта ще решим, нали, Мегош?

Мегош кимна в знак на съгласие и отиде за багажа.

Уилоу прекара нощта зле. Той нахрани и приспа детето, прегърна го, а после се сгуши пред малкия огън. Всеки звук на това ужасно място го стряскаше и плашеше — жаби крякаха от близкото блато, клетките скърцаха и скриптяха, кучета и вълци виеха протяжно и дебнеха наоколо. Цяла нощ Мадмардиган се въртя неспокойно мърморейки несвързано в съня си неприлични войнишки песни или се кикотеше на странни и незнайни видения.

Уилоу започна да трепери. Не можеше да понесе мисълта, че ще се раздели с детето. Беше го обикнал толкова силно, колкото Мимс и Ранон. Той го притисна нежно и тихичко започна да му пее приспивните песни, които знаеше от майка си и с които Кайя също така мелодично и хубаво изпълваше малкия дом край реката. Най-накрая сънят затвори уморените му очи и той задряма, без да е решил какво ще прави на сутринта. Яви му се сън. Една бяла птица го грабна и го отнесе далеч от това място, лъхащо на смърт — отнесе го в родната долина. Докато летяха, слънцето изгря и окъпа в светлина цялата природа. Хората стояха на праговете на домовете си и махаха приветливо. Нямаше кучета-убийци, нямаше битки, нито Похази. Птицата се спусна леко и Уилоу се намери в китната градинка пред малката бяла къщичка край Меандъра Угфуд. Кайя и децата тичаха с протегнати ръце, да го посрещнат. После птицата се издигна високо-високо и се превърна в детето...

Силен конски тропот го събуди. Развиделяваше се, а по пътя в кариер се носеше самотен конник. Уилоу не свари да се прикрие, но това нямаше значение, защото ездачът беше смъртно ранен. Той държеше поводите и седлото в лявата си ръка, а дясната се люлееше безжизнено. Тежка рана зееше в главата му и кръвта му обагреше дрехите и коня. Животното, влудено от препускане и напрежение, цвилеше и диво въртеше очите си.

Уилоу се вторачи от ужас. Докато се опомни, конникът беше изчезнал в далечината, вдигайки прахоляк след себе си.

— К-каково беше това? — попита Мегош?

Клетката проскърца.

— Беглец, а може би пратеник. От Галадорн. Мирише ми на неприятности. Хайде, дребосъчета, пуснете ме.

Едва Мадмардиган беше изрекъл тези думи и втори конник се зададе в галоп. Мегош излезе на пътя и се развика:

— Хей! Спрете! Какво става?

Ездачът хвърчеше напред, прилепен до гривата на коня си, като го пришпорваше ожесточено. Той непрекъснато поглеждаше назад, сякаш орда крилати дяволи летеше по петите му. Мъжът не видя Мегош, но конят го забеляза и така рязко се отклони, че за малко и двамата да се стоварят на пътя. Вбесен, ездачът взе да сипе проклетия, замахна с бича си и едва не удари Мегош през лицето.

— Уилоу, това е ужасно — развика се той разтреперан. — Да се махаме оттук.

— Добре, съгласен съм — мрачно заяви затворникът. — Ние всички трябва да се омитаме час по-скоро. Ще има битка, усещам го.

— Вие боец ли сте? — колебливо попита Мегош.

— Най-големият майстор на меча, който някога е живял!

— Уилоу, чу ли? Той може да ни помогне, да ни защити!

— Не го слушай, Мегош.

— Разбира се, че ще ви помогна. Само веднъж да изляза. В трудни моменти честните хора трябва да бъдат подкрепяни, а вие и двамата сте такива. Дървосекачи сте, нали?

— Аз съм миньор, а приятелят ми е земеделец — уточни Мегош.

— Знаех си! Миньори, земеделци — жертви на прогнилия и корумпиран свят — точно като мен.

— Тихо, слушайте! — тревожно каза Уилоу. От далечината долиташе глух тътен, който се приближаваше и все повече се усиливаше.

— Армия — поясни Магвардиган. — Няколко хиляди глупаци на път към смъртта си.

— Приятели ли са ги?

— Може би да, може би не. Ще видим — мъжът се загледа в знамената на приближаващия се авангард.

— Ако са ти приятели, ще имат нужда от теб и ще те извадят от клетката, нали? — попита Уилоу.

— Ще видим — изръмжа затворникът.

Дълга колона се виеше към кръстопътя. Беше величествена гледка. Стегната и добре въоръжена конница препускаше под развети знамена и вимпели. Конете и хората бяха толкова големи и толкова устремени, колкото и тези от Нокмаар, но далеч не изглеждаха толкова зловещи. Те се носеха с някаква неуловима грация и дива свобода и това им придаваше повече вид на ловци, а не на войници.

Мадмардиган се засмя тихо и с нескрит възторг каза:

— Конниците са на Айрк!

— К-кои са те? — заеквайки понита Мегош.

— Войската на Галадорн. Най-добрата кавалерия в света.

— Ще ни причинят ли зло?

— Само ако си от Нокмаар, дребосъче. Тогава... — не довърши той и прекара многозначително палец през гърлото си.

След конницата се задаваше пехотата, която вървеше под такта на барабани. Войниците бяха леко въоръжени и макар видимо изморени, напредваха по-дисциплинирано от конниците. Някой бойко подхвана песен, цялата колона запя и закрачи още по-стегнато. Офицерите язدهа отстрани и когато се зададе кръстопътят, повечето от тях препуснаха напред, за да се съветват.

— Тези ми изглеждат добри Дайкини, Уилоу.

— По-добри от този тук със сигурност — поклати глава Уилоу.

— Великият Заклинател сигурно е имал предвид тях.

Мегош приближи един от конниците и се опита да го заговори:

— Извинете, сър...

Офицерите бяха погълнати от своите карти и той не получи отговор.

— Сър? — попита на свой ред Уилоу, дърпайки стремето на друг един ездач.

— Махай се, дребосъче! Тук не е място за Нелвини! Хайде, изчезвайте в гората! — чу рязко в отговор Уилоу и побърза да се отдръпне, за да не си навлече неприятности.

— Какво държиш в ръка, малки приятелю?

Уилоу изненадано се обърна и видя пред себе си един незабелязано приближил се офицер, възседнал красива червенокафява кобила с гарваново черна грива и опашка. Шлемът му беше украсен със светлопурпурни пера, а бронята му блестеше на утринната

светлина. До него яздеше оръженосец с развят вимпел, извезан с герба и инициалите на върховен главнокомандващ.

— Едно... бебе, сър. Дайкини е. Вземете я и се грижете за нея, моля ви!

Снажният и червеноброд мъж се наведе леко и докосна детското чело. Той се усмихна горчиво и каза замислено:

— Отиваме на бой и няма как да я вземем. Оставете я в ръцете на някоя жена, а сега най-добре напуснете това място и се скрийте някъде.

Конникът дръпна поводите на коня си и щеше да се отправи към колоната, когато един вик го спря:

— Айрк! Айрк Таубауер!

— Какво? Кой вика? — учудено попита той и се вгледа в клетките за екзекуции, откъдето беше дошъл гласът.

— Мадмардиган! Е, знаех си, че рано или късно ще свършиш по този начин.

— Защо сте дошли толкова на север, Айрк? Къде водиш тия бедни глупаци?

— Към реката — дрезгаво, отговори Айрк. — Войската на Нокмаар е разгромила замъка Галадорн — той подкара бавно коня си около клетката. — Всичко е разрушено и изгорено до основи. После са се отправили на юг, убивайки всички по пътя си. Ще се опитаме да ги спрем на река Труун.

— Пусни ме, Айрк! Дай ми меч и ще се бия за теб, ще видиш!

— Ха! След оня номер, който направи в Далечната Земя? Това беше капката, която преля чашата, Мадмардиган.

— Но сега въпросът е сериозен. Унищожен е замъка Галадорн.

— Не! — Айрк се засмя беззвучно. — Все едно, ти ще намериш начин да се измъкнеш, познавам те. Доста много възможности ти дадох. Сега имам нужда от мъже, на които мога да разчитам. Мъже като тези, които съм повел.

— Можеш да разчиташ на мен, Айрк! Ако...

— Да разчитам, че ще мислиш само за себе си и че ще гледаш да си отървеш кожата — това да. Сбогом, Мадмардиган! Сигурно няма да се видим повече.

— Айрк... — но командирът и неговият оръженосец вече препуснаха към челото на колоната.

След като обозът и ариегардът бяха отминали и се губеха в далечината, Уилоу вдигна очи и попита изпитателно:

— Вярно ли е всичко това, Мадмардиган? Вярно ли е, че мислиш и че се грижиш единствено за себе си?

— Какво? Разбира се, че не! Аз обичам децата и тази малката също. Аз...

— Ти нищо не разбираш от деца — не се стърпя Уилоу.

Мадмардиган се ухили и му махна да се приближи.

— Истината е, че никога не съм се женил. Боец съм и не намерих време, но познавам много жени и все някоя ще се погрижи. Много са, приятелю, много са, повярвай ми!

— И какво точно ще направиш, я да чуя?

— Ще я оставя в сигурни ръце, ще бдя над нея, все едно, че е моя дъщеря. Нали така, миличката ми? — детето се засмя.

— Ш-шт! Уилоу! — Мегош махаше нетърпеливо. — Какво чакаме сега? Решавай нещо и да се махаме отгук!

— Не му вярвам и това си е, Мегош.

Мегош погледна в посоката, в която се бяха изгубили Айрк и неговата армия — пътят беше пуст. Пуст беше и в другата посока.

— Не му вярваш, но аз не виждам никой друг наблизо — каза Мегош, разпервайки ръце, сякаш за да подкрепи думите си.

Уилоу въздъхна тежко. Той извади кичурчето от Кайя, навиги го около пръстите си, но това с нищо не помогна — само му стана мъчно за дома. Детето се смееше тихичко. Уилоу прибра кичурчето при трите магически жълда и неохотно каза:

— Е добре, Мегош. Печелиш. Мадмардиган ще я вземе.

Мегош разсече катинара, без да чака подкана. Мадмардиган изхвъркна от клетката и започна да се кълчи и да тича без посока.

— Така си и мислех — горчиво каза Уилоу. — Бяга, виждаш ли?

Доскорошният затворник крещеше, риташе, правеше колела и изглежда не можеше да си намери място от радост. Приличаше на живо плашило. Като се поуспокои, той се приближи до двамата приятели и така силно ги потупа по гърбовете в знак на благодарност, че те взеха да залитат.

— Ах, дребосъчетата ми! Няма да съжелявате. О, не! Мадмардиган не забравя приятелите си! А за малката направо забравете. Аз ви гарантирам, че нищо лошо няма да ѝ се случи.

Малката изписка радостно.

— Виждате ли, тя ме обича.

— Ето, млякото — Уилоу му подаде коженото мехче.

— Има ли мляко вътре?

— То е за нея — сопна се Уилоу.

— Разбира се, че е за нея. Аз ще я нахраня добре, не се тревожи.

— И да я пазиш от студ и дъжд.

— Добре, обещавам.

— И да я повиваш и миеш — не мирясваше Уилоу.

— Знам. Няма да забравя — съгласи се Мадмардиган.

После той застана на колене, а Мегош привърза кошничката с детето на гърба му. Уилоу зави добре малката и я целуна. Очите му се насълзиха.

— Сбогом.

— Сбогом, момчета — каза Мадмардиган и се изправи. — Направихте, каквото трябваше, а сега си вървете у дома. Ако побързате, ще настигнете другите. Малката госпожичка е в сигурни ръце. Хайде, със здраве! — и той се упъти на север, като си подсвиркуваше някаква войнишка песничка.

— Да се грижиш за нея, ей! — през сълзи извика Уилоу.

— Честна дума! — отвърна му Мадмардиган отдалече.

— Тръгваме, Уилоу — Мегош го дърпаше за ръкава. — Време е, няма защо да се бавим.

Уилоу избърса сълзите си, двамата събраха багажа набързо и тръгнаха на юг.

— Надявам се, че не стрешихме, Мегош.

— Не се безпокой. Когато стигнем в нашата долина, Великият Заклинател ще ни чака. Може би ще се покаже от някой камък, може би от реката или от твоята нива, Уилоу, кой знае! Първите му думи сигурно ще бъдат: „Спазихте ли заръките ми, момчета?“, и ние веднага ще отговорим: „Да, Велики Заклинателю!“. Той ще ни попита: „На първия срещнат Дайкини ли дадохте детето?“, а ние ще кажем: „Велики Заклинателю, първият срещнат Дайкини беше един парцалив и мръсен негодник, затворен в клетка като животно, но ние не се поколебахме.“ Той ще се засмее, Уилоу, и ще ни обясни, че това е било едно изпитание — проверка на нашата лоялност към него. Ще станем герои, приятелю, и ти най-после ще бъдеш негов ученик и чирак.

— Мислиш ли? — недоверчиво попита Уилоу.

— Без съмнение! Представи си само — ще изучаваш истинско магьосничество, няма да има повече криене на прасета и глупави фокуси с пера.

Истинска магия! Уилоу докосна внимателно трите вълшебни жълъда, които не беше станало нужда да използва. За какво ли щеше да служи силата на магията? За добро, разбира се. Да се определи, обаче, кое е добро и кое не, беше наистина трудно. От една, страна, щеше да е чудесно да направи така, че нивата му да дава добра реколта, от друга страна това му се виждаше много егоистично. От една страна, щеше да е добре да промени Барглекат, за да спре да тормози жителите на долината, но от друга, да се бърка в сърната и душите на хората му се виждаше сложно, неблагоприятно, а може би и опасно дело.

Само по един въпрос не можеше да има съмнение какво трябва да направи. Унищожаването на себелюбивата и зла владетелка на Нокмаар и нейните безжалостни войници и кучета-убийци можеше да бъде единствено за добро. Но как един дребничък Нелвин можеше да постигне всичко това? Уилоу пак докосна жълъдите и сякаш отново чу гласа на Великия Заклинател: „Слушай само сърцето си. Вярвай единствено на най-дълбоките си чувства...“

Уилоу спря изведнъж.

— Мегош, аз се връщам.

— Какво?

Уилоу нямаше време да обяснява с подробности, но знаеше с абсолютна сигурност, че детето не трябваше да бъде дадено на Мадмардиган.

Двамата пресичаха една ливада на запад от пътя и бързаха, защото мястото беше открито. Докато Уилоу говореше, една грамадна сянка премина над тях и внезапен порив на вятъра ги блъсна в гърба. Това ги изненада и смути. Още по-объркани се почувстваха те, когато дочуха някой да се смее невъздържано и високо. Смехът се прекъсваше от крясъци с истерични и налудничави нотки.

Уилоу и Мегош вдигнаха очи и замръзнаха на едно място от гледката, която им се разкри. Величествен орел се носеше над тях, а в перата на гърба му се беше вкопчило малко тъмнокафяво човече с

щръкнала бяла коса и блестящи нефритено зелени очи. Устата му беше разкривена в злобна усмивка.

— Кафявчо! — простена Мегош. — О, не! Виж какво има в ноктите на орела!

Уилоу вече беше видял, но не искаше да повярва. Кошничката с детето отлиташе в неизвестна посока.

— Погледнете Франджийн! — крещеше пискливо кафявчото. — Погледнете неговата награда!

— Не! — опомни се Уилоу. — Върни я! Свали я на земята!

Той се втурна обратно през ливадата, прескачайки храсти и блъскайки се в камънаци, но не успя да настигне плавно носещата се към гъстите гори птица.

Преди да изчезне над върховете на дърветата, кафявчото се разкикоти и присмехулно посочи Уилоу.

— Бързай, дребосък! Бързай, защото ще изпуснеш пиршеството на Франджийн!

— Мегош! Помагай! Трябва да си я върнем!

В гората беше тъмно и влажно и в първия момент Уилоу не виждаше нищо. Той се блъсна в някакво дърво и залитна зашеметен назад. Единствено безшумният смях на кафявчото и бясно туптящото му сърце смущаваха тишината.

— Насам Мегош!

Пътеката завиваше надясно по посока на смеха. Изведнъж Мегош извика от болка. В същия миг и Уилоу усети силни убождания в рамото и врата си. Дъжд от стрелички не по-големи от показалец обсипваха двамата приятели. Докато тичаха, те успяха да извадят някои от тях, но десетки други ги пробождаха, сипейки се от всички посоки. Кафявчовците стреляха хладнокръвно и методично, като маниакално дюдюкаха, крещяха и се смееха. Злите им малки лица и жлъчните им зелени очички не предвещаваха нищо добро.

Колкото по-силно Уилоу и Мегош охкаха от болка, в толкова по-голям възторг изпадаха техните нападатели.

Пътеката ги отведе към непроходима пътека от лиани и храсти. Трябваше да се върнат назад и да потърсят друга. Уилоу забеляза широка просека в листака, втурна се към нея и понечи да даде знак на Мегош, но не свари. Майсторски капан беше прокопан и замаскиран с клонки и мъх точно пред него. Докато отвори уста да каже нещо,

Уилоу се намери на дъното на мрачна и дълбока яма. Мегош видя приятеля си да изчезва и в желанието си да го открие и да му помогне се затича още по-бързо. Вместо това и той се намери в калта до него.

Двамата герои остават да лежат в дебрите на неznайната гора до началото на следващата глава, в която техните приключения взимат съвсем неочакван и вълшебен обрат.

ГЛАВА ШЕСТА

ЧАРЛИНДРЕЯ

— Аз съм Франджийн, Крал на Света!

Някой стоеше изправен на гърдите на Уилоу.

Той се опита да се помръдне, но не можа. Болеше го всяко мускулче и всяка става. Раните от стреличките горяха, а кръвта лудо пулсираше в слепоочията му.

Уилоу внимателно отвори очи и видя кафявчото, който се беше носил с орела, да размахва малко копче и да го бодне по носа с него. Това доставяше огромна радост на цяло множество други кафявчовци, заети да мушкат и дърпат пръстите на ръцете и краката му. Добре омотан и вързан с въжета, прострян на земята, Уилоу едва можеше да извърти глава на една страна, дотолкова, че да види Мегош в същото безпомощно положение.

— О, Уилоу — изстена Мегош, чиято ръка изглежда беше счупена. — Ние сме обречени! Знаеш какво правят кафявчовците, нали? Сега ще ни избодат очите, а след това живи ще ни изядат, късче по късче!

— Точно така! — възкликна Франджийн. — И това е само началото. След това ще...

— Къде е детето?

— Тихо! — Франджийн перна Уилоу по носа. — Аз говоря! Аз, Кралят на Света!

— Хе, хе! — смееха се подигравателно другите кафявчовци. — Чуйте го този! Крал на Света! Летя веднъж на гърба на орел и се самозабрави.

— Тишина! Уважение! — с неочаквана ярост се развика Франджийн, но в този момент Уилоу кихна и той се преметна презглава назад и падна зашеметен върху корема му.

— Ах, ти, проклет дребосък! Аз ще...

Изведнъж цялата поляна беше обляна от особена фосфоресцираща светлина, искряща и ослепителна. Уилоу я почувства

като топъл, животворен дъжд.

— Дръж се прилично, Франджийн! — прозвуча ясен и мек глас, нежен и трептящ като сребърно звънче, като едва докосващи се кристали.

— Да, разбира се, Ваше Величество!

— Франджийн, Франджийн, какъв неразбран кафявчо си ти! Пратих те да ми доведеш двамата Нелвини, наши гости, а ти какво направи? Хвърли ги в яма, бодеш ги и им се подиграваш! Хайде, отвържи ги бързо!

— Крал на Света, а? — подмятаха скупчените един в друг кафявчовци. — Кралете не се страхуват и не треперят, Франджийн!

Един от тях, доста глуповат, с отпусната челюст и големи уши, приближи Уилоу и му каза на ухото:

— Знаеш ли, коя е тя? Това е Чарлиндрея! Франджийн да му мисли сега. Всички загазихме заради теб!

— Кажете ми, коя е Чарлиндрея — примоли се Уилоу, но кафявчото не успя да отговори, защото облакът, излъчващ ярката светлина, ги обгърна и двамата.

Изненадата на Уилоу беше безкрайна, когато забеляза, че облакът се състои от хиляди мънички крилати вълшебници. По-мънички дори от най-малката пеперуда. Крилцата им блестяха като коледни играчки, а жизнерадостният им смях ласкаво и игриво галеше слуха като ромон на планински бързей. Чудният облак обвини неусетно и леко Уилоу и той почувства как неприятното главоболие изчезна, а парещите рани от стреличките се успокоиха.

Уилоу се изправи и погледна към приятеля си Мегош, който също се надигаше с шинирана и бинтована от мъничките внимателни пръсти на вълшебниците ръка.

— Доведете ми двамата Нелвини — настоя приказно нежният глас.

Уилоу и Мегош бяха полека отведени към ярко осветения край на поляната. В един момент светлината стана толкова силна, че те трябваше да замижат и да прикрият лицата си с ръце.

— О, извинявайте, съжалявам! — светлината стана много по-мека и поносима. — Така по-добре ли е? — попита Чарлиндрея.

Чарлиндрея, Кралицата на вълшебниците, се носеше в целия си блясък над тях. Уилоу беше очарован и омаян от красотата ѝ. В

приказките от детството му вълшебниците орисваха за добро и помагаха на хората, но незнайно защо винаги бяха описвани като съсухрени и грозни старици.

Чарлиндрея беше млада, грациозна и усмихната, а прекрасните ѝ свилени коси, изящната ѝ фигурка и трептящите ѝ крилца излъчваха изкряща светлина. До нея, върху купчинка мек горски мъх, беше сложена малката.

— Слава Богу! Детето е живо и здраво! — възкликна Уилоу и тръгна към него, но светлината изведнъж се усили и той залитна назад заслепен.

— Да, малката е добре, Уилоу Угфуд, и не след дълго ще можеш да я вземеш в ръцете си, но най-напред чуй, какво ще ти кажа!

— Н-но, откъде знаете името ми?

— Елора ми го каза. Тя ми разказа всичко за теб. Елора Данан е много необикновено дете, Уилоу. Тя е дъщеря на Слънцето и Луната, законна владетелка на всички царства.

— Значи, вие ще се грижите за нея? — попита Уилоу.

— О, да! Ние всички трябва да се грижим за нея.

— А Мегош и аз можем да си вървим у дома, нали?

— Мегош да, но ти не, Уилоу. Твоето пътуване едва-сега започва.

— Едва сега започва?! Но разберете ме, моля ви! Аз имам семейство, което много обичам и при което искам да се върна. Кайя и децата имат нужда от мен!

— Елора също има нужда от теб, Уилоу, и това е дори още по-важно. Тя е избрала теб като свой закрилник и придружител за дългото пътешествие, което ѝ предстои.

— Избрала мен? Не може да бъде, та тя е все още бебе.

Чарлиндрея се засмя звънко.

— Едно много, много необикновено бебе — тя нежно пое детето и го постави в прегръдките на Уилоу. Тънък блестящ лъч светлина докосна Знака на мъничката ръка. — Не забравяй Знака, тя е избрана. А сега, Мегош, време е да се разделиш с твоя приятел и да тръгваш към дома. Трябва да дам на Уилоу някои напътствия и да му разкрия тайни, които никой друг не бива да чуе.

— Ще бъде ли опасно за Уилоу?

— Да, много опасно.

— Тогава защо...

Светлината рязко се усили и заслепи Мегош.

— Добре. Съжалявам.

Двамата приятели си стиснаха ръцете и замълчаха, после Мегош каза:

— Не мисля, че трябва да поемаш такъв голям риск, Уилоу. Великият Заклинател...

— Това е вярно, но ако аз не отида, кой ще го направи?

— Е, добре — въздъхна Мегош. — Бъди внимателен и се пази тогава.

Уилоу кимна.

— Като се върнеш, кажи на Кайя и децата, че ги обичам, кажи им, че сме прекарали добре и всичко е минало гладко и безпрепятствено. Не им казвай какво видяхме край Кръстопътя на Дайкините.

— Не се безпокой — през смях отвърна Мегош.

— Барглекат вече се е погрижил за това. Предполагам, че здравата е сгъстил боите и е нагостил цялото село с такива страхотии, че дълго ще има да се стряскат в съня си.

— Мегош, да се грижиш за семейството ми, чуваш ли.

— Добре, обещавам. Хайде сега, кажи „здрости“.

Уилоу се поколеба за момент, после се захили като хлапе и каза „здрости“. Детинската шега го разведри и му припомни безметежното време на отминалите момчешки години.

Мегош се отдалечи на юг към гората, съпровождан от цял облак светещи вълшебници.

— Те ще го пазят по целия път до дома, Уилоу — каза Чарлиндрея. — А сега, да поговорим за твоя път, който води на север.

— На север! Отвъд Кръстопътя на Дайкините?

— Далеч отвъд него. Трябва да отведеш Елора Данан до Тир Аслийн.

— Тир Аслийн! — Уилоу не можеше да си поеме дъх, той седна на земята, защото коленете му се подгъваха. — Тир Аслийн наистина ли съществува?

— О, да.

— Но, аз си мислех... аз си мислех...

— Мислил си си, че е само легенда, нали? Не, Уилоу, Тир Аслийн съществува и ти трябва да отведеш малката жива и здрава

дотам. Ще вземеш със себе си и тази магическа пръчица.

— Но защо? — разтреперан попита Уилоу.

— А-а, ето, стигнахме до въпроса — оживено се разбъбриха кафявчовците. Те оставиха малките си стрелички и лъкове настрана, седнаха с подгънати крака и се приготвиха да чуят отговора.

— За да ти отговоря и за да разбереш какво те очаква, Уилоу, ще ти разкажа една история...

РАЗКАЗЪТ НА ЧАРЛИНДРЕЯ

Преди много много години в замъка Тир Аслийн живеел крал, който владеел и управлявал земите на юг далеч отвъд Долината на Нелвините, на изток отвъд Галадорн, а на запад чак до безбрежното море. Хората живеели свободно и щастливо без вражди, без заговори и убийства. Дайкини, вълшебници, Нелвини и кафявчовци съжителствали в хармония и времето течело неусетно — дните, месеците и сезоните се търкаляли незабелязано в дълга, несмущавана от нищо върволица.

От много поколения кралете на Тир Аслийн управлявали не със сила, а с мъдрост и разум. Ето защо, всички неразбирателства и спорове били бързо и ефикасно разрешавани. В онези времена имало и такива, които притежавали особена, тайнствена сила. Те често започвали като обикновени фокусници, правели разни номера пред приятелите си, измисляли различни скрити джобове и изчезващи предмети; единици от тях успявали да надмогнат посредствеността и да се докоснат до енергията и мощта на Великата Мистерия.

Най-младата, която изобщо някога успяла да стане истинска вълшебница и заклинателка, била Фин Разиел. Още от най-ранно детство всички забелязали нейната връзка с Мистерията, защото животните идвали без страх при нея. Елените излизали от горите по здрач и чакали в полето, за да ѝ се поклонят, а ястребите и врабчетата

кацали в мир едни до други и свирели и чуруликали весело всеки път, когато тя се покажела на прозореца. Даже саламандрите и жабите изпълзвявали от блатата, за да я погледат с големите си блестящи очи.

Още докато била дете, Фин Разиел напускала дома си и се връщала след много дни. Родителите ѝ не се страхували, защото знаели, че тя следва повика на сърцето си и защото били убедени, че нищо и никой не може да ѝ навреди. Къде ходела или какво правела и виждала, те никога не разбрали. Някои казвали, че на пет години тя вече била летяла с орли из висините, а преди да навърши десет, опознала всички най-далечни краища на кралството, дори вечно забулените в мъгли Западни острови.

В своите пътешествия тя се срещала с жреците на кафявчовците, с господарите на горските духове и кралиците на вълшебниците — нейни истински наставници и покровители, които я водели по пътя на великите чародеи.

Дните минавали незабелязано и малката и жизнерадостна Фин се превърнала в прекрасна и загадъчна жена, която както всички Дайкини, била подвластна на страстта и прищевките. Макар и възвишена и недосегаема като вълшебница, тя се оказала ранима и чувствителна като всеки човек — влюбила се отчаяно и силно.

Младежът бил красивият и благороден принц на Тир Аслийн. Смелостта, щедростта и умът му били ненадминати. Имал огненочервена коса, с каквато се отличавало цялото кралско семейство. Често яздел белия си жребец и обичал веселието и игрите. Принцът бил олицетворение на младостта и силата и спонтанната любов на Фин Разиел към него била съвсем обяснима.

С настъпването на есента тя все по-рядко отвърщала на призивите на своите покровители и с нарастващо нежелание следвала техните напътствия. Ставала все по-потайна и затворена, докато най-накрая съвсем изоставила чародейството.

Един ден радостна новина се разнесла из всички земи на Дайкините. Техният прекрасен принц си намерил годеница, която не му отстъпвала по красота и достойнство. Хората празнували и се радвали от сърце. Замъкът и всички къщи били украсени с цветя и разноцветни знамена, пратеници от далечни царства пристигнали, за да поднесат даровете си, но... сватбата, уви, не се състояла.

В долината Тир Аслийн живеела и една друга млада вълшебница — Бевморда. Вълшебствата ѝ също били многообещаващи. Бухалите, козодоите, нощните чапли и всички останали нощни животни се събрали край люлката ѝ в деня на нейното раждане. Бевморда също била закриляна и обучавана от жреците, вълшебниците и чародеите, включително и от нея, Чарлиндрея. Но как горчиво съжалили те, когато нейната магическа сила се насочила към тъмните и неконтролируеми области на тайното познание.

Великата Мистерия е вечна и необозрима и всеки, който се насочи към нея, без значение дали е Дайкини, или не, трябва да се владее отлично и ясно да различава доброто от злото. Макар и рядко, някои обаче изгубват този толкова важен контрол и се отдават изцяло на жаждата за власт, без да избират средствата за нейното постигане. Една от тях била Бевморда. Нейният егоизъм и необуздани страсти взели връх над всичко. Освен това тя така добре се прикривала, че дори учителите ѝ не разбирали накъде се е насочила. Когато, все пак, един ден те открили истинската ѝ цел, вече било твърде късно. Бевморда притежавала огромно и страшно могъщество и никой не можел да я спре.

Физически тя не се променила, дори напротив, станала още по-красива и чаровна. Естествено, когато тя насочила вниманието и страстта си към принца на Тир Аслийн, той се оказал напълно незащитен; бързо забравил прекрасната Фин Разиел и се влюбил лудо в нейната съперница.

Бевморда и принцът се разхождали с дни из горите и се любели в тайни кътчета и пещери, които само Магьосницата знаела. Съвсем за кратко той бил напълно обсебен от нея. Съдбата на кралството Тир Аслийн била решена. Бедната Разиел! Тя също твърде късно осъзнала какво става. Хвърлила се да търси помощ от вълшебниците и чародеите, но те били безсилни, а и не искали да се впускат в една разгорещена борба на страсти.

Най-накрая Фин Разиел се обърнала за помощ към Чарлиндрея. Молела я горещо да ѝ даде нейната магическа пръчица, за да се изправи срещу Бевморда и когато вълшебницата ѝ отказала, тя така горчиво и безутешно заплакала, че се успокоила едва на следващия ден. Чарлиндрея дълго, откровено и вещо я убеждавала да изостави пагубното за нея съперничество, макар добре да познавала природата и склонностите на Дайкините и да знаела, че те трудно приемат съвети. Усилията на вълшебницата дали резултат и Разиел, смълчана и примирена, обещала да я послуша. Тя щяла да получи желаната пръчица някой ден, когато Бевморда станела твърде опасна и светът трябвало да се отърве от нея. Дотогава тя трябвало да следва своя път към Великата Мистерия и да чака.

Фин Разиел изпълнила обещанието си. Тя станала възвишена и добра вълшебница, всички същества я обичали и почитали, но била тъжна и много самотна.

Бевморда се оженила за принца. Родило им се момиченце, което нарекли Сорша. Момиченцето било червенокосо като баща си и имало неговия благороден характер, но още от малко попаднало под властта на тираничния си майчин характер.

Не след дълго старият крал и неговата кралица умрели заедно. Мълвата разнасяла съмнението, че Бевморда имала пръст в тяхната неочаквана кончина.

И така, от деня, в който тя се възкачила на престола на Тир Аслийн, настанали мрачни времена. Бевморда бързо и безсрамно разкрила истинския си себичен, жлъчен, и

страшен лик. Кралят се поболял, животните линеели; растенията вехнели. Старите и доверени слуги били унижавани и наказвани за дреболии. Новата кралица поставила своя стража в двореца и тя скоро се прочула със своята грубост и жестокост. С чудовищни и непознати същества населила Бевморда и крепостта, и рова около нея, че дори и близките градини и поля. Хората шепнели и се страхували да изразят открито недоволството си. Но те още не знаели за големите мъки, които ги очаквали. Кралицата решила за построи нова грамадна крепост в долината Нокмаар. Строежът причинил много страдания и отнел живота на много хора, преди да бъде завършен. Когато всичко било готово, Бевморда и ужасната ѝ свита се преселили в новия дворец, а Тир Аслийн бил отрязан от света с непроходим лабиринт — толкова сложен и неразгадаем, че никой никога не успял да го премине. Никой не видял повече и младия крал. Сорша била отведена в Нокмаар, но по пътя толкова горко плакала, че цялата гора се смълчала и Сякаш тъгувала заедно с нея. Единствено Фин Разиел се противопоставила на Бевморда, но била сразена и заточена на един остров в едно голямо езеро на север. Там живеела тя и досега.

— Ето защо, Уилоу Угфуд, ти трябва да отнесеш вълшебната пръчица на Фин Разиел. Дойде часът да се сложи край на омразния деспотизъм и мракобесие. Бевморда трябва да бъде победена и детронирана.

— Но..., но Чарлиндрея, защо си толкова сигурна?

— Защото малката носи Знака, който Разиел предсказа. Елора е детето, което ще върне славата и величието на Тир Аслийн.

— Но защо ти не отнесеш вълшебната пръчица? Това не би трябвало да те затрудни особено.

Кралицата на вълшебниците поклати глава и тъжно се усмихна.

— Бих искала, но не мога. Моята магическа сила се простира само в границите на тази гора, освен това детето избра теб.

— Мен? Но аз съм малък дори за Нелвин. За такава трудна задача трябва боец, трябва цяла армия.

— Аз не мога да те накарам, Уилоу. Изборът е изцяло твой. Не крия, че те чакат големи опасности. Войниците на Бевморда са побеснели и търсят Елора навсякъде. Ако те хванат с нея, поне ще загинеш незабавно...

— Поне ще загина незабавно?!

— Може да ти се случи и нещо много по-лошо. Може да бъдеш подложен заедно с детето на ужасния Ритуал на унищожението.

Светлината на мъничките вълшебници помръкна и те развълнувано прошепнаха:

— Много, много по-лоша смърт.

— Ритуалът изпепелява всичко, което си бил и което си, без остатък.

Уилоу прегърна Елора силно и потрепери.

— Запомни всичко, нали? Така че, не бързай да приемаш. Вълшебната пръчица трябва да бъде отнесена до езерото на Фин Разиел и да бъде предадена лично на възвишената и изстрадала чародейка — Чарлиндрея поднесе пръчицата пред Уилоу. Той се поколеба, преглътна и с треперещи ръце я взе.

Силна и нежна светлина заля Уилоу и хиляди малки, признателни целувки го обсипаха. Чарлиндрея се засмя радостно и започна полека да изчезва, прекрасната ѝ свилена коса се превърна в сноп искрящи лъчи.

— Не забравяй, трябва да дадеш вълшебната пръчица само на Фин Разиел.

Уилоу и Елора останаха сами в края на поляната, заобиколени от няколко мърморещи кафявчовци. Една вълшебница беше заспала на тревата, а кафявчото с големите уши, който беше говорил с Уилоу преди, припълзя до нея и я посипа със сребрист пращец от мъничка кожена торбичка.

— Руул! Какво правиш? — извика ядосано Франджийн. — Откъде взе любовния прах?

— Намерих го! Ей, там! — кафявчото посочи малка пещера в края на поляната.

— Намери го! Искаш да кажеш: „Откраднах го“! Дай ми го бързо! — Франджийн грабна торбичката и я завърза на колана си

точно в момента, когато вълшебницата се събуди и го погледна влюбено. Тя протегна ръчички към него като шепнеше безспир нежности и трептеше с крилца. Руул я поля с вода, събрана в чашката на едно цвете, и това доста поохлади чувствата и възторзите ѝ. Скоро и тя се загуби сред дърветата след другарките си.

Франджийн пристъпи напред и с престомена важност каза:

— Дребосъче, искам да кажа, господинчо, аз ще бъда вашият водач до езерото на Фин Разиел.

— Какво? Точно ти, който ме убоде няколко пъти така лошо!

— Знам, знам, господинчо — очите на Франджийн блестяха дяволито, — но тогава не знаех за важната ти мисия. Сега, след като Елора е избрала теб за свой закрилник, а Чарлиндрея мен и Руул за водачи, трябва вече да тръгваме.

— Руул?

— Аз, аз! — хилеше се глуповатият кафявчо с големите уши.

— Внимавай да не се отделяш от нас, господинчо, защото светът отвъд горите на Чарлиндрея е пълен с опасности — троли, бандити, кучета-убийци. Ще се придвижваме само нощем. Сега стига повече приказки, тръгваме.

— Но детето...

— Вълшебниците нахраниха детето, не се безпокой — Франджийн кимна и тръгнаха полека на север.

Руул го последва, като махаше за сбогом на приятелите си с две ръце.

— Сбогом, Руул — крещяха весело те. — Гледай да не загубиш пътеката и се грижи добре за Краля на Света!

Уилоу въздъхна, прибра вълшебната пръчица, погали магическите жълъди и къдриците от Кайя. След това внимателно нарами кошничката с Елора Данан и последва водачите си.

ГЛАВА СЕДМА

ХИЛДА

На разсъмване те се намираха на север от горите. Гледката във всички посоки беше най-пустата и най-неприятната, която Уилоу беше виждал някога. Бушуващи огънове бяха овъглили и опушили местността и никъде не се забелязваше свежо дърво, храст или цвете. Кафявчовците си разменяха жестове и шепот, въпреки че наблизко нямаше жива душа.

Към обяд Руул изведнъж се спря и дръпна Уилоу за крака.

— Погледни надолу — бързо каза той.

Уилоу отправи поглед към долината в краката им и видя две армии, вплетени в кърваво сражение. Долитаха далечни и приглушени викове и звън на оръжие. Той грабна Елора и се прикри в една цепнатина между скалите. След първия момент на изненада Уилоу с ужас осъзна, че стегнатата и добре въоръжена армия на Галадорн е пред разгром. Войниците отстъпваха в безпорядък, преследвани и съсичани от конниците на Нокмаар. Само Айрк Таубауер и гвардията му все още се държаха, но колкото и храбро да се биеха, техният край също се виждаше.

Толкова смаян и уплашен беше Уилоу, че не забележа приближаването на няколко Нокмаарски ездачи зад гърба си.

— Никаква пощада! Избийте тая паплач! — изкрещя груб глас.

Уилоу очакваше притихнал смъртта си, но ударът така и не дойде — нямаха предвид него.

Грамаден и тежко въоръжен конник, възседнал великолепен черен жребец, наблюдаваше напрегнато битката. До него оръженосецът му носеше флага на Върховния Нокмаарски военачалник.

Генерал Каел свали отвратителния си шлем, представляващ озъбен черен с метални рога, и очевидно, без да забелязва Уилоу и кафявчовците, заповяда рязко:

— Резервните сили да се хвърлят в атака! Избийте проклетите Галадорнски плъхове до крак!

Един от ординарците му обърна коня си и препусна да предаде заповедта, а друг наду мощно рога си и даде бойния сигнал.

Стаените до този момент конници се хвърлиха с диви крясъци върху остатъците от Галадорнската войска. Кучетата-убийци нападнаха заедно с тях, с кръвожадно зинала паст и тичайки с все сила.

Елора изпищя дълго и пронизително, но в общата суматоха и шум това остана незабелязано. Веднага щом конниците се спуснаха към долината, Уилоу и водачите му използваха прахоляка, вдигнат от копитата, и се скриха нависоко между камъните. След като всичко утихна, те продължиха пътя си по една криволичеща козя пътека, която ги отведе до полегатите склонове на цяла верига зелени хълмове. Ободрени от зеленината и птичите песни, бегълците най-после можеха да си отдъхнат и да спрат за почивка.

— Видя ли, Уилоу — зелените очи на Франджийн ядно блестяха, — а казват, че кафявчовиите били жестоки! Да ти кажа честно, никой кафявчо не може да се сравнява с Дайкините по жестокост, никой! На малкия им пръст не можем да стъпим, това е истината.

— Така е — съгласи се Уилоу и кимна угрижено.

Отпочинали и поуспокоени, те продължиха към светлинките, блещукащи в далечината. Скоро заваля и след три часа мокри, гладни и нещастни, те се изправиха пред един неприветлив хан. Детето имаше нужда от храна и подслон и трябваше да влязат непременно, колкото и да не им се искаше.

— Ти върви, дребосъче. — обади се Франджийн, — но ние ще останем тук.

Уилоу се скова от страх.

— Не, ще влезем заедно — едва прошепна той.

Къщата беше разположена на завоя на кален път, имаше два балкона, а отстрани се виждаха конюшни. От прозорците долитаха пиянски викове, чуваше се трошене на чаши, непристойни песни, протяжно ручене на гайди. В един момент ханджията, както ругаеше неразбрано, изхвърли по стълбите двама мъртво пияни Похази и някакъв дезертирал Нокмаарски войник. Те паднаха тежко като ръмжаха и скърцаха със зъби. Под навесите конете и мулетата потрепваха и пристъпваха от студ. Уилоу също се разтрепери, защото

знаеше, че това не е място за Нелвини и малки беззащитни деца — ханът очевидно беше свърталище на бандити, негодници и пияници.

Той пое дълбоко дъх и се упъти към вратата. Франджийн и Руул се бяха скрили в кошничката. Още с влизането ги блъсна вълна от горещ и спарен въздух. Навред се виждаха залитащи грубияни, ехтяха невъздържани наздравици и мръсотии.

В дъното покрай стените се бяха свили няколко семейства пътници. Те вечеряха мълчаливо хляб и козе мляко от големи пръстени кани. Уилоу се примъкна колкото се може по-незабелязано до тях, но един Похаз го съгледа и веднага се разкрещя:

— Какво е това? Нелвин, дребосък! Тъкмо имаме нужда от мезе! Бързо, хвърлете го в огъня, че умирам от глад!

Уилоу хукна между масите, да се скрие някъде, обезумял от ужас, а Франджийн високо и силно пищеше:

— Бързо! Бързо! Да се махаме!

Най-накрая Уилоу успя да се свие в един ъгъл и като видя, че не го преследват вече, си въздъхна с облекчение — сърцето му биеше до пръсване. Едва избягнали опасността и глуповатият Руул вече надничаше от кошничката, загледан в една пищна русокоса сервитьорка.

— Франджийн, дай ми малко от Любовния прах — примоли се той.

— Я стига, не е време за задявки!

— Не, дай ми го!

— Няма!

— Дай го! Ха, взех го! — възкликна Руул и преди да успеят да го спрат, той изпъзля от кошничката, но в бързината се препъна и падна на пода по корем. Част от праха се посипа в очите му и най-неочаквано той се намери влюбен в стар жълт котарак, който се разхождаше в краката на посетителите. Руул протегна ръце към него, но котаракът изсъска и здравата го перна; след миг той пак се озова до Франджийн, съвсем объркан и смутен.

След известно време Уилоу отново се престаши и се промъкна до едно парцаливо семейство, гложгащо свински крачета. Майката и бащата не му обърнаха внимание, но момчето им — мазно, дрипаво гаменче — го погледна и се ухили злобно. Уилоу помоли смирено за

малко мляко да нахрани дете, но вместо отговор получи част от съдържанието на каната в лицето си.

— Много, много благодаря — преглътна той обидата с усилие, за да си спести и други унижения, но уви, веднага щом се обърна, момчето го ритна с все сила в гърба. Уилоу залитна напред, блъсна се в прогнилите дъски на стената и... падна през тях.

За негова най-голяма радост и изненада, вместо да се удари лошо, Уилоу се намери право в мекото легло на ханджията. Той притисна Елора силно до себе си и не смееше да помръдне. В стаята две жени бързо се обличаха и разговаряха припряно. Едната — груба, висока, с големи гърди, облечена с лилав халат и забрадена с шал — изведнъж се обърна и весело му подвикна:

— Ей, дребосък!

Другата я дръпна за ръкава и бързо каза:

— Остави дребосъка, побързай, Луг идва, съпругът ми идва!

Едната жена невъзмутимо продължи да си оправя косите и като се усмихваше, приближи до Уилоу.

— Мадмардиган! — възкликна спотаилия се Нелвин.

— Кой друг! Трябва да изчезваме бързо, приятелче...

Думите му бяха прекъснати от трясъка на вратата и в голямата стая влетя Луг. Той огледа разхвърляното легло и разпилените коси на жена си, погледна неразбиращо Мадмардиган и Уилоу и заплашително попита:

— Какво, по дяволите, става тук?

— Луг, скъпи, това е братовчедка ми Хилда. Току-що пристигна.

— Хилда?

— Да — с преправен глас отвърна Мадмардиган и престорено затрепка с клепачи.

Луг похотливо се вторачи в огромните гърди пред себе си, ухили се пиански и тръгна напред, но Мадмардиган съобразително грабна детето и взе да го люлее. Въпреки това ханджията застана пред него и започна да го опипва.

— Имаш чудесен съпруг, мила, но ние трябва да си вървим вече — Мадмардиган грабна Уилоу за яката със свободната си ръка и тръгна към вратата. Междувременно целият хан се беше смълчал, чуваха се само тежки стъпки и строг женски глас.

— Проверете всички и внимавайте, знакът е малък! — Сорша оглеждаше посетителите хладнокръвно и безстрастно. Червените ѝ коси се подаваха под шлема. Тя бързо се ориентира, посочи Мадмардиган с нагайката си и каза:

— Вие ли сте майката на това дете?

— О, да. Разбира се.

Сорша присви очи.

— Открийте го! — заповяда тя.

— Не! — извика Уилоу и скочи напред, но получи ритник в гърдите.

— Искам да го видя веднага, жено! Покажи ми детето!

Мадмардиган посегна рязко с ръка уж да открие детето, но вместо това я удари силно по брадата. Сорша залитна назад, а шлемът ѝ изтрополя на земята. Войниците се хвърлиха да я защитават с извадени ками, но тя ги спря.

— Много си силна, жено! Всъщност, ти не си жена! — каза тя твърдо и без предупреждение дръпна лилавия халат — две вързопчета парцали паднаха в краката ѝ.

— Не е жена! — изрева Луг и посегна яростно да удари Мадмардиган в лицето, но той се отмести и юмрукът разби устата на един Нокмаарски офицер.

Мнимата Хилда използва създалата се суматоха, изрита силно най-близкия войник в корема и се втурна към близкия балкон. Бързо се спусна на двора по едно повесено въже с една ръка, докато с другата здраво държеше Елора.

— Бързай! Към конюшните! — провикна се Мадмардиган към изоставащия Уилоу, но... изведнъж видя пътя си препречен от трима войници с извадени мечове.

Без да губи нито миг, той се завъртя на пета и съгледа пред кръчмата да минава селска каруца, натоварена с продукти. Преди да успее да разбере какво става, бакалинът се просна в калта, а Мадмардиган грабна поводите и взе безжалостно да налага коня с камшика.

— Хайде, дребосъче, скачай! — провикна се той с пълно гърло.

Уилоу издебна удобния момент и се хвърли право в колата с кошничката в ръце.

— Бързо! Вземи детето, сега ще се позабавляваме! — смееше се диво Мадмардиган и подкара коня в галон.

Продуктите се посипаха назад по пътя, а Франджийн и Руул се скриха под капрата, разтреперани от страх. Само след секунди няколко конници препуснаха по петите им.

— Колко са? — извика Мадмардиган.

— Трима, не четирима, о, и една бойна колесница! — със свито сърце отвърна Уилоу.

— Нищо! Голяма работа — продължаваше да се смее Мадмардиган, — а аз си мислех, че сме в голяма опасност.

Пътят ставаше все по-лош и по-неравен. Каруцата подскачаше, трещеше и ездачите бързо я застигаха. Първият зареди лъка си в пълен галоп и се прицели. След миг стрелата с трясък разби задната напречна дъска и се заби на сантиметри от корема на Уилоу. Той зяпна от ужас и се вцепени на мястото си. Преди да се опомни, конникът се изравни с колата и скочи до него. В това време вторият ездач се целеше отблизо в Мадмардиган, но тъкмо преди да стреля, той се преметна назад и стрелата прониза гърдите на първия Нокмаарски войник, който замахваше с кама към гърлото на Уилоу.

Побеснял от несполуката си вторият ездач захвърли лъка и понечи и той да скочи в колата, но Мадмардиган ловко го блъсна и той се просна върху разбитата настилка с крясък.

— Дръж поводите, Уилоу! — едва успя да извика Мадмардиган и третият ездач налетя върху тях с цялата си ярост.

Уилоу сграбчи поводите, но каруцата така силно подскачаше по неравния път, че той само след минута падна между конете; със сетни усилия се залови за калните им ремъци и с голяма мъка и упорита борба успя да се върне на капрата, отървал се на косъм от тежките препускащи копита.

В това време и четвъртият ездач скочи в колата и замахна да прободне Уилоу с късото си копие, но Нелвинът се оказа по-бърз — той грабна един търкалящ се наблизо чук и с все сила го удари в слабините. Тежко въоръженият войник се сви от болка, а после с удвоена ярост се изправи, за да смаже мъничкия Нелвин, но за негова зла участ един грамаден ниско надвесен клон го удари през лицето и го изхвърли от колата с разбита и окървавена глава. Противникът на Мадмардиган се намери сразен под колелата почти по същото време.

— Очистихме и четиримата, дребосъче! Сега остава само колесницата!

Още не изрекъл тези думи и водачът на колесницата вече размахваше тежък меч над главите им. Уилоу погледна за част от секундата към него, после рязко се наведе и с цялата си тежест дръпна поводите назад.

— Р-р-р! — крещеше той на влуденото добиче.

Конят рязко забави ход и колесницата ги отмина със свистене. Водачът и успя да я овладее и обърне едва стотина метра по-напред. Надавайки грозни викове той се хвърли обратно назад, но Мадмардиган хладнокръвно го изчака да доближи и го прониза с трофейното си копие. Нокмаарецът изхриптя и се свлече, а колесницата отмина с трясък.

— Бързо, дребосъче! Да изчезваме, че ей сега ще се появят още от тия негодници! — смееше се Мадмардиган и потупваше Уилоу по рамото.

После той грабна с една ръка Елора, а с другата Руул и Франджийн и скочи на земята; Уилоу го последва припряно. Двамата извикаха силно на коня и той отново препусна по пътя.

Гората ги скри в тъмните си клонаци тъкмо навреме, за да не станат плячка на групата галопиращи конници, предвождани от Сорша.

Мадмардиган търсеше най-гъстите и непроходими участъци и след няколко часа тежък преход ги изведе до една закътана поляна високо сред чукарите на далечен хълм. Пиха вода от студения поток и седнаха да почиват, но детето беше гладно и непрекъснато хленчеше.

— Трябва да й намеря мляко — угрижи се Уилоу.

— Нали си магьосник — подкачи го Франджийн, — направи нещо. Използвай вълшебната пръчица, която Чарлиндрея ти даде.

— Няма защо да я използва — прекъсна го Мадмардиган. — Я вижте, една сърна се приближава насам, за да нахрани малката. Това дете, май наистина е необикновено.

— Разбира се, че е необикновено, казах ти го преди. Нали за това не исках да ти я дам. Какъв глупак бях само! — разсърдено говореше Уилоу. — А ти, да вземеш да я дадеш на кафявчовците.

— Чакай, чакай! — оживи се Франджийн. — Той не ни я даде, ние откраднахме Елора, докато той пиеше вода от един бързей.

Чарлиндрея ни беше наредила. Да не мислиш, че орлите идват да помагат просто ей така.

— Тази Чарлиндрея си пъха носа навсякъде — заядливо каза Мадмардиган.

Франджийн се разтрепера от ярост, подскочи и гневно заговори:

— Ах, неблагодарник такъв! Нима забрави, че тя ти спаси животоца само преди два месеца, а?

Мадмардиган се почеса.

— Това там беше елен, а не орел.

— Елен не елен — няма значение. Важното е, че ти отърва кожата само благодарение на нея.

— Точно така, неблагодарнико! Мислиш само за себе си — намеси се и Руул, като размахваше малкия си юмрук.

— Ха, ако мислех само за себе си, вие нямаше да сте тук живи и здрави, тумба заядливи джуджета!

— Джуджета! Чухте ли как ни нарече?! Джуджета! Ах! — Франджийн се задъхваше от обида и смущение.

— Хайде, сбогом! Омръзна ми от вас — каза Мадмардиган, като стана и се приготви за път. — Сбогом и на теб, клечесто момиченце.

— Тя не е клечеста — запротестира Уилоу.

— Ами, я и погледни ръчичките. Храни детенцето добре, дребосьче — отвърна Мадмардиган през рамо и се отдалечи през поляната към гората.

— Прав ти път — измърмори Франджийн и се закани с ръка.

— Не говори така, недей — някак притеснено промълви Уилоу. — Той е истински боец и май сгрешихме, като го разсърдихме. Сега няма кой да ни брани.

Е, какво пък, ще се оправим и сами, нали Руул? — държеше на своето Франджийн.

— А той... той наистина ли е такъв голям майстор на меча? — полюбопитства Уилоу.

— О, да. Най-добрият на света. Още като момче е станал ученик на най-великия учител, дошъл по тези земи от Далечния Североизток. После, като пораснал, го посветили в рицарство в замъка Галадорн, но заради някаква негова любов си навлякъл гнева на ордена, в който постъпил и оттогава се скита по света и прави, каквото си иска. Казват, че разказал рицарския си сън на това момиче, а то го подиграло пред

другарите му. Сънят, видиш ли, ѝ се видял много смешен — в него Мадмардиган, възседнал бял кон, бил коронясан за крал на могъщо кралство. Другарите му никога не му простили това, че пристъпил рицарската си клетва, като разказал съня си на една фуста, а той от срам се запилял, накъдето му видят очите. Някои казват още, че затова е изоставил Айрк и другарите му при боя в Далечната земя — за да си отмъсти... Абе, какво съм седнал да ти разправам, хайде да съберем в гората нещо за вечеря и да почиваме, че ни чака още дълъг път.

Тази нощ Уилоу дълго не можа да заспи и седя замислен край огъня.

ГЛАВА ОСМА

ФИН РАЗИЕЛ

Призори Франджийн ги поведе по една пътека, водеща към просторна зелена долина. За известно време кафявчовците бодро подскачаха пред Уилоу, но крясъците и шумовете на събуждащата се гора скоро ги накараха да се скрият в джобовете на палтото му. Нелвинът вървеше толкова приведен от товара си, че погледът му падаше на крачка пред него.

Изведнъж пред очите му се появиха кожени ботуши, после лилав халат, после...

— Мадмардиган! — Уилоу седна на земята от изненада.

— Здравсти, дребосъче — Мадмардиган стоеше подпрян на една тояга пред него.

— Аз мислех, че вече си много далече! Какво правиш тук?

— Спрях да си почина и вие ме настигнахте.

— Радвам се, че пак сме заедно — Уилоу свали кошничката от гърба си, а кафявчовците изскочиха от джобовете му и доста театрално започнаха да си бършат челата.

— Ох, тежка работа! — въздишаше Франджийн. — Да даваш указания, да показваш пътя, да следиш да не се отклони — отговорности, отговорности!

— Мадмардиган, имаме нужда от теб — Уилоу вдигна въпросително очите си.

— Така ли? Нали мислех само за себе си, не знаех как да се грижа за малки деца... — Мадмардиган пое Елора и се усмихна. — Малката е чудесна, а и ти не си лошо дребосъче, но тези двамата... у-уф! Кафявчовци! Я си спомни само, как ме обидиха!

— Слушай — Уилоу се изправи бавно, — ние съжаляваме, много съжаляваме.

Франджийн и Руул кимнаха мълчаливо.

— Ако дойдеш с нас, ние ти обещаваме да не те обиждаме повече. Няма и да ти досаждаме, ще видиш.

Мадмардиган не отговори веднага, а после не без насмешка каза:

— Голяма дружина сме, няма що! Един дребосък, едно бебе и две джуджета! Ако пак се стигне до бой, ясно е кой ще участва и кой не, нали?

— Точно така, ясно е — отвърна Руул с ококорени очи.

— Ти го каза, ти го каза — побърза да се съгласи Франджийн.

— Е, добре, ще вървим заедно до края на долината, а после? — попита Мадмардиган.

— После... после на северозапад, към езерото на Фин Разиел — каза Франджийн.

Мадмардиган изглеждаше раздразнен от отговора.

— Ех, че лош късмет! И аз отивам точно натам. Ще вървим заедно до езерото, но само дотам. Съгласни ли сте?

— Съгласни сме — отвърна Уилоу от името на всички.

— Имаш ли нещо против, ако... — Франджийн мърдаше пръстенца към джобовете на Мадмардиган.

— Да! Имам! — той остави Елора в кошничката и взе тоягата си. — Само това остава сега, да плъпнат кафявчовци по мене.

Уилоу им кимна уморено и от немай-къде отново ги прие при себе си.

След като стигнаха до края на долината, те се изкачиха към гъстите гори и продължиха на северозапад, като с мъка си проправяха път.

На два пъти в далечината се мярнаха Нокмаарски ездачи и кучета-убийци, но те явно следваха фалшива следа, защото изчезнаха в мъглите съвсем не в тяхната посока.

След изморителния целодневен преход вечерта спряха на лагер и запалиха малък огън на една закътана полянка. Не се чуваха никакви враждебни шумове, клоните и въглените тихо пращяха и скоро след като хапнаха птичи яйца, гъби и шепя боровинки, Мадмардиган и кафявчовците се унесоха в сън. Една лисичка се промъкна покрай тях, погледна ги с блестящите си очи, а после внимателно нахрани малката в ръцете на Мадмардиган и изчезна така незабелязано, както се беше появила.

Стушен пред огъня, Уилоу гледеше прехласнат фееричната, танцуваща плетеница на ярките пламъци и усети дълбоко в сърцето си прилив на сила и увереност. Окуражен и приятно изненадан, той

измъкна вълшебната пръчица от скришния джоб и я размаха пред очите си. Случайната фигура, която тя очерта, остана да блести с искряща светлина за известно време, а после се превърна в рой сребристи пращинки. Уилоу написа своето име, а след това имената на Кайя, Мимс и Ранон и остана очарован, когато ги видя да блещукат на фона на звездното небе. Да вярва в себе си — ето какво трябваше да прави, нали така му беше казал и Великият Заклинател.

Уилоу се изправи бързо, стисна вълшебната пръчица с две ръце и я насочи към едно цъфтящо ябълково дърво.

— Таута лаукаток, таута — мърмореше той магическите думи, за да даде дървото обилен плод още същия миг.

Вместо ябълки обаче, заклинанието предизвика силна експлозия, която праметна Уилоу и го запрати в клоните на най-близкото дърво. Със светкавичен скок Мадмардиган се изправи на крака, огледа се и бързо разбра каква е работата, като видя пръчицата на тревата и безпомощно ритация си спътник, закачен на дървото.

— Хей, Уилоу! — разтревожено каза той. — Май си направил грешка, а? Не си играй на магьосник повече, моля те. Освен че може да се нараниш, вдигаш много шум.

Мадмардиган свали зашеметения Нелвин от дървото и го сложи до себе си край огъня. Уилоу се успокои и задряма, но после цяла нощ викаше и стенеше в съня си — гонен, хапан и ужасяван от троли и кучета-убийци. На сутринта се събуди кисел и се заяждаше с всички през целия ден. Настроението му се разведри едва когато зърнаха в далечината спокойната и блестяща повърхност на желаното езеро.

Малко островче се къпеше в тихите води близо до брега. В южния край водата се спускаше в прекрасен водопад, а в източния се виждаха разпръснатите къщурки на малко селце.

— Рибарско село — пискливо се обади Франджийн от джоба на Уилоу. — Там ще намерим лодка, оставете ме да ви вода.

— Франджийн, ти сигурен ли си, че това е езерото на Фин Разиел? — мръщеше се Уилоу.

— Разбира се. Не си ли спомняш какво каза Чарлиндрея.

— Спомням си, но... много време е минало, може да е умряла.

— Умряла ли? — Руул и Франджийн гледаха Уилоу като че ли беше малоумен. — Невъзможно! Вълшебниците никога не умират просто ей така, никога!

— Но какво, ако...

— Стига, стига! Сега няма време за глупави въпроси. Щом стигнем, ще се увериш, че съм прав — с тези думи Франджийн скочи на земята и ги поведе уверено напред.

Не след дълго селото се изправи пред тях, но Уилоу се почувства някак странно притеснен. Не се чуваха обичайните сутрешни шумове и олелия, не се виждаха хора около къщите, нито пък лодки на пристаните — никъде не се мяркаше жива душа.

Щом стигнаха до първите дворове Мадмардиган ги спря и им направи знак да не мърдат от местата си, после бързо и безмълвно, като ловуващо животно, се прокрадна напред. След малко той отново се появи и им съобщи неприятната новина, че селото е напълно изоставено, и то много отдавна.

— Всичко си е на мястото — покъщнина, лодки, инструменти, оръжия — и по всичко личи, че хората са избягали презглава, без да помислят да вземат нещо със себе си, освен децата, разбира се, и поценните предмети. Лодките са прогнили и разсъхнати, но аз намерих една запазена в центъра на селото. Предполагам, че ще свърши работа. Хайде, елате да ви заведе.

Мадмардиган се обърна и тръгна, без да дочака отговор. Лодката наистина се оказа добра. Пренесоха я с доста труд и пуфтене и я спуснаха в огледалното езеро.

— Сбогом, дребосъче! — каза боецът. — На добър час!

— Ти няма ли да дойдеш с нас? — с неприкрито разочарование попита Уилоу.

— Не, приятелче. Вече сте в безопасност, Фин Разиел ви чака на острова. Освен това всички тези магии, вълшебници, орисии, пръчици... Аз съм войн, знаеш, ще се боря с Бевморда по моя си начин — той се засмя и потупа дръжката на стар ръждясал меч, който беше намерил захвърлен в една от рибарските колиби. — Хайде, скачай сега вътре и аз ще я отблъсна.

Лодката се плъзна леко напред и макар че пропусна малко вода, явно щеше да издържи краткото плаване до островчето. Мадмардиган я изпрати с очи, махна за сбогом и с бързи крачки се загуби между къщите.

В това време Уилоу беше зает с нагласяването на веслата. Кошничката с Елора стоеше в скута му, а Руул и Франджийн зяпаха с

любопитство в прозрачната вода. Без да забележат, едно момче изплува от езерото и ги попита:

— Какво правите тук?

Изненадата им беше толкова голяма, че в първия миг изобщо не реагираха. После кафявчовците мълниеносно се скриха на дъното на лодката, а Уилоу сграбчи Елора и с треперещ глас се заоправдава:

— Ами, ние я взехме тази лодка от селото. Нямахме кого да попитаме, но ще я върнем. Само ще се разходим до острова и веднага ще я върнем.

Момчето се показваше до кръста от водата, сламенорусо, загоряло от слънцето, то фиксираше Уилоу със сините си очи и се усмихваше.

— Не знаете ли, че островът и всичко наоколо е прокълнато? — попита то кротко. — Кралица Бевморда контролира и пази със своята магия езерото от натрапници.

— Прокълнато?! — Уилоу не вярваше на ушите си. — Но в легендата не се споменава за проклятие. Фин Разиел... — той не довърши, защото момчето се гмурна във водата, без да го изслуша.

— Странно момче — Франджийн се беше престрашил да изпълзи до борда на лодката и въртеше страхливо очички.

— Това плаване ще е опасно за Елора — с тревога промълви Уилоу.

— То ще е опасно и за нас — клатеха глави Руул и Франджийн, — но ти, ти трябва да продължиш. Чарлиндрея те е натоварил с важна мисия, не забравяй. Върни ни на брега с малката, ние ще я пазим, докато си дойдеш.

Уилоу неохотно загреба назад.

Скриха детето в една по-запазена колиба и след като го пови и целуна, той пак се отправи към лодката.

Сърцето му се свиваше от лошо предчувствие. Тежки буреносни облаци се задаваха от хоризонта, прозрачната преди вода беше станала белезникава и мътна, вятърът се усилваше. С мъка въртеше Уилоу греблата и се напрягаше здравата, защото езерото сякаш оказваше съзнателна съпротива. Мъгли плъзнаха и скриха брега от погледа му дълго преди да достигне острова. Разколебан и уморен, той най-последъпно стъпи на стръмния и каменист бряг.

— Фин Разиел! Къде си! Излез, моля те. Помогни ни! — викаше Уилоу във всички посоки.

Черните облаци се надвесиха над острова, ята мрачни птици прелитаха ниско над главата му, но никой не му отговаряше.

— Моля те, моля те, Фин Разиел! — не преставаше да вика той вече съвсем отчаян.

— Върви си у дома! Махай се! Ти луд ли си да идваш тук! — дочу изведнъж Уилоу тънко и досадно гласче. — От клоните на близкото дърво го гледаше с живите си и интелигентни очи едно много прилично на катерица животинче. — Кой си ти? Какво искаш?

— А-аз съм Уилоу Угфуд. Дойдох да намеря Фин Разиел, Великата Вълшебница.

— Това съм аз! Аз съм Разиел!

— Какво! Това не може да бъде истина!

— Истина е! — животинчето скочи на земята. — Бевморда първо ме заточи на този остров, а после ме преобрази.

— Но в легендата не се казва, че...

— Легендата, легендата! Кажми ми сега, защо си рискувал живота си с това идване дотук?

— Донесох вълшебната пръчица на Чарлиндрея, ето! — Уилоу я измъкна от скрития си джоб и тя заблестя в ръката му.

— Чарлиндрея! — изписка радостно Фин Разиел. — Значи предсказанието се е сбъднало, владетелката на всички кралства — Елора Данан — се е родила!

— Да, тя е там на брега и има нужда от твоята помощ, Разиел.

— Бързо тогава! Бевморда знае, че пръчицата е тук. Сега тя ще се постарае да унищожи и теб, и детето по всевъзможен начин. Към лодката, не губи време. Да се махаме оттук, преди да е станало съвсем късно.

— Разиел, погледни езерото! Бурята! — опитваше се да надвие Уилоу виещия вятър.

— Не мисли! Вярвай ми! Гребми с пълни сили, животът ти зависи от това, Уилоу Угфуд!

Малкият Нелвин се надвеси над веслата и се хвърли сред бушуващите вълни, сигурен, че никога повече няма да види любимото си семейство.

— Убий го! — изпищя пронизително Фин Разиел изведнъж. — Убий го!

— Какво? — грохотът на вълните отнесе думите ѝ и Уилоу нищо не разбра.

— Убий го! — изпищя отново тя, сочейки русокосото момче, което се катереше в лодката зад Уилоу.

— Какво? Да убия това невинно момче ли?

— Да, да! Това не е момче, отвори си очите!

Уилоу погледна за миг малко по-съсредоточено и се втрещи от ужас. Сините очи се бяха налели с кръв, жадни за убийство. Между усмихнатите устни блестяха хищни зъби, краката и дланите му бяха покрити с ципи и люспи.

Уилоу замахна с едно от греблата, но съществото се изсмя и скочи в побеснялата черна вода.

— Свършено е с нас! — жално проплака Фин Разиел и преди Уилоу да разбере какво всъщност става, съществото ги нападна отново.

Този път то беше огромно, зиналата му уста погълна носа на лодката и с рязко движение я преобърна. Уилоу падна с главата напред сред ревящите, разбиващи се вълни и отчаяно зарита с ръце и крака в последен опит да спаси живота си. Обзе го шемет и страхът внезапно отстъпи пред някаква необичайна тишина, в която всичко се движеше бавно като насън. Последното, което си спомняше, беше, че когато видя чудовището да напада за трети път, той събра сетни сили и хвърли срещу него един от магическите жълъди.

Когато се опомни, гласът на Фин Разиел радостно го зовеше. Тя се беше вкопчила в преобърнатата и разбита лодка и му махаше с лапки. Вълните и бурята значително бяха утихнали и Уилоу инстинктивно и след доста мъки доцапа до нея.

— О, Уилоу! Как само се вкамени онова отвратително чудовище и потъна без звук тъкмо когато си мислех, че е дошъл краят ни!

Уилоу нямаше сили да отговори, само се усмихваше щастливо. Невидимо течение ги отнесе полека до брега, където Руул и Франджийн чакаха тревожни и възбудени. От колибата долиташе радостният смях на Елора и плясъкът на малките ѝ ръчички.

— Не разбирам глупавата ти усмивка, Уилоу. Разби лодката, едва не загина, а на всичкото отгоре не водиш Фин Разиел —

недоволстваше Франджийн.

— Аз съм Разиел, идиот такъв! Кажи му, Уилоу! — катеричката махаше опашка и нервно кръстосваше напред-назад.

— Боже, каква е малка и космата, а и зла, както изглежда! — неодобрително и заядливо каза Руул.

— Бевморда я е преобразила, Руул, но това е самата Фин Разиел, колкото и да не ти се вярва — отвърна помирително Уилоу.

— Хайде стига! — прекъсна ги Фин Разиел. — Извади вълшебната пръчица и кажи заклинанието.

— Заклинанието ли?

— Какво искаш да кажеш с това „Заклинанието ли?“, Уилоу? Нали си магьосник?

— Е, не съвсем... не още. Аз съм селянин, знам разни трикове. Но, ако ти ме научиш...

— Селянин? Трикове?! Чарлиндрея ми е изпратила някакъв селянин! Това е истинска лудост!

— Добре де, научи ме, не ми се карай. Аз ще се опитам да върна предишния ти образ, обещавам ти. След толкова присмех, обиди и гонения, в който половин дузина пъти едва не загубих живота си, нямам желание сега да слушам незаслужени упреци.

— Имаш право... Да започваме тогава.

Уилоу посегна да извади вълшебната пръчица, но в този момент очите му се спряха върху една червенокоса млада жена, която го гледаше напрегнато с ръце на кръста — „Сорша“, сети се той изведнъж и замръзна на мястото си.

Няколко Нокмаарски конници се задаваха между къщите. Пред тях с окървавено лице и изпокъсани дрехи крачеше Мадмардиган. Ръцете му бяха здраво вързани на гърба.

ГЛАВА ДЕВЕТА

СОРША

— Здравсти, дребосъче! Прережи тия въжета, моля те. Искам да удуша тази вещица, тази...

— Тихо! — Мадмардиган получи силен удар между плешките и се просна по очи върху мокрия пясък.

— Не го убивайте още — каза Сорша.

Фин Разиел изкряска и побягна, но един от войниците ѝ препречи пътя и я сграбчи за опашката.

— Едно плъхче за кучетата — захили се той доволно.

Уилоу се втурна импулсивно към колибата, където беше Елора в напразен опит да я спаси.

— Помощ, Франджийн! — викаше той отчаяно, но кафявчовците бяха изчезнали безследно. Сграбчил детето в ръце, той понечи да излезе от стаята, но срещу него блеснаха безстрастните очи на Сорша и Уилоу разбра, че по-нататъшната съпротива е напразна.

Сорша се усмихна някак тъжно, когато се увери, че Елора е детето, което търсеше.

— Хайде, дребосък! Излизай от колибата! — викна тя.

Уилоу се поколеба, но един ритник го изхвърли през вратата, преди още да се е свързал от случилото се.

— Принцесо, след като намерихме детето, защо не убием тези две отрепки, вместо да ги влачим с нас до замъка? — попита един от ездачите.

Сорша не отговори веднага. Тя дълго не сваляше очи от Уилоу и Мадмардиган и по всичко личеше, че съобразява напрегнато нещо наум.

— Не. Може да потрябват на майка ми за Ритуала. Кой знае какви сили им е предало детето.

— По-могъщи от тези, които владее Бевморда, а Сорша? — заяде се Фин Разиел.

Вместо отговор принцесата изтегли бързо меча си и допря върха му в гърлото на животинчето.

— Гледай ти! Аз пък си мислех, че кралицата ти е определила специално място в Ритуала! — отвърна със спокоен глас Сорша.

Войниците край нея се засмяха дрезгаво и се приготвиха за път, а Принцесата се метна на Рек.

— Затворете я в клетка и я качете на едно муле заедно с Нелвина. Колкото до него — кимна тя към Мадмардиган, който се беше изправил след доста усилия на крака — той, нека върви отстрани.

Мадмардиган ѝ се усмихна и като плюеше все още пясък, възкликна:

— Чудесна идея! Защо и вие, Принцесо, не слезете да походите малко. Ще се поразходим до оная горичка, ей там...

— Хайде, потегляме, дълъг път ни чака — изкомандва Сорша бойците си и им даде знак за тръгване, след което пришпори едрия си кон. Рек блъсна със силните си гърди Мадмардиган и го отпрати отново с лице в пясъка.

Докато отминаваха схлупените и отдавна изоставени къщурки, Сорша с небрежен жест и равен глас заповяда всичко да бъде изгорено — точно по същия начин, по който беше виждала майка си да го прави десетки пъти преди това.

Когато и последните войници хвърлиха факлите си и препуснаха на север, Франджийн и Руул се показаха от скривалището си в гората.

От селото се виждаха само горящи останки, обвити в гъсти пушечи, разстилащи се над укротилото се езеро, чак до острова на Фин Разиел.

— Ние избягахме — тихо каза Руул.

— Разбира се, че избягахме. Да не сме глупаци, Руул! Не ти ли е известно, какво могат да направят с двама кафявчовци онези брутални Нокмаарски негодници?

— Но ние обещахме да пазим детето, а те го взеха.

— Да, хванаха и Мадмардиган, и дребосьчето...

— ... и Фин Разиел. Франджийн, трябва да направим нещо, трябва да помогнем.

— Не си играй на почтеност, Руул. Това не е свойствено за нас, по-скоро кажи: „Ние трябва да продължим това приключение, Франджийн!“

— Ние трябва да продължим това приключение, Франджийн!

— Е, така е по-добре. Да не губим време, тогава. Не чу ли какво каза принцесата: „Пътят е дълъг“.

— Може би ще е по-добре да потърсим някой орел.

— Или може би някой ястреб.

Те огледаха с надежда крайбрежието и цялата околност, но доколкото пушеците им позволяваха да видят, никъде не се мяркаше жива душа.

— Отначало! — изсъска Фин Разиел. — Опитай заклинанието отначало! — тя притисна лицето си към пръчките на грубата клетка с отчаян поглед, вперен в Уилоу.

— Чуваш ли я? — попита той. — Това е Елора. Детето плаче от глад и студ. Сорша не се грижи за него. Тя нищо не разбира от деца.

Разиел подскочи и потрепери:

— Не се безпокой за нея сега! Заклинанието, Уилоу! То е единствената надежда и за детето, и за всички нас! Хайде, кажи го както трябва!

— Срежете тези въжета и ми дайте един добър меч, и аз ще ви покажа истинската надежда — измърмори Мадмардиган недоволно. Той се препъваше край мулето, вързан за врата с въже за седлото на един от най-добрите Нокмаарски ездачи.

— На Елора ѝ е студено. Тя...

— Заклинанието!

— О, добре. Ще опитам. Тана... лоот... Ох, май забравих средната част.

— Локтвар! — отново изсъска Фин Разиел. — С тази дума се измолва промяна.

— Локтвар, локтвар — мръщеше се и повтаряше със затворени очи Уилоу.

— Тихо! Внимавай!

Уилоу отвори очи и видя да приближава Сорша с няколко конници от нейната охрана.

Далеч зад тях се виждаха заснежените върхове на планините. Принцесата яздеше свободно и уверено с развети огнени коси.

— Вещице! — ядно изхриптя Мадмардиган.

— Млък! — срязва го конникът, който го водеше и го притегли грубо.

— Красива млада жена, вие ми напомняте за вашия баща — пискливо се обади Фин Разиел, когато Рек се изравни с нея.

— Какво?! — Сорша вдигна заплашително нагайката си. — Това е обида! Баща ми беше слабак! Глупак! Враг на Нокмаар!

Разиел се сниши, но продължи да говори:

— Така казва майка ти, Сорша, но това не е вярно. Враг на Нокмаар — може би, останалото обаче, е нейна измислица.

— Принцесо, Сорша — умолително каза Уилоу, — позволете ми, моля, да ви помогна за детето. Тя трябва да се нахрани, да се преоблече.

За секунда изглеждаше, като че ли Сорша ще отстъпи, но тя тръсна решително глава и каза натъртено:

— Ще я нахраним скоро, веднага щом направим бивак за нощувка. Колкото за топлината, не се безпокой, Ритуала ще й осигури достатъчно!

Мрачен, настръхнал, с протритото от възето гърло, Мадмардиган процеди през зъби.

— Да върви по дяволите тая вещица, Уилоу! Не й говори! И тя ще се превърне един ден в същото себично и тиранично чудовище като майка си. Жалко само за хубостта й, наистина жалко.

Сорша чу думите му, сви устни и замахна да го удари през лицето, но ръката й остана вдигната. Нагайката не разкървави чуждото лице. Някакво друго чувство беше надмогнало мъстта в сърцето й.

Тя пришпори коня напред, към началото на колоната, и нареди да се намери подходящо място за стан.

Подгизнал от мокрия сняг, лагерът постепенно затихваше. Уилоу омърлушено се беше сгушил до Мадмардиган. И двамата се криеха от студа под една каруца, към която бяха оковани. Край тях се разхождаше и пърхаше недоволено с криле една гарга — Фин Разиел. Уилоу току-що беше объркал заклинанието, и вместо в предишния й образ я беше превърнал в птица. Сега чакаше да го отведат в палатката

на Сорша, за да успокои малката, която не му даваше мира със своето непрестанно кашляне и плач.

— Стегни се, приятелче. Какво си се оклюмал такъв — тихо заговори Мадмардиган. — Разтрепери се, уплаши се, провали преображението — голяма работа. Бедата е в това, че вярваш на разните вълшебства, орисии и заклинания повече, отколкото вярваш на себе си. Но ти не си виновен, селянчето ми. И ти си отгледан от всезнаещите баби и от една отрудена обикновена женица, някъде накрая на света. И ти като другите — не си по-различен. И теб са те плашили ден след ден с разни торбалани, баби Меци, Лошия вълк, и не знам още кой вечер преди да заспиш. Как иначе са щели да те накарат, горките, да заспиш по-бързо, след като са били пребити от умора и делничните грижи. Без да го осъзнават, обаче, те, бедните, са вселили в душата ти още тогава лепкавия, омразния страх. Той, мръсникът му мръсен, те мъчи и досега, нищо че не го разбираш. Народил си и ти дечица, гледаш малкото си стопанство, но все те гложди нещо отвътре, все не намираш спокойствие, макар повечето пъти да нямаш никаква причина да се тревожиш и страхуваш. Слушай ме сега добре, объркана селска душо. Забрави бабините деветини, забрави майчината опека, забрави магиите, отвори си добре ушите, чуй ме — ще ти разкажа една приказка, приказката за храбростта на храбрите. Никой не се ражда храбър на този свят, бръмбарчето ми, никой. Храбростта се възпитава в дълга и упорита борба със себе си и с околния, доста често, враждебен свят. Най-напред трябва да се прекърши Страх. Той идва неканен, той сграбчва право в стомаха, мъчи те и отравя живота ти. Трябва да го сечеш безмилостно, хладнокръвно, но от мен да го знаеш, без надежда. Той, проклетникът, ще те атакува, докато си жив. Дръж душата си спокойна и чиста като огледало, та винаги щом се появи, да го отразиш, ще рече да го познаеш, а после замахваш и, прас, даваш му да се разбере... и така до следващия път, Уилоу. После идва ред на разума. Нож с много остриета, дребосъче — опасен, съвършен инструмент, но... доста често тъкмо поради това неизползваем. За да не ти мъти главата този ветрогонец, този интригант, лихвар и себелюбив самохвалко, трябва да го държиш вързан. Вързан изкъсо, като зло куче, чуваш ли. Трябва да го впрегнеш да заработи здравата и да не му даваш да се отклонява на крачка дори. Не успееш ли да

сториш това, собственият ти ум ще ти нанесе повече поражения, отколкото всичките ти противници взети заедно.

Какво мислиш, остава накрая? Сърцето, малки приятелю, сърцето. То тупти и гори с алената кръв на живота. То е самият живот. Довери се на него, то никога не лъже..., но трябва да го питаш за всичко. Това е голямата тайна — да питаш. И сега, пригответи се, идва най-важната част. Кой мислиш, ще бъде свидетел на цялата твоя драматична борба? Това е една неземна красавица, с копринени поли, с разпилени коси... това е Смъртта, Уилоу. Не се блещи така, вярвай ми, виждал съм я, не си измислям. Тя е тук в лагера и тази нощ, усещам го. Дръж се сега, продължавам по-нататък. Тази хубостница никога не спи, тя се съветва с чадата си ту денем, ту нощем; после ги праща навред да търсят нови жертви. Подлецът Страх и Разсипникът Разум дебнат, лъжат, рушат и убиват без отдых — за да й угодят, за да и се харесат. Тя не се насища и не мирясва. Много, много рядко коварните пратеници се сблъскват с кален, сърцат човек и тогава, няма как, отстъпват.

Те отстъпват, малка ръждясала речна шамандурке, но тя излиза насреща му и тогава започва величавата битка, за която всъщност исках да ти говоря. Тя го оплита с лукавства, с усмивки, със заплахи, обиди и предизвикателства безчет и ако той се предаде и отстъпи — край, свършено е и с него. Но ако не отстъпи... тогава става чудото, Уилоу. Смаяна, очарована и засрамена тя тръгва да следва храбреца в неговия път по стръмнината и го следва докрай. Следва го мълчаливо, с прибрани поли, наметната с приказния си шал, а в ръце държи малка плочица, на която записва неговите дела и геройства. Но не се заблуждавай, малки Уилоу, тя никога не забравя, че я е посрамил и следи всяка негова дума и всяко негово дело с безжалостна женска проницателност. Когато не успее да го хване в отстъпление, тя леко се усмихва и си записва причудливи, тайни знаци. Много усмивки трябва да спечели храбрецът, Уилоу, до края на дните, си за да заслужи името си, много. Един ден, високо сред мъглите и канарите, в края на стръмнината той издъхва — без съжаление, без патос, без сълзи. Тогава тя свиква всички, които някога са го побеждавали и на които тези победи все още горчат заради героичната му съпротива; свиква ги, за да ги изкуши, за да ги принизи и за да изтъкне неговото превъзходство. Преди да се появят някогашните противници, тя

превръща останките му в пепел, която скрива в шепата си. Ето ги сега наредени — те стоят смаяни от храбростта и чаровната ѝ усмивка. Започват да се перчат, да сучат мустаците си, да се подсмиват, да гледат похотливо — забравят, че са на ръба на шеметна бездна, в която ще се провалят само след миг. Един подир друг виждат те шепата прах, отправена към очите им, един подир друг посягат да ги запазят, уплашени и разколебани, един подир друг се сричат в бездната на своята суета, самолюбие и страх. Много рядко, един от хиляди, презира заплахата, прозрял дълбоката същност на магическата среща. И тогава, о Уилоу, става ново чудо — страхът прониква в очите му, без да ги ослепи, прониква в душата и сърцето му, без да ги вгорчи или нарани. Очите пресъхват, а довчерашното колебаещо се и непостоянно сърце се превръща в кремък. Така храбростта ражда храброст, приятелю. Роден е новият храбрец, след който от този ден нататък неотклонно ще тръгне тя.

Това е краят на приказката, Уилоу, а сега се приготви, защото чувам стъпките на часовоя, който ще те отведе при принцесата.

Войникът влачеше безцеремонно Уилоу за яката след себе си. Малък, рошав, той шляпаше в калта и си мислеше: „Ах, ах... селянче, объркана душо... ръждясала речна шамандурка... ах... така ли щеше да се остави, така ли все щеше да се излага?“

Пътят до центъра на вражеския лагер беше дълъг и той малко се посъвзе. Пред входа на самата палатка, откъдето се носеше плачът на Елора, той чу устните си да мълвят:

— Смири се, смутено сърце, кураж малко сърце — приближава часът на разплатата.

В този момент Уилоу нямаше представа колко е близо до истината. Руул и Франджийн бяха изникнали в тъмнината и бяха освободили Мадмардиган. Тримата се прокрадваха на прибежки към същата палатка с котешка пъргавина. Имаше само една неприятност — в бързината Франджийн беше изтървал торбичката със Самодивския прах и част от него попадна в лицето на Мадмардиган. Очите му сега блестяха и той ту се спираше да се любува на пламъците на огъня, ту на звездите. Франджийн и Руул често се споглеждаха — щеше да е трудно този влюбен във всичко Мадмардиган да се съсредоточи върху открадването на Елора и евентуалното бягство.

Когато Мадмардиган нахълта в палатката на принцесата, естествено вниманието му беше веднага приковано от Сорша, която спокойно слушаше Уилоу да ѝ обяснява красотите на родния си край, като в същото време повиваше детето.

— О, прелестна моя. Мое слънце, моя луна и звезди. Не мога да живея без теб — възторжено се провикна той.

Сорша се сепна, но запази самообладание. Тя бързо скочи и извади камата си.

— Стига, глупости! Млъкни, иначе веднага ще те убия!

— Убий, ме, хайде, но знай, че те обичам!

— Но защо си тук, къде по дяволите е охраната? Още не изрекла тези думи и един меч със свистене разсече платното на палатката. Каел и няколко войници се втурнаха през отвора. Генералът се засмя злорадо.

Мадмардиган съобразително се хвърли към постелята на Сорша, откъдето се подаваше нейния меч. Той го грабна бързо, завъртя го изкусно над главата си и се приготви да посрещне противниците си, които вече си бяха помислили, че ще го хванат с голи ръце.

ГЛАВА ДЕСЕТА

АЙРК ТАУБАУЕР

Тогава Уилоу Уфгуд, нелвински фермер, наистина видя какво означава да си воин.

Той познаваше Мадмардиган, измамника и ласкателя, Мадмардиган женкаря, авантюриста и самохвалкото. По време на бягството им във фургона беше видял боеца Мадмардиган. Но никога не беше виждал маестрото на меча, описван му от Франджийн.

Сега го видя.

Мадмардиган се изсмя в лицето на Каел дори когато генералът се втурна през съдраната палатка. С едната си ръка притегли Сорша, за да я целуне, с другата опипа леглото ѝ за скрития там меч. Изтегли го със замах, от който ножницата изхвъркна настрани.

— А! Най-после истински меч!

Мадмардиган се преметна назад и застана на краката си, преди Сорша да се измъкне и мечът на Каел да се стовари върху леглото. Над него острието проблесна и запя като живо. Първият му удар не улучи врата на Каел, но удари еполета му толкова силно, че той падна на едното си коляно. Неговият втори удар преряза ръката на друг връхлитащ го воин. Третият удар разсече стълба на палатката, която се свлече върху камарата от гърчещи се човешки тела.

— Насам, Уилоу! — мечът отново проблясна в тъмнината, разсичайки палатката. Мадмардиган се промъкна през пролома като теглеше нелвина и детето след себе си.

— Бягайте! Бягайте! — Фин Разиел кръжеше обезумяла над тях. — Оттук! Нагоре по пътеката!

Лагерът беше на крака. Цареше хаос. Някои от войниците се бореха с доспехите си, докато други бяха открили оръжията си и тичаха към съборената палатка в отговор на гневните викове на Каел. Дресьорите се спуснаха да освободят кучетата на смъртта, които опъваха каишките си. За секунди враговете заобиколиха Мадмардиган от три страни.

Уилоу побягна след Разиел. Малка козя пътека се извиваше от палатката на Сорша. Тя стигаше до отвесна бездна, през която нямаше начин да се премине. След сто ярда пътеката се превръщаше в корниз, толкова тесен, че той не смееше да продължи, въпреки увещанията на Разиел. Може би планинска коза, спокойна и уверена, би могла да премине по тясната издатина, но Уилоу знаеше, че и двамата с Елора със сигурност ще полетят към своята ужасна смърт.

Когато погледна надолу, коленете му омекнаха. Почти отвесна, урвата се спускаше под краката му. Ниско долу, в долината, забулена в мрак и мъгла, се гушеше малко селце. Оттук то изглеждаше толкова дребно, че пушекът от комините висеше във въздуха като фини влакна, наподобяващи нишките на паяжина. Между него и Уилоу лежеше страховитата пропаст. Ръбовете на паднали скали стърчаха от снега като хищни нокти. Черната паст на пещери и бърлоги зееше, лъснала ледени зъби. Далече долу кръжеше орел. Уилоу се притисна към скалната стена.

— Не! О, не!

Дори Фин Разиел изграчи и запляска обратно с крила, когато вятърът я понесе над бездната.

Но друг път нямаше.

— Продължавай, Уилоу! Навън! По корниза!

— Не мога, Мадмардиган! Не мога!

Докато отстъпваше бавно по тясната пътека към треперещия Уилоу и детето, Мадмардиган водеше битката блестящо, като задържаше рояк кучета и войници. Мечът му се въртеше, мушкеше и сечеше. От него се стичаше кръв. Кървава диря по снега водеше до Мадмардиган, а телата на дузина кучета и още толкова мъже лежах мъртви или тежко ранени по пътеката. Но времето беше срещу него. Все повече войници се тълпяха, а той се уморяваше. Дори Уилоу забеляза как за частица от секундата Мадмардиган закъсна. Една пика одраска врата му и от него потече кръв.

Ноктите на едно от кучетата на смъртта се врязаха в бедрото му. Дори когато мечът му потъна в гърлото на звяра, разтворените челюсти оголиха зъби, които се стремяха да го докопат. Сорша и Каел се провряха през мелето от хора, като крещяха да им сторят път. За Уилоу стана ясно, че изтощеният Мадмардиган не би бил равностоен на бодрия и разярен генерал.

Той простена.

Прииждаха все по-добре въоръжени войници. Когато изскочиха пред Каел, един от тях, огромен като мечка, изрева с боен вик, разбутвайки останалите с огромен бронзов щит. Острието на меча проблясваше, а свирепите му очи се белееха над него. Той връхлетя толкова бързо и мощно, че не прецени правилно и първият му удар се врязва точно над главата на Мадмардиган, откъртвайки къс от канарата над него. Щитът се стовари върху Мадмардиган, когато той се наведе, и двамата мъже с рев се свлякоха. Уилоу не видя какво се случи под купола на големия щит. Разнесе се ужасен писък, който мигновено премина в хриптене. Огромните крака на воина от Нокмаар ритяха конвулсивно. Останалите мъже се отдръпнаха ужасени и в този момент Мадмардиган се измъкна, като изтръгна кървавия щит и го завъртя по снега към Уилоу.

— Качвай се!

Уилоу се поколеба и Мадмардиган извика отново, бягайки към него под ударите на мечовете. И Уилоу скочи. В следващия момент Мадмардиган се строполи по корем до него. Щитът се плъзна и завъртя под вършачката на нокмаарските пики.

— Стрелци! — надвика Каел врявата. Щитът се завъртя, когато една стрела от арбалет рикошира в ръба му. Стрела от лък изсвири и се заби в пухкавия сняг на няколко инча от главата на Уилоу. Тогава щитът се плъзна по гладкия лед, водещ надолу към пропастта.

Приближаваха ръба на бездната, Мадмардиган седна и разтвори широко ръце, когато щитът полетя във въздуха. В този момент той беше напълно уязвим, идеална мишена. Невероятно, но той се смееше. Уилоу зърна Сорша, стъпила здраво, само на няколко ярда от тях. На докрай опънатата тетива на лъка ѝ имаше бойна стрела. Със студени очи се прицелваше в гърдите на Мадмардиган.

— Сорша, обичам те! — извика той.

Стрелата остана на лъка. Щитът прелетя над ръба на пропастта и започна да пропада надолу. Смехът на Мадмардиган се промени в сподавен вик. Уилоу почувства стомаха си в гърлото. Опита се да извика, но не можа. Опита се да види накъде лети щитът, но за миг всичко се беше променило — бяха останали само скали, които застрашително нарастваха пред тях и Фин Разиел, свила криле, за да се спусне. Тя беше стиснала здраво очи. Уилоу също затвори очи.

Останали му бяха само Елора и въртящият се диск, от които не се отделяше.

Само детето гледаше всичко.

Само то се смееше.

Спускаха се в пропастта, като се блъскаха в големи каменни блокове, носеха се стремглаво по снежни преспи, профучаваха през ледени тунели и цепнатини. Острите ръбове на скалите се протягаха хищно към тях.

Едва не се преобърнаха в снега. Снежните преспи забавиха скоростта на щита, преди той да се удари в скалите. Завъртя се като пумпал на другата страна. Накрая, когато почувства щита малко по-стабилен, Уилоу се осмели да отвори едното си око. Вече не се въртяха. Летяха като стрела срещу гората, от която започваше долината. Гъста и тъмна, стената от стволове израстваше застрашително пред тях. Уилоу притисна Елора към себе си. Пое дълбоко дъх и изрече имената на Кайя, Ранон и Мимс. Беше готов да умре.

Стиснал очи, Уилоу усети щита да завива надясно, но не видя как префучаха през отвора на леден тунел — гладък зеленикав улей, който пресичаше гората, а след това се връщаше назад и се спускаше през склона с все по-плавни зигзаги към долината. Като по чудо улеят ги изведе невредими на последния хълм над селото, където смеещи се деца играеха с кожени шейни.

В този последен етап на техния шеметен полет Мадмардиган падна. Уилоу почти не усети липсата му. Сега беше тук, а в следващия момент го нямаше. Уилоу и Елора се плъзгаха сами надолу към селото и когато стигнаха равнината близо до първите къщи, спряха. Децата се струпаха около тях. Елора, която се беше смяла по време на цялото пътуване, все още се смееше.

Уилоу с мъка се свлече от щита и като се олюляваше, направи няколко крачки, преди да се строполи. Люлеещият се пред погледа му свят — селото, планините, децата — бавно се успокояваше.

Фин Разиел, която крещеше нещо над него, го накара да се осъзнае. Видя, че някои от децата бяха вдигнали щита и триумфално го носеха заедно с Елора към селото. Други сочеха към голяма снежна топка, която се търкаляше по склона. Като пресече полето, тя забави

движението си и се разби в камара дърва, изхвърляйки замаяния Мадмардиган, стиснал здраво меча на Сорша.

Уилоу изтича към него.

— Дребосък, къде си?

— Тук съм.

— Какво се случи там горе? — Мадмардиган удряше с юмруци слепоочията си.

— Не си спомняш?

— Нищо! Последното, което си спомням, е, че бях в онази клетка и горското духче човъркаше ключалката. После нещо ми влезе в очите.

— Самодивски прах — прахът на Разбитите Сърца.

— Това е всичко, което си спомням.

— Добре — каза Уилоу, като изкусна дълга въздишка. — Доста неща се случиха. Обясни се в любов на Сорша, води голяма битка. Спусна се дотук на онзи...

— Какво? — Мадмардиган поклати недоверчиво глава. — Сорша?

— Целуваше я. Каза й, че тя е твоята луна, звезди и слънце.

— Невъзможно! Аз мразя тази жена!

Уилоу повдигна рамене.

— Ами така й каза. Тогава...

— Каел! Каел! — извика Фин Разиел пронизително над тях. — Идва!

Мадмардиган скочи на крака. По виещия се към селото път язدهа конници от Нокмаар начело с Каел и Сорша. Бяха на по-малко от половин левга от тях и се приближаваха бързо. Децата се засуетиха около бегълците, като ги дърпаха за ръцете.

— Бързо — казаха те. — Оттук! — Поведоха Уилоу и Мадмардиган през задните, тесни улички на селцето, покрай обори и купища дърва. — Ще ви заведем при другите.

— Другите? — попита Мадмардиган. — Кои Други?

— Ще видите — отговориха децата. — Побързайте! Нокмаарци са почти тук!

Селото беше бедно, по-бедно от това на Уилоу. Къщите бяха малки за Дайкини, а плевниците — порутени. Вестта за тяхното пристигане се беше разпространила бързо. От всяка къща излизаха хора, които ги заобикаляха. Скоро тълпата ги скри.

Отпред Уилоу видя щита с Елора Данан върху него да изчезват в нещо като паянтов обор. Когато се приближи, той видя, че това е голямо помещение, където жителите на селото провеждат събранията си. Изкачиха стъпалата и влязоха подтиквани от тълпата. Белобрад старец разбута разстланата по пода слама и повдигна капак, скрит в единия ъгъл, докато останалите и децата се престориха, че правят събрание. Един от тях заговори високо, като да бе по средата на реч, а останалите слушаха, цъкаха с език и мърмореха, изразявайки съгласие или неодобрение. Всички поглеждаха към пътя.

Последното, което Уилоу видя, беше ужасният, изработен от череп шлем на Каел. Генералът излизаше от завоя и се насочваше към селото в пълен галон. Близо зад него яздеше Сорша. Червената ѝ коса се развяваше, а лъкът все още беше в ръката ѝ. След нея в добре разгърнат строй се приближаваха трийсет-четирийсет воители от Нокмаар.

— Слизай! — прошепна някой на Уилоу. Една ръка натисна силно главата му и той се плъзна по стръмните стъпала в мрака на подземиято. Капакът се затръшна и се чу звук от ботуши, които припряно утъпкваха разстланата слама.

Уилоу се оказа в голямо студено мазе. По всяка вероятност това беше склад за нетрайни продукти. Миришеше на сирене, прясно мляко и зеленчуци. В началото не виждаше абсолютно нищо. Постепенно очите му свикнаха с тъмнината и когато потърси Елора на светлината, процеждаща се през процеците на пода, видя, че не са сами. Мазето беше претъпкано с мъже. Уморени мъже. Ранени мъже. Победени мъже. Насядали върху бурета, налягали на сламеници, те гледаха внимателно новопристигналите. Някои бяха извадили мечовете и камите си, обърнали лица по посока на тропота на подковите и неподражаемия рев на Каел. Само един стоеше спокоен. Едър мъж с кестенява коса. Уилоу премигна в мрака, присви очи и започна да се рови в спомените си. Той познаваше този човек. Спомни си една горда армия и високо развени знамена. Спомни си...

— Айрк Таубауер! — прошепна Мадмардиган, пристъпи напред и постави ръцете си на рамената на едрия мъж, като го побутваше леко. — Остави ме да умра в онзи капан за плъхове!

— Знаех си, че ще се измъкнеш. Ти си като котките — имаш девет живота.

— Какво стана с теб, Айрк?

— Сеч. Бяха твърде много.

— Виж сега. Трябваше да ми дадеш поне...

— Тихо там долу — прошептя някой над тях. — Те са тук!

Виковете и дюдюканията на „събранието“ замряха. Глъчката спря. Тълпата утихна.

Скърцане от тежки ботуши прекоси залата.

— Избирайте, отрепки — прогърмя гласът на Каел. — Или ще кажете къде сте скрили Нелвина и детето, или Префектът ви ще бъде убит, а селото ви изгорено.

Тълпата затаи дъх.

— Не би посмял! — заяви Префектът и стовари жезъла си върху пода с такава сила, че по лицето на Уилоу се посипа прах. Той беше най-старият, с надиплена бяла брада, същият, който беше държал капака, за да може Уилоу да се промъкне надолу по стълбите. Беше понисък от повечето Дайкини и Каел се извисяваше над него. Погледна нагоре към Каел и когато заговори, лицето му пламна.

— Стига! В продължение на години ни държахте в страх. Ограбвахте долината ни. Правехте с хората ни каквото си поискате. Насила ни принуждавахте да ви плащаме налози и глоби. Държахте ни в бедност. А сега прекъсвате събранието ни и ни заплашвате с палежи и убийство. Затова ви казвам: Стига! Няма да го направите. Не и този път.

Като удряше силно с жезъла по пода, той се приближи към Каел:

— Няма да посмееш, Каел! Казвам ти...

Никой никога нямаше да разбере какво възнамеряваше да каже развълнуваният малък старец, защото никога не го каза.

Той умря.

Каел замахна с меча си.

Острието отсече главата на Префекта, както ударът с брезова клонка откъсва пъпката от стъблото. Главата падна в сламата. Очите все още блестяха срещу генерала. Тялото падна, ръцете и краката потрепваха конвулсивно. Кръвта прокапа през процепите на пода върху мъжете на Айрк, които тихо проклинаха с ръце на оръжията си. Като вятър в клоните на високи борове от тълпата се разнесе стон — по-пронизителен и по-висок от всеки друг: Елора Данан. Погледът на

детето беше прикован в тавана, в мястото, където стоеше Каел, а в плача ѝ се долавяше оскърбление.

— Каквооо? — Каел се огледа. Погледна надолу. Мъжете в скривалището изтеглиха оръжията си и се приготвиха да умрат в боя. Дори най-тежко ранените с усилие се изправяха на крака.

Спаси ги Фин Разиел. Гарванът връхлетя от единия прозорец с грак, подражаващ на плача на Елора и излетя от другия, профучавайки на сантиметри от главата на Каел.

Генералът се изсмя гърлено.

— Следващият! — прогърмя той, като размахваше меча си пред утихналата тълпа. — Кой друг желае да предизвика мощта на Нокмаар?

Никой не проговори.

— Къде криете бегълците?

Отново никой не проговори.

— Много добре! Принцесо, ти и мъжете ти претърсете и изгорете това мизерно място. Започнете оттук, с този обор. А вие елате с мен. Разпръснете се из гората. Искам ги живи!

Ботушите на Каел изтрополиха по пода и след секунда мъжете в подземие то чуха дрънченето на амуниции и тропота на копита, които се отдалечаваха в галоп.

— Какво не бих дал за двайсетина от тези коне! — прошепна Айрк Таубауер.

— Шшш! — каза Мадмардиган. — Принцесата!

В бъркотията, настъпила при потеглянето на Каел и подкарването на старейшините към площада, Сорша слезе от коня си и влезе в сградата със своя лейтенант.

— Факли — извика лейтенантът на хората си — тук и тук!

— Чакайте! — каза Сорша.

Тя прекоси залата, после се върна обратно. Стъпките ѝ отекваха. Лъкът се удряше в бедрото ѝ.

— Има нещо странно. Има нещо... — Тя разрита сламата настрани и откри капака на скривалището. — Така си и мислех! Отворете го!

Лейтенантът се наведе, за да изпълни заповедта ѝ. Той вдигна капака и с насочен надолу меч се спусна в подземие то. Мъжете на Айрк се спотайваха. С кама в ръка Сорша се появи близо зад него.

Айрк нанесе удар пръв, изниквайки безшумно от сянката. С два бързи удара той свали лейтенанта от стълбата и преряза гърлото му. Тъкмо вдигна меча си към Сорша, когато Мадмардиган го изпревари и я сграбчи, преди тя да успее да изкачи обратно стъпалата.

— Тук, долу! — извика тя.

Стълбището загъмжа от Нокмаарски войници.

— Хвърлете оръжията си — процеди Мадмардиган с опрян в гърлото на Сорша нож. — Хвърлете ги или ще убия тази червенокоса вещица.

— Не му вярвайте! — каза Сорша, като сочеше Елора, която плачеше в прегръдките на Уилоу. — Вземете бебето!

Но като видяха Сорша заловена, а себе си — заобиколени от отчаяните бегълци с мечове в ръце, Нокмаарци изведнъж загубиха кураж. Подчиниха се на Айрк. Само след секунди те се озоваха в мазето върху капака, на което войните на Таубауер обърнаха тежка вагонетка. Вече контролираха залата. Мадмардиган издърпа Сорша със себе си, обвинил гърлото ѝ с ръка.

— Само една думичка — каза той меко, като наблюдаваше групата войници, които, без да забелязват събитията вътре, задържаха селяните на площада, — една думичка и ще те убия!

— Ти никога...

Мадмардиган запуши устата ѝ с ръка.

От другата страна на селото виждаха хората на Каел, които претърсваха гората. Те ту се появяваха, ту изчезваха между дърветата.

Уилоу пропълзя в сеното в другия край на сградата и се погрижи за Елора. Докато я преповиваше, той се опитваше да я успокои, доколкото това беше възможно, като се имаше предвид собствения му страх. Нищо не го плашеше повече от войските на Нокмаар, а сега те отново бяха тук. Точно тук, от другата страна на стената. Скоро щяха да разберат, че нещо не е наред. Скоро щяха да потърсят другарите си. Тези мисли и стремежът му да накара Елора да мирува го занимаваха толкова силно, че не забеляза приближаването на Айрк Таубауер, докато големият мъж не постави ръка на рамото му.

— Какво иска Бевморда от това дете?

— Тя е Елора Данан — отговори му Уилоу. — Тя е владетелката, която ще разгроми Нокмаар. Ние сме нейните пазители.

— Ние?

— Мадмардиган и аз.

— Къде я носите?

— В Тир Аслийн — каза Уилоу, без дори да помисли.

— Тир Аслийн! Невъзможно! Никой не е стъпвал там от години.

Освен това дори да намерите пътя, армията на Нокмаар никога няма да ви позволи да се доберете дотам. Никога!

— Айрк — Мадмардиган се приведе. Ръката му все още затискаше устата на Сорша. — Ще трябва да се промъкнем до онези коне. Иначе...

— Знам. Слушай, Мадмардиган, какво става тук? Откога стана рицар? Половината ми армия падна в битка с Бевморда, а сега чувам, че ти и този дребосък смятате да пренесете детето през Нокмаар? Ти? Не го вярвам!

— Добре тогава. Ела и виж сам.

Айрк поклати глава.

— Погледни ни. Скитаме из полето, откакто Бевморда с вероломството си ни прогони от Галадорн. Вече месеци. Уморени сме, Мадмардиган. С теб сме до онези коне. След това... — Айрк стисна свободната ръка на Мадмардиган. — Ей Богу!... Някой ден единият от нас ще стои на гроба на другия!

— Помисли, Айрк! Галадорн го няма, за да го защитаваш. Мъжете ти са сила. Какво добро можеш да направиш с нея? — Уилоу се беше изправил, прегърнал Елора. С двете си ръчички детето улови един от големите пръсти на Айрк, като се смееше сладко.

— Помисли — каза пак Мадмардиган, като поклати глава. — Готов ли си, Уилоу?

— Готов съм.

— Тогава да тръгваме.

Той помъкна Сорша през вратата и се насочи към конете. Тя успя да се освободи и извика. Лейтенантът, който беше на площада се завъртя, видя какво става и хвърли хората си напред. Те се подчиниха. Мадмардиган повдигна Уилоу и Елора върху седлото на едра дореста кобила и провеси Сорша през врата на друг кон.

— Тръгвай — извика той на Уилоу. — Изчезвай отук! — и шибна задницата на кобилата точно когато първите войници го достигнаха.

— Още една крачка — каза им той с кама, притисната към гърлото на Сорша — и тя е мъртва!

Колебанието им беше достатъчно дълго, за да се хвърли в седлото. Пресече площада на заден ход и не откъсна очите си от тях, докато не излезе на пътя. Тогава обърна коня и се спусна след Уилоу, който вече беше стигнал покрайнините на селото.

— Давайте! Давайте! — крещеше Фин Разиел над тях. — Насам!

Препускаха в пълен галоп. Виждаха единствено пътя пред себе си. От края на гората се чуваха виковете на Каел и войниците му. Мадмардиган и Уилоу никога нямаше да узнаят за това, което се случи в селото зад тях.

Лейтенантът даде заповед за преследване. Някои от войниците достигнаха конете си. Някои дори ги яхнаха. Но никой не препусна. Пътят им беше отрязан от група хора, същите хора, чието село те се готвеха да изгорят, същите, чийто префект Каел току-що беше обезглавил. Техният префект беше изразил чувствата им точно: до гуша им беше дошло от Нокмаарския гнет. На това трябваше да се сложи край — не по-късно, когато можеше и да са по-добре организирани, да имат по-добри водачи или оръжия. Трябваше да приключат с това сега. Именно сега. Имаха само грубите си полски сечива — търнокопи, мотики, сърпове, коси и лопати, но те знаеха как да си послужат с тях.

И все пак, въпреки своята решителност, тези фермери и занаятчии не биха издържали и един набег на ездачите от Нокмаар. Лейтенантът се разсмя.

— На конете! — изкомандва той. — Разпръснете се в редица! — Все още се смееше, когато възвърна коня си, за да се изправи срещу селяндурите и смешните им оръжия.

Но те не бяха вече сами. Редица от непоколебими воители се беше появила пред тях — мъжете на Айрк Таубауер. Някои бяха ранени тежко. Всички бяха уморени. Но все още бяха армия. Армия от мъже, на които също им беше дошло до гуша от Нокмаар. Армия, която се нуждаеше от коне.

Айрк даде сигнал за атака. Знаменосецът развя флага.

Смехът на Нокмаарския лейтенант умря заедно с него.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

ТИР АСЛИЙН

— Древна пътека! — извика Фин Разиел. — Насам! — Тя ги поведе на изток от селото.

— Но това е пътят към Нокмаар! — извика Мадмардиган.

— Давайте! — изкрещя пронизително птицата. — Доверете се на Разиел!

Уилоу обгърна с ръка лъка на седлото и се закрепил за него, стиснал здраво Елора. Това беше всичко, което той можеше да направи, докато големият боен кон танцуваше под него. Страхуваше се детето да не падне и да се разбие в скалите или да бъде смазано под копитата на бързо приближаващия се зад тях кон на Мадмардиган. Мадмардиган държеше Сорша на седлото пред себе си. Като видя посоката, в която се отправяха и Каел, който ожесточено ги преследваше на по-малко от половин левга зад тях, тя се засмя.

— Право към Нокмаар! Няма друг път!

Но друг път имаше. Само Фин Разиел знаеше за него. Той водеше нагоре, към заснежените планини и минаваше през ледените пещери на горските вълшебници. Бяха изминали много години откакто тя бе идвала в тези пещери. Горските вълшебници бяха скрили входа към тях толкова изкусно, че сега, след изпълненото с грижи бягство в студа, тя с мъка го откри. Роптаещият ѝ грак напомняше мърморене, когато прелиташе напред-назад из отвесната ледена бездна. В каньона зад тях ехтеше тропота на метални подкови.

— Побързай! — каза Мадмардиган. — След минута ще са тук!

Внезапно Разиел изчезна в леда и след секунда се появи отново.

— Тук е! — тя пак изчезна. Показа се върха на черното ѝ крило, което ги приканваше със знаци.

Като пришпори коня си, за да се приближи, Уилоу видя тесен отвор, толкова висок, че върхът му се губеше в мъглата от скреж. Входът беше така разположен, че огледалните стени на леда го

скриваха напълно. Преминаха през него, а Каел и преследвачите им останаха зад тях.

Един тунел водеше в последното царство на горските вълшебници от Севера. Последната им обител, преди те да бъдат изтребени напълно от планинските тролове. Бегълците се намираха в огромна и притихнала плетеница от ледени пещери. Мека светлина се процеждаше през отвори разположени високо в скалите. Картината пред тях грееше с безмълвното сияние на зимна вечер.

Работилниците и инструментите на планинските вълшебници — най-добрите оръжейници във всички кралства — стояха готови за работа така, както са били оставени. Сега огнищата на ковачниците бяха студени. Тесни стълбища се изкачваха към жилищата им в ледените стени. Вериги и въжета висяха от макари, а стените на пещите проблясваха като кристални змии.

Нямаше живот в това замръзнало място. Най-накрая троловете го бяха открили и завладели, а свидетелите на последната битка лежах наоколо. Навсякъде имаше проснати трупове. Някои от горските вълшебници бяха посечени, преди да успеят да свалят кожените си престилки, преди да успеят да грабнат мечовете си. Телата на жени и деца лежах там, където смъртта ги беше застигнала. Разиел проплака жално, когато се понесе над ужасната картина на клането. Въпреки изненадата, горските вълшебници не се бяха предали без съпротива. Наоколо се въргаляха и много трупове на тролове. Застинали, те все още протягаха разкривените си пръсти, а отвратителните им лица бяха замръзнали завинаги в гримасите на смъртта.

Мадмардиган и Уилоу се движеха бавно, като оставяха на конете да избират път. Зад тях ехтяха гневните викове на Каел. Генералът препускаше нагоре-надолу пред ледената стена, без да може да открие входа. Напред тунелите преминаваха един в друг, в нещо, което приличаше на безкраен лабиринт. Фин Разиел обаче, все още си спомняше пътя. Тя се рееше в черните сенки на сумрака и само понякога поспираше, описвайки окръжност, за да посочи смяна на посоката с върха на своето крило. Накрая отново ги преведе през друг магически скрит отвор навън.

Стояха на черен склон. Разиел размаха криле за тишина.

— Долината на Нокмаар! — прошепна тя.

Вулканът тътнеше и бучеше пред тях. От него се стелеше кисел дим и когато Уилоу вдигна очи, струя гореща пепел изригна и се посипа близо до мястото, на което стояха. Обзе го силен страх, като че ли някой трол, като тези, които лежах в пещерата беше забил закривените си нокти в стомаха му. Сега разбираше как трябва да се е чувствал Вонкар, може би на същото това място. Между облаците парлив и вонящ на сѳра пушек, който се движеше мудно, Уилоу успяваше да зърне части от замѳка. Той изглеждаше така като че ли зла воля го беше откъснала от земята. По стените на крепостния вал се стичаше катран от горящите факли. По масивните ѳглови кули се очертаваха мрачните силуети на бесилки и лениво полюшващи се знамена. В центъра черната кула на Бевморда се издигаше като глава на дракон, бдяща във всички посоки.

— О, Елора! — Уилоу притисна детето към себе си. — Надявам се никога да не го видя пак! Надявам се и ти никога вече да не стѳпиш тук! Никога!

За негова изненада детето не хленчеше. Елора наблюдаваше Нокмаар със сериозни, широко отворени очи.

— Почакайте! — задържа ги Разиел. Тя се извиси във въздуха, като наблюдаваше движението на пушека и мъглата. — Бевморда ще ни усети. Ще разбере, че сме наблизо. Ще ни види, ако не сме внимателни.

— Ще ни види?! — възкликна Мадмардиган. — Но замѳкът е на две левги оттук!

— Тя си има начини — изграчи Разиел. — Начини, различни от човешките очи.

Внезапно Сорша се хвърли напред в опит да се освободи, но Мадмардиган я улови здраво.

— Глупак! — просѳска тя. — Птицата е права! Кучетата вече са тръгнали. Скоро ще са тук!

— Насам — посочи Разиел. — Сега!

Димът отново беше скрил замѳка. Те преминаха бързо през открито пространство от около половин левга и успяха да се прислонят, преди да се проясни и да могат да бъдат забелязани от наблюдателите в черната кула.

— Продължавайте напред. Право напред. Разиел описа кръг назад, за да се увери, че по следите им няма кучета на смъртта. Когато

се върна, тя се спусна и полетя успоредно на Уилоу, който продължаваше да язди напред.

— Следващият преход ще бъде тежък, Уилоу.

— Какъв е той?

— Лабиринтът. Лабиринтът, който преди много години Бевморда издигна около Тир Аслийн. Никой досега не е успял да премине през него. Самата аз никога не съм влизала там. Ще трябва да избираме пътя си внимателно и може да настъпи момент, когато ще се наложи да използваш магическата пръчка.

— Аз... аз... май е по-добре да те преобразя отново, Разиел! По-добре да те оставя ти да...

— Не, не! Нямаме време за това. Ще се опитам да ви водя през коридорите на лабиринта, но попаднем ли на препятствие, бъди готов.

Уилоу преглътна с мъка.

— Ще... Ще се опитам.

Пътят започна да криволичи. Каньоните ставаха по-скалисти, по-стръмни и по-тесни. Те се преплитаха като кълбо от змии и само като се взираше далеч напред от висините, където се рееше, Фин Разиел успяваше да води малката група през тях.

Сорша не спираше да се оплаква.

— Стискаш ме прекалено силно! — каза тя, след като удари главата си в една скална издатина. — Остави ме поне да се наведе!

Мадмардиган се засмя.

— А, не. Няма да те оставя да се измъкнеш, Принцесо.

— Защо? Защото съм твоето слънце? Твоята луна? Твоето обляно от звездна светлина небе?

— Наистина ли съм говорил такива глупости?

— Да. Каза също, че ме обичаш.

— Невероятно. Нищо не помня.

— Значи е било лъжа!

— Не. Искам да кажа, да. Искам да кажа... Снощи не бях на себе си.

Сорша се изсмя саркастично.

— Смаян, а? Безпомощен пред магията ми?

— Да. Нещо такова.

— А после? Какво стана?

— Тя... Изчезна.

— Изчезна? Изоставяш ме в мрака сама и магията изчезва? — Тя стовари лакътя си в стомаха на Мадмардиган и се опита да се измъкне от здравата хватка на ръката му. — Глупак.

— Вече не — засмя се Мадмардиган. — Казах ти, сега се чувствам чудесно. Моето нормално Аз! Красив, интелигентен и най-добрият меч в света!

Каньоните бяха станали много по-трудно проходими. Плетеница от тесни коридори. Конете често се спъваха. Отгоре, Разиел настояваше да продължат надясно.

— Бариера! — извика тя. — Отпред има стена от тръни и пътя се разширява от другата ѝ страна. Пригответи се, Уилоу!

— Не можеш ли поне да ми кажеш какво става? — попита Сорша. — Заложница ли съм? Ще ме размениш за нещо, което наистина желаяш, така ли?

— Казах ти. Водим те в Тир Аслийн. Да видиш баща си.

— А пък аз ти казах и ти повтарям — никога няма да преминете през бариерата на Бевморда. Каел ще ви накълца за храна на кучетата! — известно време яздиха в тишина. — Освен това, дори не си спомням своя баща.

— Той е велик крал. Когато Тир Аслийн бъде освободен...

— Каел! — предупреди ги Разиел, като посочи назад към каньона, през който напредваха. Мадмардиган се обърна. В същия миг конят му се спъна и Сорша отново стовари лакът в стомаха му, този път достатъчно силно, за да го изкара от равновесие и да се освободи. Побягна назад по каньона, към тропота на копитата, чието бързо приближаване сега всички чуваха. Мадмардиган скочи от седлото и се спусна след нея, въпреки отчаяните предупреждения на Разиел. Настигна я точно когато тя пресичаше един тинест поток. Двамата се счепкаха и плъоснаха в калта. Сорша ожесточено риташе и сипеше удари във всички посоки, а Мадмардиган постепенно надделяваше. Накрая той я изтегли от водата и я прикова в земята.

— Остави я — Разиел пърхаше наоколо. — Побързай!

Мадмардиган се поколеба, след това изтича към коня си. Когато погледна назад, Сорша се беше изправила и притихнала гледаше след тях.

След няколко минути стигнаха трънената стена, която Разиел беше видяла. Изглеждаше непреодолима. Дебели, обсипани с остри

бодли пълзящи растения се издигаха гъсто сплетени, докъдето им стигаше погледа.

Мадмардиган изруга.

— Невъзможно е! Никой не може да се промъкне оттук! Накара ни да изминем целия този път, за да...

Разиел се спусна светкавично.

— Бързо! Запалете три огъня на три крачки един от друг.

Мадмардиган се наведе и припряно започна да удря кремъка и стоманата, които извади от чантата на седлото си, сипейки искри в праханта от сушени листа и трева. Три слаби пламъчета се залюляха в основата на стената.

— Сега, Уилоу! Четвъртото Заклинание! Съюзи се с пламъка!

— Туата лум...

— Използвай магическата пръчка.

— А, да! — бръкна в гънките на плаща си и я откри. Стисна я здраво в двете си ръце. — Таута луминокт туата!

Тя засвети с цвета на нажежено желязо и потрепери в ръцете му, но пламъците се извисиха съвсем слабо.

— Прекалено бавно! И двамата!

Мадмардиган се извърна. Беше изтеглил меча си готов да посрещне войниците от Нокмаар, които почти ги бяха настигнали.

— Какво? А? Заклинания?

— Да! Кажи го!

— Туата луминокт туата! — повтаряше Уилоу, насочил напред магическата пръчка.

— Туата луум... Какво е това? — имитира го Мадмардиган.

Дори и така, заклинанието задейства. Пламъците се издигнаха от огъня като протегнати ръце.

— Заедно!

— Туата луминокт туата!

Сега пламъците подскочиха и стената пламна. Сред дима се отвори свод. Те пришпориха уплашените коне през него. Веднага щом преминаха, пламъците обхванаха цялата стена и след секунди, когато Сорша, Каел и войниците пристигнаха се изправиха с лице срещу един истински ад. Конете им се отдръпнаха уплашени.

— Трябва да има друг път! — Сорша надвика грохота на пламъците.

Каел изруга.

— Никакъв! Освен, ако не се върнем и заобиколим. Цял ден езда! Не, изплъзнаха ни се, принцесо, но не задълго. Ще ги спипаме в замъка и ще ги избием като плъхове. Освен това трябва да изчакаме подкреплението от Нокмаар — той размаха ръка назад към войниците. — Разседлавайте! Напойте конете!

От другата страна на огъня, Уилоу се наведе над врата на коня си и покри лицето на Елора с одеало, за да я предпази от виещия се дим. Зад себе си чуваше коня на Мадмардиган, а над главата му звучаха насърчаващите викове на Разиел. Но той не виждаше нито единия, нито другия. Задушавайки се в дима, сграбчи лъка на седлото и се остави коня да го води сам.

— Скоро ще бъдем там, Елора. Скоро ще сме на сигурно място — в Тир Аслийн. Добрият крал ще те пази. Може би, един ден ще дойдем да те видим всички: Мимс, Ранон, Кайя и аз. Също и Мегош. И Вонкар.

Детето беше вперило поглед в него, без да обръща внимание на облаците дим. Като я гледаше, Уилоу отново изпита странното усещане, което често го спохождаше, откакто се грижеше за Елора — че времето е спряло. Той почувства, че би могъл да живее вечно, може би не като Уилоу Уфгуд, а като част от всичко онова, което е било и някога ще бъде, чувстваше се голям и продължаваше да расте. По-голям от всеки Дайкини, по-голям от Бевморда.

Със смях те продължиха да яздят, пресичайки последните прегръдки на дима. Навлязоха в долината на Тир Аслийн, място каквото Уилоу беше виждал само в мечтите си. Колкото Нокмаар беше мрачен, толкова долината беше богата и плодородна. Колкото Нокмаар беше неплоден, толкова изобилни бяха нейните плодове. Огромни пасища се простираха по меките склонове на планината, осеяна от дъбови и букови гори в по-ниската част на полите си; опасана от борове и ели по върховете, изпъстрени от тучните планински ливади. Пътят към замъка беше на мястото си, искрящ с паважа си от мрамор, сечен преди векове в каменоломните на планинските вълшебници. Уилоу можеше да си представи колко гостоприемен е бил този широк път с трите си платна за всички странници, пристигнали, за да се преселят в Тир Аслийн. Представяше си ливадите, изпъстрени от

техните палатки и веселията, продължаващи дни с музика, вино и добри приятели. И добрият крал, разхождащ се свободно сред хората.

Отново можеше да е така. Скоро!

— Тир Аслийн, Елора! Ето го! Спасени сме!

С дълбок възторжен вик Фин Разиел се понесе над долината.

— Хайде, малки приятелю — каза Мадмардиган, — да пришпорим конете!

Така и направиха. Преминаха последната половин левга в тръст и подкараха уморените коне по мраморния път.

Замъкът се издигаше пред тях. Това беше най-великолепната сграда, която Уилоу беше виждал някога. Построен от същия мрамор като пътя, той сияеше с белотата на девствен сняг под лъчите на силното слънце и изглеждаше сякаш от самия него струи светлина. От двете страни на спуснатия подвижен мост се издигаха кулите на главната порта, които им заприличаха на ръце, разтворени в жест на гостоприемство. По знамената, издигнати на техните пилони и по зъберите на крепостната стена играеха слънчеви зайчета. Слънчевата светлина блестеше, отразена от сребристите повърхности на крепостния ров. Докато се приближаваха, на Уилоу му се струваше, че от портата всеки момент ще излязат група рицари на коне, за да ги поздравят с „Добре дошли“.

Но нямаше рицари. Нямаше радушно посрещане. Колкото повече приближаваха замъка на Тир Аслийн, толкова повече радостта и облекчението на Уилоу се сменяха от смущение и лошо предчувствие. В короните на дъбовете и около тях не пееха птици. В полето и горите нямаше животни. Никакво движение не се долавяше в тях. Въпреки полъхващият над долината вятър, кралското знаме не се развяваше на пилона си. „Като замръзнало е“ — помисли си Уилоу. Въпреки топлината, стоеше като заледено, напук на природните закони на този свят.

Най-обезпокояващо беше това, че не видяха хора. Никой не им помаха с ръка от градините. Никой не стоеше на праговете на къщите. Между оградите на тучните поляни не тичаха коне. Не пасеше добитък. Нямаше хрупаци овце, които да повдигнат глави, докато те минават.

— Нещо не е наред Дребосък! — мърмореше Мадмардиган, докато язدهа напред. — Не е това, което очаквахме. По-бавно!

Внимавай!

Не разбраха дълбочината на ужаса, сполетял Тир Аслийн, докато не чуха отчаяния вик на Фин Разиел, която се спусна над стените на замъка и докато те самите не изтрополиха по подвижния мост и не видяха гледката във вътрешния двор, която я беше накарала да извика.

— Прокълнат е! — изкрещя Разиел, спусна се надолу и запляска в праха. — Бевморда е замразила всичко!

Беше истина. Въпреки лъчите на слънцето и свежия полъх, мястото беше сковано в арктически мраз. Студът идваше от няколко големи кристални блока, разположени на различни места в двора: на стълбището, водещо до покоите на краля, до кладенеца и близо до макарата, с която се вдигаше подвижния мост.

— Не! — прошепна Фин Разиел, като прехвърчаше от блок на блок и накрая кацна на един от тях. — О, не!

В големия кристал, като в капан стоеше човешко същество. Една от прислужниците на Тир Аслийн теглеше вода от кладенеца. Жената беше застинала в ледения блок така, както си е била, когато ужасното проклятие на Бевморда я е застигнало. Млада и хубава, вдигнала глава към парапета на крепостната стена, тя се е усмихвала на чучулига или любим, когато злото е връхлетяло замъка.

Така бяха всички жители на Тир Аслийн. Изглеждаха така, сякаш изпълняват всекидневните си задължения. Видяха ковача с вдигнат чук да подковава кон, доячка седеше наведена до кротка крава, а две деца, изненадани наред игра на криеница тичаха заедно завинаги. Тук бяха и войниците, жените с деца на ръце, селяните, прибиращи реколтата от полето и слугините, тупаци одеяла от високите прозорци. Един по един, Уилоу и Мадмардиган ги оглеждаха внимателно, а въздухът около тях, изпълнен с мъртвешки студ, ги караше да треперят.

Ужасен, Уилоу клатеше глава, без да може да повярва на очите си.

— Дали ще останат така...

— Завинаги — извика Фин Разиел, а мъката в гласа ѝ изпълни двора и се извиси над зелената долина на Тир Аслийн. — Завинаги, или докато Бевморда не бъде унищожена.

— О, Елора! — Уилоу притискаше детето с треперещи ръце. — Съжалявам! Това място е ужасно.

— Защо ми трябваше да те слушам, Дребосък? „Всичко ще бъде наред, когато стигнем Тир Аслийн.“ Нали все това ми повтаряше? Там е добрият крал с голямата си армия, която ще ни защити. Е? Изобщо не виждам крал, а единствената армия, доколкото ми е известно, е онази, която всеки миг ще ни връхлети откъм долината — армията на Каел!

— Съжалявам! Чарлиндрея каза, че тук ще бъдем в безопасност.

— В безопасност!? Тези хора в безопасност ли ти изглеждат? А освен това виж тук! Тролско лайно! Тук има тролове! Сигурно точно сега ни наблюдават. Уф! Мразя ги! — Мадмардиган посегна към дръжката на меча си и се взря в кулите.

Разиел извика отново, този път като че ли сърцето ѝ се късаше. Те се втурнаха по стълбището, където тя беше открила още един от кристалните блокове. В този имаше красив мъж на около трийсет и пет години — червенокос, със спокойни, широко разположени очи. Беше поздравявал някого в двора, когато проклятието на Бевморда го застигнало. Ръката му стоеше наполовина вдигната.

— Кралят! — проплака Разиел.

— Бащата на Сорша? — Мадмардиган се наведе и се взря отблизо в ледения блок.

— Да. О, Уилоу вземи магическата пръчка. Магическата пръчка! Трябва веднага да ме преобразиш!

— Разиел, не мисля, че...

— Трябва да опиташ! Повярвай в себе си, Уилоу! И се съсредоточи!

Мадмардиган изсумтя.

— Няма да минем само с вълшебства, Разиел. Давай, Дребосък! Аз ще потърся истински оръжия.

Той изтича по подвижния мост над рова, заобиколи помещенията на главния караул и влезе в оръжейницата на приземния етаж. Целият арсенал на Тир Аслийн лежеше в готовност. Покрити с дебел слой прах и паяжини, оръжията почиваха така, както войните ги бяха оставили. Големи лъкове и арбалети, копия, пики и алебарди, всевъзможни стрели. Голям брой ризници и метални доспехи също очакваха храбрите рицари. В центъра, на пиедестал, стояха личните Доспехи на краля, изработени от бронз и закалено злато — отдавнашна изработка на горските вълшебници. Изглеждаше сякаш самият крал стоеше там с протегната за поздрав десница.

Мадмардиган обиколи с възхищение доспехите. Изпробва ръкавицата на своята ръка. Беше му по мярка. Взе единия от златните набедреници и го пристегна около кръста си. Той също му прилепна. Вдигна златния шлем, изтръска кичура бели пера от праха и го сложи на главата си. Стоеше му сякаш беше правен за него. Бързо облече останалите части на рицарския костюм — предпазителите за врата и рамената, ризницата, поличката, набедрениците и металните обувки. След като се облече, Мадмардиган си избра добър меч и арбалет от арсенала. Взе и няколко стрели за арбалета. Поколеба се пред златния щит, но се отказа. Щеше да му бъде в тежест за това, което го очакваше.

Така, сияещ той изтича обратно на подвижния мост до сградата на караула. И като сочеше през портата към мраморния път извика:

— Идват!

Уилоу беше стигнал до средата на заклинанието, когато прозвуча предупреждението на Мадмардиган.

— Авалориум — каза Уилоу, затворил очи в момент на силна концентрация и стиснал магическата пръчка в двете си ръце. — Гриинан луата тай тонда пинрстар...

Фин Разиел, свита пред него, беше започнала да се променя от гарван в нещо друго.

Уилоу се обърна. Заклинанието прекъсна действието си. Разиел, възприела формата, до която беше стигнала — на бяла коза — изприпка през двора, като блееше жално.

Нито Мадмардиган, нито Уилоу имаха време да забележат какво стана с Разиел. Вниманието им беше привлечено от връхлитащите през поляните и мраморния път войски на Каел.

Битката за Тир Аслийн беше започнала.

— Зареди оня катапулт! — извика Мадмардиган, като сочеше огромната балиста върху крепостната стена, която стоеше готова и очакваше единствено заряда от копия.

Уилоу пхна магическата пръчка в джоба си, грабна Елора и се втурна по стъпалата на едната от кулите при портата, за да изпълни заповедта. Изтича по крепостната стена към катапулта. Събитията, които последваха, бяха толкова много и се развиха толкова бързо, че Уилоу никога нямаше да успее да си ги спомни ясно или да възпроизведе точно техния ред. За него битката беше един кошмар, мрачен и ужасяващ сън. Около него свистяха стрели от лъкове и

арбалети, задираха дрехите му, рикошираха в каменните зъбци на крепостната стена и твърдото дърво на балистата. Като политна назад и прикри Елора с тялото си, той запълзя към кулата, за да потърси прикритие. Долу Мадмардиган в златните си доспехи се спусна, за да затръшне и залости портата. В същия момент Каел прогърмя по подвижния мост.

— Таран! — изрева Каел. — Онова дърво!

Войниците побързаха да се подчинят и скоро един дебел бук падна, повален на земята. През това време силите на Нокмаар отстъпиха и се прегрупираха. През бойниците на кулата Уилоу видя Каел и Сорша да сочат замъка и да обсъждат тактиката си, възседнали неспокойните си коне.

В двора Мадмардиган опъваше въжета ниско по земята и залагаше скрити капани. След това, с помощта на Разиел, която буташе с рогата си късове скали към него, зареди един катапулт, прицелен точно в портата.

— Копия, Уилоу! — провикна се той нагоре. — Зареди този катапулт!

— Но няма копия!

— Там! В оръжейницата!

Един мост водеше направо от кулата към втория етаж на сградата на караула, направен така, че войници и амуниции да се придвижват бързо до крепостната стена. Мадмардиган беше прав: там щеше да има копия. Много копия. Уилоу остави Елора в прикритието на кулата и затича по моста, насочвайки се към отворената врата на оръжейницата.

Той никога не я достигна. Върху парапета на сградата, точно над моста, пълзеше един трол. Пътят на Уилоу беше блокиран. Тролът беше отвратително създание — с разцепен нос, с пъпчиво лице, насечено от дълбоки бръчки и осеяно от възпалени гнойни рани. Разтеглените му пихтиести устни разкриваха неравни, проядени зъби. Сплъстената му коса висеше до кръста: той се шляпаше по тялото и се дръгнеше с дългите си пръсти.

— Гладен! — каза тролът, фиксира с червените си очи кулата при портата. — Аз бебе вземе!

— Няма да стане! — възкликна Уилоу. — Не, освен ако не вземеш и мен!

Тролът закима алчно. Дългите му пръсти посегнаха напред.

— Аз взема малък човек! — той пристъпи.

— Магическата пръчка, Уилоу! — Фин Разиел блееше отдолу. — Използвай магическата пръчка!

Уилоу погледна надолу. Войските на Нокмаар бяха започнали да разбиват портата. Вече бяха изкъртили старите резета. Между треските се показваха пики. Мадмардиган се беше снишил зад катапулта, готов за стрелба.

— Магическата пръчка! — отново изблея Разиел, която подскачаше като полудяла нагоре-надолу.

Уилоу трескаво опипваше в големия джоб на палтото си, а скверните ръце на трола бяха само на няколко инча от лицето му. Накрая Уилоу измъкна ръка — в нея той стискаше не магическата пръчка, а едно от перата на магьосника — спомен от панаира.

— О, не! — нямаше време да бръкне отново в джоба си. Вместо това, той размаха перото пред носа на трола, като правеше така, че то ту се появяваше, ту изчезваше, залюляло се във въздуха в хипнотичен танц.

Тролът спря. Очите му се кръстосаха, Той зина захласнат по лудориите на магическото перце. Посегна с ръка, но не улучи. Посегна отново, и отново не улучи. Като тършуваше из джоба си за магическата пръчка, Уилоу развяваше перото по-ниско и по-ниско, докато накрая, когато стисна магическото оръжие в джоба си, главата на трола беше приведена пред него като за поклон.

Уилоу измъкна магическата пръчка и я вдигна с двете си ръце.

— Авагду сиракт! — извика той и я стовари силно върху главата на трола.

Този път магическата пръчка не подскочи в ръцете му. Нямаше я и тъпата болка. Уилоу почувства как през тялото му преминава огромна енергия и се излива навън. В паниката беше използвал едно доста широкообхватно заклинание за поразяване на злото, така, че нямаше представа какъв ще бъде ефектът от него. Резултатът го удиви. Тролът стана на пихтия. Превърна се в поклащаща се, ломотеща маса, безформена слуз, като размазана попова лъжичка. Очи, коса, пръсти — всичко изчезна в тресящото се кълбо. Уилоу го изрита от моста в рова под тях. Застоялата вода, закипя и се разпени там, където то потъна.

— Зъннн — избръмча катапулта на Мадмардиган и стовари заряда си от каменни блокове сред струпаните на портата Нокмаарски

войски. Неколцина изпищяха и бяха смазани като счупени кукли, но останалите продължиха, пришпорвани от Каел, който стоеше зад тях. Неколцина умряха в капаните на Мадмардиган, а други двама паднаха под стрелите, на неговия арбалет. Тогава останалите се нахвърлиха върху него, размахвайки оръжията си и той ги посрещна с изтеглен меч. Мадмардиган се смееше. Неговите златни доспехи блестяха, а белият кичур пера се развяваше над черните униформи на войниците от Нокмаар.

— Сбогом, Дребосък! — извика той към моста. — Поне се опитаме!

Неумолимо, множеството войници го избутваше назад към рова.

Но на Мадмардиган не беше писано да умре от техните мечове и копия, или да падне с разбит мерен под боздугана на Каел, който разбутваше войниците си, за да нанесе своя удар. Много отдавна Бевморда беше призовала в рова на Тир Аслийн още един страж. Беше го призовала от нощта, от зловонния, мрачен въздух на тресавища, където предисторически създания се събуждаха с мъка за живот. От мрака го беше призовала тя, и от хаоса отвъд времето, и той се беше вдигнал, за да изпълни нейната повеля. В рова на Тир Аслийн го беше изпратила Бевморда, на дълъг караул. И там той беше лежал, причаквайки в тинята, хранещ се през кожата си, и дишащ през бодливите перки, показващи се над повърхността. Беше лежал в очакване с нокти, потънали дълбоко в земята, за да усети трептенето ѝ под копитата на конете, с уши, докосващи повърхността на водата, напрегнати в очакване да чуят дрънкането на оръжие. Не знаеше нищо за справедливост и неправда, за добро и зло. Не го беше грижа за конфликтите на човешкия род. Знаеше само, че сега хората смущаваха злокобната тишина, която беше призован да пази.

Четири очи на стража се отвориха. Двете му шии се напрегнаха. Той се изправи през мътилката на рова и вдиша толкова мощно, че вихри зашибаха двора.

— За Бога, дракон! — Каел надвика рева на битката. — Убийте го! Оставете човека! Убийте звяра, преди да е поел дъх!

Твърде късно!

Мадмардиган се обърна и видя над себе си черните силуети на две големи драконови глави. Тяхната паст се раззина и изригна огън в ордата на Нокмаар. Мадмардиган никога не беше щадил Нокмаарци,

но сега изпита жал. Стана му жал за бедните клетници, уловени директно от струята огън и превърнати в бяла пепел. Стана му жал за онези от тях, които живяха миг-два, а кожата им ставаше на мехури и се сгърчваше като че ли беше оживяла. Най-много съжали онези, чиито дрехи се бяха подпалили от огнения дъх и които прекараха последните мигове от живота си, като пицяха и се търкаляха в праха, докато кожата им се овъгляваше.

Едната глава се издигна към моста, докато другата си поемаше дъх за втори напор срещу двора. Мадмардиган се усети да отстъпва пред звяра заедно с враговете си. Усети, че в мелето от хора се блъска в нечий доспехи и срещна уплашените очи на Сорша. Той я сграбчи.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Залегни! Лягай долу!

Издърпа я зад една подпора точно когато огнените пръски се разбиха в камъка, размивайки се на всички страни. И двамата се изправиха на колене, като дишаха тежко. Отново и отново изригваха огнени струи с рев, наподобяваш рева на ураган във входа на планински тунел. Когато спряха, около тях ехтяха още повече писъци на агония, а хора и коне бързо се съсухряха до неузнаваеми и хрупкави фигури. За частица от секундата, в хаоса, погледът на Сорша улови очите на Мадмардиган, а ръката ѝ докосна неговата. След това той се спусна, като вземаше стъпалата на кулата по две наведнъж към мястото на горящия мост, където други два трола избутваха Уилоу към огъня. Преди Мадмардиган да стигне до тях, Уилоу се беше опитал да порази единия с магическата си пръчка, но не го улучи. Хвърли втория от скъпоценните си жълъди и отново не успя. Мадмардиган ги съсече и скрита останките в рова, зад гърба на чудовището.

— Назад към кулата, Уилоу! Вземи Елора!

Уилоу заобиколи Мадмардиган, но войниците на Нокмаар вече бяха достигнали върха на стълбището и неохотно напредваха по моста, с нотка на раболепие пред поклащащите се драконови глави. Каел ги подканваше от ниското.

— Напред! Напред! Напред, ако знаете кое е добро за вас! Убийте този човек и намерете бебето!

Мадмардиган се раздвижи, за да привлече вниманието им, а Уилоу се сви, уловен между огъня и битката.

Няколко Нокмаарски стрели щръкнаха от шиите на дракона. По тях се стече смрадлива гной. Раздразненото чудовище просъска и се замята, като разпени мръсните води на рова, извивайки едната от главите си към бойците на моста. Нокмаарските войници отстъпиха към кулата, а Мадмардиган скочи върху главата на звяра и стиснал меч си в двете си ръце, с могъщ удар го заби право надолу през черепа му. Когато газовете за следващото огнено изригване се събраха в гърлото на чудовището, то вдигна главата си със забития до дръжката в нея меч, който задържахше челюстите му затворени. Мадмардиган скочи от главата му, улови се за един чучур, който стърчеше от кулата и след като се метна на долния корниз, скочи на земята. Над него, газовете в гърлото на дракона се сгъстиха и главата на звяра избухна във фонтан от огън и противна слуз.

С агонизиращ вой другата глава заблъска каменната стена на сградата, като се спускаше все по-ниско, докато чудовището умираше и накрая се строполи в двора.

Там цареше хаос. Мъртви и умиращи хора застилаха двора. Вонята на разложена и изгорена плът, която се носеше от дракона и над овъглените трупове, изпражненията на конете, смрадта на крепостния ров — всичко се смеси в зловоние, което удари Сорша в носа. С подгъващи се колене и ръка на устата, тя се отдръпна от мястото на битката. Това тук по нищо не приличаше на трепетната възбуда от преследването, на чистотата на рицарския бой. Това беше нещо безумно, нещо нечовешко, нещо много под достойнството на благородния воин.

След като дракона умря, Сорша с мъка изкачи ред стъпала и се озова лице в лице със своя баща. Позна го веднага, въпреки че беше затворен в кристалния слитък от проклятието на майка ѝ. Имаше неговата коса. Очите ѝ също бяха неговите — искрени и широко разположени. И в неговия глас, колкото и далечен и слаб да беше той, тя разпозна своя собствен.

— Сорша...

— Татко... — тя постави ръка на камъка до бузата му.

— Аз съм жив, Сорша! Помогни ми! Помогни ми...

— О, татко!

Коленете ѝ се подгънаха. Спомените, които не беше посмяла да събуди през целия си живот, сега прииждаха на вълни: баща ѝ се смее,

тича до нея, докато тя язди на първото си бяло пони през овощната градина; баща ѝ, който държи ръката ѝ, докато тя приема приветствията на множеството в разцъфналата долина на Тир Аслийн; баща ѝ, който я учи да управлява собствената си малка лодка през горните течения на Фриин, толкова тихо, че да не плаши нито водните птици, нито жабите, задрямали върху листата на водните лилии, нито петнистите пъстърви, мързелуващи в тъмните вирове. Тя си спомняше колко състрадателен и щедър беше нейният баща. Спомняше си неговия смях и неговата обич. В прилив на чувства тя си спомни всичко, което е било, би могло и все още можеше да бъде...

Тя изхлипа.

— Сорша, само ти...

Тя се обърна към картината на клането. Видя малкия Нелвин да се държи здраво за горящия, срутващ се мост. Видя Каел да прекрачва през телата към кулата на портата, откъдето ясно се чуваше плачът на уплашено бебе. Видя и Мадмардиган в златните доспехи на баща си, притиснат от множество войници, които мушкаха към него с мечове и пики и размахваха боздугани. Видя го да пада.

Внезапно всичко се избистри в съзнанието ѝ, така, както облачно небе се прояснява в тиха вечер и езеро се успокоява след отминала буря.

Тя извади меча си и се спусна напред. Нададе висок боен вик, за да предупреди нахвърлилите се върху Мадмардиган войници за своето намерение.

Двама от войниците избягаха веднага. Други двама оказаха символична съпротива, преди и те да си плюят на петите. Мадмардиган се изви като котка и съсече краката на двамата, които се обърнаха, за да посрещнат Принцесата. Мечът му преряза гърлата им заедно с меча на Сорша.

Тя протегна ръка, за да му помогне. Мадмардиган мълчаливо я пое.

Три неща се случиха едновременно.

Горящият мост се срути. Уилоу се удари в стената на кулата и падна на земята. Войниците от Нокмаар го наобиколиха. Имаха време за не повече от един лек удар към главата на Уилоу и Мадмардиган беше сред тях. Умираха, хванали разпраните си кореми и гълголейки през прерязаните си гърла. След всяко проблясване на бързия меч

някой падаше на място или изпълзяваше настрани, за да умре. Мадмардиган се наведе над Уилоу и избърса кръвта от челото му.

— Аз... аз... Съжалявам! — каза Уилоу. — Бяха твърде много, Елора!

— Дръж се, Дребосък! — Мадмардиган го вдигна и го взе на ръце като дете.

В същия миг триумфиращият рев на Каел прогърмя в кулата и над двора. Той се появи в рамката на вратата, вдигнал високо в металния си юмрук малката фигурка на Елора Данан. Изпод маската на шлема му се разнесе нов рев, този път от ярост, като видя Сорша на страната на Мадмардиган. Той размаха огромния си меч към тях и към Уилоу.

— Сега имаме детето! Убийте ги! Връщаме се в Нокмаар!

Копията и мечовете се отдръпнаха от Мадмардиган. Стрелците поставиха стрелите на лъковете и опънаха тетивата им, за да изпълнят заповедта на Каел. Но стрелите никога не полетяха. В този момент се случи последното събитие в тази необикновена битка. В тишината, последвала заповедта на Каел, прозвуча ясният зов на боен рог, а след него и грохотът на приближаващи се коне.

Уилоу изтри кръвта от очите си. През разтворените порти на Тир Аслийн, над войниците от Нокмаар, които панически бягаха към конете си, той видя да се развява знамето на Галадорн. Конниците се приближаваха в галоп, разгърнати във верига, а в средата, една огромна фигура с червена брада, сочеше с меч си право в портата на замъка.

— Айрк Таубауер! — Мадмардиган завъртя меча над главата си и закрещя от възторг.

Войските на Нокмаар се разпръснаха пред лицето на атаката, която ги приближаваше неумолимо. Всеки се опитваше да се докопа до кон. След всичко, през което бяха преминали, те не изгаряха от желание за среща с мъжете на Айрк.

Конят на Каел пръв премина през портата, като стъпка войниците, които бяха закъснели да се отдръпнат. Генералът беше увил Елора в плаща си. Той препускаше бясно, наведен над врата на коня си. Четирима от офицерите му бързо го последваха.

Айрк изпрати група ездачи след тях, но със замряло сърце Уилоу видя, че Каел е взел твърде голяма преднина. Щеше да успее да обходи

преследвачите си във фланг и да стигне невредим в Нокмаар, преди някой да го настигне.

През следващите пет минути остатъците от Нокмаарската войска паднаха, пометени от пристъпа на армията на Галадорн.

Уилоу се измъкна от прегръдката на Мадмардиган, обърна се и се опря на една колона. Не можеше да гледа. Не желаше да гледа кланета. Беше му лошо. Беше се нагледал на безсмислена смърт и ужаси. Той горещо желаше да се прибере у дома, в спокойствието на Меандъра Угфуд. Щеше да седне на брега на Фриин и да остави спокойната река да прочисти паметта му. Единственото, което желаше бе да предпази Кайя и децата си от цялото знание на този луд свят на Дайкини. Завинаги! Но все пак, през красивите мисли за Долината на Нелвините се промъкваше незаличимия образ на Каел. Ужасяващият шлем, черният жребец и Елора Данан, вдигната високо като трофей в големия метален юмрук.

Уилоу знаеше, че никога не ще може да защити хората, които обича, докато на земята живееха такива като Каел, докато съществуваха силите, превърнали ги в това, което те бяха.

Още щом дорестата кобила на Айрк Таубауер пресече портата на замъка, Уилоу избърса кръвта от лицето си и извика:

— Айрк! Трябва да отидем в Нокмаар!

Мадмардиган седна и свали златния шлем. Той се усмихна уморено на стария си приятел.

— Какво ще кажеш за една малка разходка сред природата, Айрк?

— Реших, че може да си се почувствал самотен, но виждам, че съм сгрешил — Айрк посочи към Сорша с меча си. — Какво значи това?

— Тя спаси живота ми, Айрк. Остава с нас.

От кожената чанта на седлото на Айрк се надигна писклива глъчка на одобрение. „Вярно! Съвършено вярно! Дребосъкът знае какво говори! Трябва да се препуска! На атака! Щурмувайте!“

От чантата изскочиха Франджийн и Руул.

— Поздрави, Уилоу!

— Не се бой, Уилоу! Ние сме с теб! Както винаги!

Една бяла коза изприпка към тях.

— Никакво бавене! — каза Фин Разиел. — Към Нокмаар!

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

БЕВМОРДА

Войниците на Айрк преследваха неотклонно Каел. Без доспехите те язدهа с лекота и можеха свободно да стрелят с лъковете си. Шестима от тях бяха по петите на петима от Нокмаар през долината Тир Аслийн и лабиринта от каньони. Преди да излязат оттам, стрелите им повалиха един нокмаарски офицер и убиха още един по склона на планината с кристалните пещери. Когато препуснаха по черната глина и покритата с пепел Нокмаарска долина, единствено Каел и двама от охраната му все още се държаха, макар че конете им бяха изморени.

Каел препусна напред. Той изкрещя на часовоите да спуснат подвижния мост, забодеше шпори във вече окървавените слабини на жребеца си и удари яростно животното с камшика. На края на силите си, конят се спусна стремглаво и с тропот премина рова, а Каел изрева на стражите да вдигнат моста зад него. Те се подчиниха и припряно започнаха да издигат черния крепостен мост, от който потече тиня.

Ровът около Нокмаар беше изключително противен. От него се изпаряваха задушливи газове — той беше пълен с остатъци от неуспешните магии на Бевморда. Вонеше на сира и гнило, на отпадъци и киселини. Никоя твар не би могла да оцелее там. Понякога отегчените часовои се забавляваха, като хвърляха в него живи същества през парапета и слушаха писъците им, докато плътта се разпадаше. Като крещеше отчаяно на Каел да почака и задържи подвижния мост, първият нокмаарски ездач изхвърча под ръба на моста, след като коня му спря изведнъж, и падна надолу с главата право в рова. Той си отиде без какъвто и да било звук. Пяната заличи следите му. Другият ездач живя само няколко минути повече, макар и да не успя да им се наслади. Той се свлече от коня, забил копита в ръба на рова, и се улови с една ръка за моста. Докато мостът се вдигаше, той висеше и се опитваше да се хване и с другата си ръка, но... беше на края на силите си. Ръката му се изплъзна и той падна във вонящата пропаст. Мостът се затвори с трясък.

Ездачите на Айрк стреляха към пропастта и надаваха яростни бойни викове, които Бевморда чу дори в покоите на кулата си. После те обиколиха стените на замъка и се отдалечиха на безопасно разстояние в долината. Малко по-късно срещнаха Уилоу, Сорша, Мадмардиган и остатъка от войската.

Айрк погледна намръщено към крепостта и се вторачи в съгъстващите се сенки. Колко зловещ беше Нокмаар — студен, обгърнат в дим. Стените бяха настръхнали от копия, до тях достигаха гърлени команди и скърцане на големи бойни машини. По парапета и в тъмната кула на Бевморда пращяха железни светилници. Те осветяваха с пламъците си знамето на кралицата, което представляваше гръмотевица, пронизваща линията на живота.

Франджийн и Руул простенаха при вида на Нокмаар и се пъкнаха обратно в торбата на Айрк.

— Разполагай се — разпорежи се Айрк. — Ще са ни нужни стенобитните машини, за да нападнем кулите. Да са готови тази вечер — командите му бяха уверени, но той поклати глава, когато погледът му отново се спря върху стените.

Мадмардиган кимна мрачно:

— Знам какво си мислиш. За тази работа ще ни трябва много по-добро снаряжение. Ще ни трябва и късмет.

— Дори повече от това — проблея Фин Разиел с козия си глас. — Ще е нужна магия. Уилоу, трябва да събереш цялата си мощ, пълната си вяра и да се съсредоточиш изцяло. Трябва да проникнеш дълбоко, дълбоко в душата си, Уилоу. До самата ѝ същност. Този път не трябва да се провалиш! — големите пламтящи очи на Фин Разиел се извърнаха от тъмната крепост на старата ѝ съперница и се устремиха към Уилоу. — Забрави всичко останало, не мисли за нищо друго! Трябва да се подготвиш сега, така че побързай!

— Фин Разиел — обади се Мадмардиган, като видя колко изтощен е Уилоу, — стъмва се. Сигурно ще можем да си починем малко. А пък утре сутрин...

— Не! Нямаме никакво време — трепна козата и цялата настръхна. — Смяташ ли, че Бевморда не се приготвя дори и сега? Не виждаш ли Каел как крачи триумфално към кулата и слага в ръцете ѝ Елора Данан? Не я ли виждаш, не чуваш ли смеха и? Не виждаш ли заклинателите как бързат да започнат Ритуала на Унищожението? Как

мият чашите, чистят олтара, подбират псалмите си! О не, тя няма да чака зората! Бевморда ще действа сега!

И сякаш да потвърдят това, което Разиел бе казала, процепите в кулата на кралицата светнаха и заприличаха на озъбена паст. Ослепителна светкавица с трясък освети балкона, разби се в далечните планини и се пръсна на хиляди искрящи огнени топки, които се затъркаляха надолу по каменистите склонове.

— Скрый се! — изкрещя изведнъж Фин Разиел и бутна Уилоу зад една скала. — Бързо! Кажете заклинанието за защита!

— Но защо?

— Кажете го!

Уилоу сграбчи магическата пръчица, затвори очи и се съсредоточи:

— Хелгафел сватбен, хелгафел клайдеб, дану локтвар!

— Добре, сега го кажете за останалите! — Разиел посочи с муцунката си Айрк и Мадмардиган, които слушаха Сорша, докато тя подробно им обясняваше плана на замъка.

— Бързо, Уилоу!

Но Бевморда бе твърде бърза и сръчна. Заедно с тримата друиди тя вече беше се показала от кулата. Подигравателният ѝ смях прониза мрака и стигна до тях. Голямата корона изпъкваше на светлината от факлите, които лакеите държаха. Странните сенки и слабата светлина правеха кралицата да изглежда огромна.

Уилоу се скри обратно, ужасен от гледката. Все пак в нея имаше и величие, едно застрашително и зловещо излъчване.

— Армия? — изкрещя Бевморда подигравателно. — Казаха ми, че някаква армия обсаждала Нокмаар. Но това — тя протегна ръка и една светкавица мина с трясък над главите им, — това не е никаква армия.

Единствено Айрк и Мадмардиган запазиха самообладание и не отстъпиха.

— Дошли сме за Елора Данан — извика Мадмардиган. — Върнете ни я!

Смехът на кралицата проехтя из долината.

— Глупак! Нагъл глупак! Ти не си човек, ти си свиня — тя отново протегна ръка, но този път пръстите ѝ бяха събрани и насочени към Мадмардиган.

— Майко! Не!

— Свине! Вие всички сте свине! Котън локдар бахкат!

Уилоу Угфуд беше виждал всякакви ужасии, откакто се претраши да отиде при Дайкините, но това, което последва, бе най-потресаващото. Войниците на Айрк, самият Айрк и Мадмардиган — всички те се превърнаха в прасета, така, както бе заповядала Бевморда. Но метаморфозата им не беше бърза и безболезнена, както е в приказките, а мъчителна и бавна. Мъжете стенеха и се гърчеха, докато костите им се скъсяваха, ставите пукаха и придобиваха нови форми, черепите им се сплескваха, пръстите на ръцете и краката се превръщаха в малки копита. Те виеха неистово от болка, докато невидими ръце сграбчваха и преобразяваха лицата им в дълги зурли. Когато чуха, че грухтят, те осъзнаха, че вече не са хора, а свине, облечени в дрипи. Измежду тях бяха и Айрк, и Мадмардиган.

— О, майко, не! Не! — Сорша се свлече на колене и очите ѝ се напълниха със сълзи, когато чу Мадмардиган да грухти. Той ѝ се усмихваше и я гледаше наивно с малките си очички.

— И ти, Сорша! Предупредих те никога да не се обръщаш против мен! И така, ти направи избора си!

— Май... — в този момент Сорша също започна да пищи, костите ѝ запукаха, кожата ѝ се разкъса и се обви около плътта на една дебела свиня.

Когато смехът на Бевморда заглъхна откъм крепостната стена и Уилоу се осмели да погледне отново, той съзря само прасета, включително и две малки — Франджийн и Руул, които ровеха в пепелта.

— О, Разиел, това е ужасно!

— Да — отвърна козата, — но в никакъв случай не е краят. Добра работа свърши, Уилоу, но сега трябва да се постараяш дори още повече.

— Не, не е честно. Извървах целия този път и за какво? Сега Елора Данан ще умре!

— Ако не я спасиш, това, пред което ще бъде изправена тя, е много по-страшно от смъртта. Ти го знаеш! А ние все още имаме шансове да победим Бевморда.

— Тя е прекалено силна, Разиел!

— Не е, стига да развалиш магията ми! Спомни си за шестоъгълника!

Уилоу взе меч на Мадмардиган и начерта шестоъгълник около Разиел. Козата стоеше с наведена глава. Малкото човече изпъна ръце, сграбчило здраво вълшебната пръчица на Чарлиндрея, изпъна гърди, затвори очи и насочи цялото си внимание към метаморфозата. Първо каза вълшебните думи, а после промълви:

— О, части на вечността, вие, които сте горе и долу, вие, които балансирате света, нека огънят се превърне в сняг!

Вълшебната пръчица затрепери. Козият образ на Фин Разиел започна да се изменя.

— Не се предавай, Уилоу! Смелост! — гласът, ѝ звучеше далечен и глух, сякаш долитащ от далечната и отминала младост. Уилоу се съсредоточи и вля в пръчицата цялата сила, която му бе останала.

— Локтвар даналора луата дану, туата, туата, хокс дану...

Коленете на Уилоу се подгънаха, но той все още беше съсредоточен и в ясно съзнание. Ако очите му бяха отворени, щеше да види, как Разиел се измени многократно през това време. От коза тя се превърна в безформена пихтиеста маса — нито растение, нито животно, но все пак живо същество; после стана величествен елен, а след това човек — дете, момиче, красива млада жена...

С отварянето на очите си Уилоу видя Разиел такава, каквато е била през онези отдавна изминали години, когато заедно с Бевморда и кралят са били млади и способни. За няколко секунди тя остана такава, като се усмихваше очарователно и кимаше, сякаш искаше да проговори. После започна бавно да се изменя и се превърна в старица. Светлорусата ѝ коса стана ослепително бяла, раменете ѝ се превиха, лицето ѝ се съсухри и се покри с бръчки; гърдите и коремът ѝ, някога изпълнени и заоблени, хлътнаха старчески.

Уилоу я покри с една риза.

— О, Разиел...

Тя наведе тъжно очи към кокалестите си ръце и подутите си крака.

— Беше толкова отдавна...

После се съсредоточи с втренчени в една точка очи.

— Дай ми вълшебната пръчица. Ще трябва да развалим магията на Бевморда, а времето е малко! Хайде, бързо! И тихо!

Уилоу я съпътстваше през цялото време, докато тя се провираше между прасетата в тъмнината, докосваше с пръчицата всяко по зурлата и шепнейки заклинанието, разваляше магията на Бевморда.

— Туата фарен хнокс, у фоел фамай...

Едно след друго прасетата съвсем без болка отново придобиха човешки образ. Те се сгушваха на малки групички и гледаха страхливо зъберите на Нокмаар.

— Целият лагер е деморализиран — каза Айрк, след като се събраха в палатката му — никога няма да минем през портите на Нокмаар с такива войници!

— Тя не може да ви омагьоса втори път — рече твърдо Разиел. — Моята магия ще ви предпази.

Айрк се взря скептично в мрака и стелещите се пушеци и поклати глава:

— Прекалено добре са защитени. Разумно би било, ако се оттеглим, Мадмардиган, и ги обсадим някой друг ден. Някой друг ден, като прегрупираме и попълним войската си.

От върха на кулата проблесна ярка светлина, удар на гонг проехтя из долината и един слаб писък достигна до ушите им, писъкът на едно дете в мъчения и смъртен ужас.

Уилоу простена.

— Трябва да атакуваме тази нощ — промълви Сорша, — иначе утре ще бъде прекалено късно.

Лицето на Разиел бе бледо, но решително.

— Тя е права. Бевморда е започнала ритуала. Ако не спасим Елора, тя ще бъде заличена, когато гонгът удари за тринайсети път.

— Тогава трябва да се бием — каза Мадмардиган. — Разиел, можем ли да разчитаме на вълшебната ти сила за влизането в крепостта?

— Не.

— Тогава е безнадеждно — обади се Айрк. — Ние нямаме нито хора, нито снаряжение, за да атакуваме тези стени.

Уилоу се въртеше на едно място, хапеше устни и удряше с юмрук по дланта си. В момента, когато обърна поглед към Нокмаар и околностите, погледът му светна:

— Чакайте за момент! В нашия край имаме много таралежи.

Мадмардиган и Айрк се спогледаха.

— Уилоу — рече Мадмардиган, — това е битка, а не селско стопанство.

— Знам, знам! Но имам идея как може да влезем в двореца. Слушайте!

Докато Уилоу изложи накратко плана си, странната светлина на кулата на Бевморда проблесна отново и гонгът удари втори път.

— Невъзможно, малки приятелю — каза Айрк, когато Уилоу свърши. — Прекалено много работа, за да я свършим до зори.

— Освен това — поклати глава Сорша, — Каел никога не би се излъгал!

Гонгът прозвуча отново.

— Мадмардиган, кажи им! Елора има нужда от нас!

— Нямаме големи шансове, Уилоу.

— Но поне е нещо!

— Той е прав — Разиел обиколи с поглед групата. — Ако детето умре, всякаква надежда за бъдещето е загубена. Вероятността е минимална, но трябва да опитаме. В противен случай...

Отново блесна сребриста светлина и четвъртият удар на гонга проехтя над каменните хълмове на Нокмаар.

— Аз ще се бия — заяви Уилоу.

Айрк тъжно му се усмихна, но Мадмардиган сложи ръка върху рамото на Нелвина:

— Време е да решим, кой ще се бие и кой ще си ходи.

В кулата в заклинателната зала Ритуалът по Унищожаването беше започнал. Щом видяха, че Каел се втурна в двора, вдигнал Елора Данан триумфално над главата си, тримата жреци започнаха да се подготвят и извикаха стражата да почисти. Тролите бяха изхвърлени по стълбите, въпреки яростните им протести и ругатни. Бяха пуснати нощните чапли, които излязоха през отвора на тавана, направиха един кръг и доволни се насочиха към блатата на Галадорн. Друидите приготвиха олтара от светъл камък, украсен с кървавочервени рубини, произнесоха над него заклинанието и оставиха кожените ремъци; подготвиха големия жертвеник и почистиха около него; хвърлиха черепите и остатъците от предишни магии в една кошница в нишата, която служеше за костница, защото не искаха нищо да им пречи и да

разсейва кралицата, в предстоящото тайнство с подобаваща тържественост напълниха купа с кръв от една метална кана и сложиха пет малки съда върху поставките. После почистиха при огъня големия щит на кралицата и го лъскаха, докато гръмотевицата върху него засия. Сетне произнесоха заклинанието и, когато вратите на тайните покои се отвориха, друидите изнесоха бронзовия гонг и го поставиха на определеното място. Жреците запалиха факлите и свещниците по стените, а след това приготвиха тринайсетте свещи. Кралицата бе известена, когато всичко беше готово.

Бевморда излезе сама от стаята си. Пак сама тя се изкачи по стълбите на кулата и застана пред олтара, плътно завита в одеждите си. Друидите донесоха детето и после запечатаха вратата на залата. Бевморда кимна към олтара и заклинателят, който държеше Елора, положи детето на камъка и го върза с ремъците. То изпищя, а старият магьосник потрепери импулсивно за момент.

— Ваше Височество...

— Тихо! Отдръпни се!

Ритуалът започна.

— Елате, черни сили — прошепна кралицата, извади ръце из под плаща си и ги протегна към отвора в масивния гранитен таван, — елате Светкавици, елате гръмотевици!

Проблесна слаба светкавица и заля с гибелна светлина магьосницата и детето. Елора изпищя отново, борейки се безпомощно с ремъците.

Гонгът удари веднъж — фитилът на първата свещ пламна. Когато восъкът започна да гори, разнесе се сладникава, задушлива миризма на мърша.

Бевморда се усмихна:

— Черни магии, черни сили! Слейте в едно и свържете завинаги тази нощ в Нокмаар с Нощта на Вселената!

От ръкава си тя извади тънък нож, взет от планинските вълшебници преди много време. Един идеален нож. Нож, чието острие никога не се притъпяваше. Тя го прокара внимателно през ръката си, приближи се до вързаното дете, отрязва три кичура от ослепително червената му коса и ги постави в първия жертвеник. Жрецът отмери два удара на гонга, звукът отекна в процепите и ехото го понесе през мъглите.

Вторият жрец запали следващата от тринайсетте свещи. В кулата проникна студен вятър. Свещите започнаха да пращят, а гонгът се разлюля. Друидите потрепераха. Единият от тримата излезе плавно напред и намаза със синкава смес краката и ръцете, челото и плътта над сърцето на Елора. Кралицата потопа ръце в купата с кръвта и ги вдигна към отвора на тавана, към далечните звезди, които тя единствена съзираше. Кръвта се стече на вадички по ръцете и, влезе под дрехите и, продължи по гърдите ѝ, мина по корема.

Гонгът удари трети път.

Магьосницата потрепери, устните ѝ се изкривиха и промълвиха заклинания, които жреците не знаеха. Бевморда ставаше все по-мрачна, все по-черна и по-ужасна при всеки нов етап на Ритуала, сякаш енергията, с която привличаше силите на разрушението, бе изсмукана от мозъка на собствените ѝ кости. Очите ѝ хлътнаха още повече, жилите на врата ѝ изпъкнаха, а кожата около устата се сви и придаде на кралицата нечовешко, смразяващо изражение.

— Окт вет ноктирт бордау — ръката ѝ се издигна и малкото телце на Елора Данан, което магията освободи от ремъците, се издигна неподвижно над олтара.

Гонгът удари отново, за четвърти път. Пламна и поредната, четвърта свещ.

В ранни зори Уилоу и Фин Разиел тръгнаха по безлюдното поле към обвития в дим Нокмаар. В едната си ръка Уилоу носеше барабан на поставка и едно дърво. В другата държеше къдрица от косата на Кайя.

— Жена ти, семейството ти, малки приятелю, ще помнят този ден и ще се гордеят — каза Фин Разиел, като го видя как стиска косата в юмручето си. — И аз не ще го забравя никога. Всичките тези години съм чакала да се срещна с Бевморда и ти си този, който осъществи това! Благодаря ти!

— О, Разиел, има ли още време? Та гонгът удари за дванайсети път!

— Да, ако планът ни е успешен, имаме достатъчно време, последният етап от Ритуала е най-дългият и най-трудният, а детето е в безопасност до самия край.

Те спряха на такова разстояние от стените на крепостта, че стрелите да не могат да ги достигат, а Уилоу приготви барабана на поставката му.

От двете им страни се очертаваха каменистите диви хълмове на Нокмаар. Зад тях, там, където бойците на Айрк лагеруваха миналата нощ, сега нямаше нищо освен съборени палатки и изоставено снаряжение. Отпред тъмнееше крепостта.

От парапета над главите им се разнесе дрезгав смях. Призори след охолно пиршество Каел се беше изкачил горе и се любуваше на победата си. Той огледа отвисоко мъртвата равнина, която разбитата и изтощена войска бе напуснала. Беззвучният му смях прокънтя в тишината.

Толкова незабележими бяха малките фигурки на Уилоу и Фин Разиел, че първоначално никой не ги видя, и едва когато в долината бе напълно светло, един от офицерите ги откри. Каел се наведе напред и присви очи.

— Предайте се! — изкомандва Фин Разиел.

— Какво?

— Предайте се! — повтори Уилоу. — Ние сме всесилни магьосници. Дайте ни бебето или ще ви унищожим!

Каел и войниците му избухнаха в смях. Пълководецът махна с ръка, сякаш искаше да прогони досадна муха.

— Убийте ги!

Фин Разиел сграбчи вълшебната си пръчица, Уилоу — палката от барабана и двамата застанаха в мъчително очакване, докато мостът бавно се спускаше над рова, пълен с мърша.

— Готови, Уилоу!

— Смелост, Разиел! — отвърна той и едва успя да се усмихне.

Когато отвориха подвижния мост и група конници се втурна да изпълни заповедта на Каел, Уилоу се обърна и с всичка сила удари по барабана. Звукът се разнесе из долината. Каел удари по парапета и отново прихна да се смее.

— Това ли е вълшебството ти, човеченце, джудженце или каквото си там? Това ли е ужасното ти магьосничество?

— Да — извика Уилоу, — моите войници са по-специални — изникват от земята! Също като таралежите!

Мъжете отмятаха покритието и заедно с конете си изскачаха от плитките ровове. Някои животни бяха така добре обучени, че господарите им ги бяха оседлали още преди да се вдигнат от земята.

Всичко стана толкова бързо и изненадващо, че преди Каел да изкрещи дори „Вдигайте моста“, първият от войниците на Айрк премина по него и влезе в крепостта Нокмаар. Главорезите, излезли да убият Разиел и Уилоу, бяха посечени веднага. Айрк се наведе, пое малкото човече и го сложи на седлото си, а Сорша повдигна Фин Разиел при себе си. Мадмардиган беше сред първите вътре и когато Уилоу се добра до него, трима мъже вече лежах мъртви в краката на коня му, а четвъртият гледаше ужасено окървавената си ръка. Каел бързо се качи на коня си и с боен вик събра отбраната в горния край на насипа, който водеше към кулата.

— Заемете боен ред! Отвържете кучетата!

Сорша пусна Фин Разиел при едно широко стълбище, после слезе от жребеца и с един удар по задницата го изпрати обратно през портите на сигурно място далеч от битката. Само след минута Мадмардиган ги откри. Той се наведе със смях и се протегна да я прегърне.

— Сорша, ти си моята луна, моето слънце, моите звезди...

— Какво? Не отново!

— Честна дума! Наистина е така! — той я притисна към себе си и я целуна.

В това време войниците от Нокмаар се спуснаха по насипа и започнаха ожесточена битка. Конят на Мадмардиган отскочи уплашен. В този момент пристигна Айрк и остави Уилоу, а после двамата с приятеля си се спуснаха към атакуващите ги петима нокмаарски конници и с няколко замаха на сабите, съпроводени от гръмогласния им смях, ги посякоха.

— Уилоу, Разиел! Има един таен път до кулата! Оттук — Сорша ги преведе бързо през една врата в тъмен, влажен коридор.

Отвън Айрк даде знак на стрелците да атакуват укреплението, където Каел беше строил една фаланга войници.

— Да ги смажем — изкрещя той и заедно с Мадмардиган поведе групата.

За Франджийн и Руул, които се бяха скрили на самото дъно в чантата на Айрк, всичко се смеси в един хаос от удари, атаки и ужасни

предсмъртни стонове. Те единствено осъзнаваха, че и хората, и конете умираха поголовно около тях и че в тази битка всичко се вършеше шеметно бързо и безмилостно. Хубавият жребец на Айрк получи две стрели от арбалет — първата в бедрото, втората в шията — и докато животното цвилеше отчаяно, един копиеносец се приближи и разпори стомаха на коня. Червата му се изсипаха в калта и той падна с рев. Франджийн и Руул тозчас изхвъркнаха от чантата и се озоваха в разгара на битката. Над главите им свистяха стрели и препускаха коне. С върховни усилия и неописуеми страхове те успяха да се скрият под едно каменно стълбище и само веднъж посмяха да излязат — когато прерязаха сухожилието на един як войник, притиснал Мадмардиган в ъгъла. Войникът падна на колене и нашият храбрец го прониза.

— Благодаря — рече той и се шмугна под стъпалата, — май не сте чак толкоз непоносими.

Междувременно Айрк си проби път през калния двор, изкачи се по стълбите и покрай парапета до един казан с врящо масло. Точно пред него един отряд нокмаарски войници беше образувал непробиваема стена с шлемовете си и в момента тази грамадна човешка машина настъпваше и застрашаваше бойците му. С върховни усилия Дайкинът разхлаби опорите на казана, наклони го и изля врящото масло върху въоръжената група. Ужасяваща бе агонията на тези жалки твари зад шлемовете. Кожата им се свличаше на живо, а те се изпичаха в доспехите. Страшният им вой се отдели ясно над врявата и привлече вниманието на Каел, който бе в другия край на двора. Той срещна погледа на Айрк, настървените викове на двамата се смесиха. Каел сграбчи меча си и го вдигна високо. Айрк тръгна надолу да го посрещне...

Заради мелето никой не забеляза схватката им, с изключение на Франджийн и Руул. Много години след това, вече старци с побелели бради, те описваха на опулените, скупчени около тях кафявчовци, тази битка: Каел се биел, сякаш демон се бил вселил в него, нанасял такива бързи и резки удари на Айрк, че ръцете му не се виждали, а когато мечът му удрял камък — хвърчели искри; как Айрк не отстъпил, въпреки яростната атака, как маневрирал и отвърщал на ударите, докато Каел го притиснал към върха на укреплението и го бутнал отгоре; Айрк загубил равновесие и това му струвало живота, защото

бил посечен от меча на противника си; Каел безцеремонно го ритнал от ръба долу в калта...

Когато Мадмардиган видя това, той с един замах уби противниковия войник и се втурна към стария си приятел.

— Айрк!

— Ако... някога... дойдеш... на гроба ми, Мадмардиган... духът ми ще се върне...

Мадмардиган изтри кръвта и калта от лицето на приятеля си и държа ръката му, докато животът угасна в очите му. После измъкна големия меч от свитите пръсти на Айрк.

— Дай ми меча си, стари друже, и аз ще спечеля тази битка в твоя памет!

Този ден Каел не беше първият, а последният, който падна сразен под ударите на меча. Мадмардиган положи големи усилия, за да се добере до него и когато накрая те се срещнаха лице в лице под кулата на кралицата, първите лъчи на изгряващото слънце ги озариха. Този дуел бе дори по-драматичен от предишния, само че ролите бяха сменени. Мадмардиган въртеше масивния меч на Айрк като перце и нанасяше тежки удари по шлема на Каел. Той изби меча му и го удари в слабините. Генералът се съпротивляваше отчаяно с цялата сила, която му бе останала, но... както всички останали, той беше човешко същество. Уморен и физически и духовно, той бе отегчен от живота — отегчен, може би, дори да убива. Вероятно нещо дълбоко в сърцето му подсказваше, че борбата е несправедлива и трябва да се сложи край на всичко това (така поне щяха да предположат Франджийн и Руул, когато разказваха случката на възхитените кафявчовци). Сигурно затова Каел не нападна противника си, когато Мадмардиган вдигна високо с две ръце меча и се откри изцяло. В следващия момент оръжието се сгромоляса с цялата си тежест върху нагръдника на Каел и разсече сърцето. Последният звук на генерала, преди вонящият ров да го погълне, беше смехът му.

Скоро след това битката в двора утихна. Нокмаарските войници хвърлиха оръжието, а офицерите избягаха. Няколко обезумели троли продължиха с кръсъци да хвърлят отровни стрели от ниши в стените, докато накрая ги убиха. Няколко от кучетата-убийци, пуснати от подземията на замъка, се намесиха в последните схватки и бяха

набързо изтребени. Не след дълго боят бе прекратен. В утихналия двор се чуваха единствено стоновете на ранените.

Сорша мрачно бе превела Уилоу и Разиел през коридорите и по стълбищата, които познаваше от дете. Наложил се да обезглави един трол, който изскочи с ръмжене от някаква ниша, после срещнал едно от кучетата-убийци, което подмина мълчаливо с очи, вперени в гърлото ѝ. Скоро започнаха да изкачват спираловидните стълби, водещи до кулата на Бевморда. Отдолу се чуваше цвилене на коне и крясъци.

Сърцето на Уилоу се обърна, когато през пролуките съзря Каел и осъзна силата на нокмаарската защита. Горещо, под дъбовата врата на Заклинателната зала се процеждаше студена, синкава светлина, която се разстиляше по влажните стълби. Отвътре долитна тихият плач на Елора Данан, заглушен и смазан само миг по-късно от вика на магьосницата. Уилоу се вцепени при този звук. Сърцето му искаше да продължи, но тялото не се подчини. Той падна разтреперан на колене.

— Не, не мога да продължа.

— Всичко е наред — каза Разиел и сложи ръка на рамото му, — не е нужно, Уилоу!

Разиел прошепна някакво заклинание и запечатаната врата се отвори с трясък. Получи се такова течение по стълбището, че повали Уилоу, както стоеше на колене, и угаси свещите в залата.

Бевморда бе изцяло погълната от сложния Ритуал, с ръце, вдигнати към зората. От силния вятър ръкавите и краищата на дългата и черна одежда заплюсяха.

— Разиел! — кралицата се обърна бавно. Тя бе започнала да се изменя от самото начало на Ритуала, но сега, когато бе към края му, магьосницата се беше променила до неузнаваемост. Очите ѝ бяха хлътнали и плътта около тях бе посиняла, устата ѝ бе изкривена и застинала в гримаса, която показваше ужасната ѝ поквареност. Лишено от грация, лишено от достойнство, тялото ѝ се беше сковало, движенията ѝ бяха неприятни и резки.

— Така, Разиел — смехът ѝ наподобяваше скърцане на остри камъни по метал. — Сега ще станеш свидетелка на най-големия ми триумф.

Сорша тръгна напред, но рязко спря, смразена от ледената стена на Бевмордината ненавист.

— Майко...

— Ти! Махай се! Как се осмеляваш да ми говориш. Ти не можеш да бъдеш моя дъщеря, защото вече се ръководиш от чувствата си!

— Тя откри добротата — рече Разиел. — Тя откри любовта.

— Така значи! — изсъска Бевморда, приближавайки се с прострени ръце. Ноктите ѝ бяха като на граблива птица. — Тогава си се срещнала с баща си.

— Видях какво си му сторила. Но той е запазил човешкото в себе си, въпреки всичко.

— Детето ми ме предаде! Ще те унищожа, но така че нищо да не остане от теб. Сега ще се смалиш, доста ще се смалиш, ще станеш нищожна — но-малка от децата, по-дребна от семенцата, по-невидима дори и от микробите — кралицата махна на тримата друиди. Те едновременно и плавно се приближиха и в унисон започнаха заклинанието за безграничното سماляване.

С три удара на меча Сорша отсече главите им, мина през телата им и тръгна към олтара, върху който лежеше Елора.

— Няма да убиеш това дете! — гласът ѝ беше умолителен.

— Назад! Авару строкт!

Изгряващото слънце изчезна. През покрива мина светкавица, която парализира Сорша. Магията на собствената ѝ майка я повдигна във въздуха и я запрати към стената с остриетата, където наказваха предателите, набучваха агресивните троли и мудните слуги и окачваха всички, от които Бевморда бе недоволна по време на работата си в Заклинателната зала. Но преди Сорша да бъде прободена, една втора сила се вклини между нея и шиповете. Младото момиче се смъкна безчувствено на пода. Тя така и не видя последната схватка. Единствен Уилоу, който се тресеше в смъртен ужас, я зърна, след като събра кураж, допълзя до последното стъпало и надникна вътре.

— Станала си по-силна от последния път, когато се видяхме.

— В мен е пръчицата на Чарлиндрея — Разиел вдигна ръка и спря секирата, която Бевморда бе изпратила чрез магия. — Разбери, че не можеш да ни победиш, когато силите ни са обединени — тя запрати обратно секирата. — Елора Данан ще бъде императрица. Предсказанието ще се сбъдне.

Бевморда пръсна секирата само с един жест и застана зад жертвениците. Тя шепнеше нещо и правеше мълчаливи знаци с огромните си остри, извити нокти. Каменните фигури по стената зад

Разиел оживяха, отделиха се и свободно се протегнаха от пиедесталите към нея.

— Беланокт — Разиел се извъртя и пръсна омагьосаните фигури. Пихтиестата им плът се разля из залата. Кралицата се изсмя:

— Смяташ ли, че можеш да се мериш с мен? Никога. Моят Ритуал опроверга предсказанието. Силата на детето ще бъде унищожена. Строкт!

Всички вълшебства, магии, заклинания и противозаклинания се сляха в едно. При вида на тази картина Уилоу се сви на влажните стълби и захленчи.

— Авагду супортиум авагду!

Той видя Разиел обвита в пламъци, които не можаха да я засегнат. Съзря как поток от кълбовидни мълнии и светкавици се удари бясно в стената и едва не помете Елора.

— Фурок! Фурок литрак!

Заклинателната зала изведнъж изстина, всичко се покри с лед, задухаха полярни ветрове, а кралицата беше скована в блок от лед. Тя се разсмя и започна да разчупва леда. Бевморда повали Разиел на пода, събори една масивна каменна колона върху нея и заля лицето ѝ с огнена лава. Уилоу съзря как добрата вълшебница се опитва да се добере до своята пръчица. Когато я достигна, тя отхвърли кралицата високо към тавана. Уилоу беше напълно сигурен, че кралицата е станала на парчета от шиповете и остриетата, които стърчаха от всички страни.

— Хитер уалха! Туата ла!

Бевморда се повдигна, изби пръчицата от ръката на Разиел и я запрати на хлъзгавия под. Всичко, което пръчицата докоснеше, се превръщаше в уродлива твар. Един стол стана на змей с пет глави, всяка от които представляваше агонизиращо човешко лице. Една маса се преобрази в пихтиесто същество с безброй зъби, което се запъти право към ужасения Уилоу. Той едва успя да го смаже.

— Елора — промълви Уилоу и без да мисли, пропълзя в стаята, покрай стената и към олтара, където лежеше детето.

Раздърпани и окървавени, двете магьосници се въртяха известно време сред неимоверния хаос, докато накрая се вкопчиха една в друга. В последната схватка Бевморда излезе по-хитра и тя първа прибягна към неизползваните резерви от сила. Тя бе тази, която ликуваше,

докато ноктите ѝ оставяха дълбоки кървави бразди по лицето на Разиел. Докато старата жена махаше слепешката ръце, кокалестите пръсти на Бевморда се бяха впили в гърлото ѝ, изцеждайки силите ѝ.

Скоро Разиел се свлече безчувствена върху плочите на пода. Бевморда издаде някакъв странен звук, смесица между смях, заклинание и триумфален вик. Вратата на залата се затвори с трясък и ветровете утигнаха.

Скована, прегърбена, с отпуснати ръце, кралицата се обърна мълчаливо и съзря Уилоу с Елора Данан на ръце.

— Върни незабавно детето! Всъщност, кой си ти?

Уилоу притисна момиченцето още по-силно до сърцето си. Той събра кураж и сили и каза отчетливо:

— Аз съм Уилоу Угфуд и съм далеч по-добър магьосник от тебе!

— Ха! — Бевморда огледа хаоса и бъркотията, които царяха след схватката ѝ с Разиел. — Сложи я на олтара! — тя махна към дванайсетте свещи и те пламнаха отново. После посочи гонга и тринайсетият, последният удар отекна слабо, сякаш духът — призрак на мъртвия друид бе дошъл да довърши работата си. Бевморда посочи тринайсетата свещ.

— Авагду ту ата...

— Чакай! — Уилоу започна да търси последния от магическите жълъди, които Великият Заклинател му бе дал, напипа го и го хвърли. Когато Бевморда го улови, усети, как ръката ѝ постепенно се превръща в камък. Тя извърна очи — стъклени топчета в синкави ями — и простена. Това беше последният път, когато Бевморда използваше магия, за да предотврати опасността. Уилоу видя как китката ѝ се извива, докато плътта и сухожилията ѝ се възстановяваха. После пръстите ѝ се свиха и стриха жълъда на прах; тя разтвори длан и вятърът разнесе кафявата пепел към тялото на Фин Разиел.

— Толкова ли ти е силата, нещастнико? Сега ще видиш какво се казва магьосничество. Сложи детето на олтара!

— Няма! Вещице! Убийце! С моята магия аз ще пратя Елора в... в царството, където злото никога няма да я достигне!

— Хелгафел суат! Бен хелгафел! Баирн оф дану фаму!

— Ти не си никакъв магьосник — промърмори презрително Бевморда. — Ти си шарлатанин! Клоун! Заслужи си го — ще си заминеш заедно с детето — тя се извърна и махна. Пръчицата на

Чарлиндрея изхвъркна от скованата ръка на Разиел и тя я улови. В този момент Уилоу махна с плаща си и Елора изчезна.

— Какво? Невъзможно! — Бевморда се втурна напред. — Светкавици, черни сили... — с повдигането на пръчицата, дрехата ѝ закачи крайната купа, поставена до големия жертвеник, и гъстата течност в нея се разля по краката на кралицата и около нея. Остана ѝ само един миг, за да осъзнае всичко; миг за да разбере, че магията по странна прищявка на съдбата се беше стоварила върху самата нея. В този момент писъкът ѝ бе изпълнен с ярост, разочарование и дори нещо още по-ужасно — с ехото от погубената ѝ невинност, звук, наподобяващ ромона на ручей по камъните или детски смях...

Тогавя светкавицата проблесна и прониза Бевморда от глава до пети, изви се над нея и проникна в тялото ѝ. Плътта ѝ се нагорещи до побеляване и заприлича на метал, от който струеше топлина. Първоначално изчезна плътта, скелетът и костите стояха непокътнати в тази бяла обвивка, а после се изгубиха и те. Само пращинките из въздуха останаха да напомнят за великата всемогъща Бевморда. Светкавицата се превърна в слънчев лъч, а гръмотевичният тътен се примеси с победен вик, долетял откъм двора...

Сорша се съживи, когато Мадмардиган пристигна и я взе на ръце. Фин Разиел се съживи, когато Уилоу докосна ръката ѝ.

— Уилоу, къде е детето? Къде е Елора?

— Тук, невредима — той бръкна и извади от скрития вътрешен джоб на плаща засмяното дете. — Старият трик с изчезването на прасенцата, нищо повече... — добави той.

ЕПИЛОГ

След поражението на Бевморда всичко, дори и черната глинеста Нокмаарска долина се събуди отново. Животът дойде, както топенето на снега след дълга люта зима, постепенно и плавно, така че никой не разбра, кога започна. Всички живи същества го почувстваха и отговориха с песни на това възкресяване. Земята оживя и отново навлезе в стария си ритъм.

Южните ветрове, напоени с дъхави аромати премахнаха блудкавата, задушлива миризма в Нокмаар. По зъберите и из пукнатините се показаха разноцветни диви цветя и храсти. Кристално чисти потоци, които извираха дълбоко от земята, запълниха рова. И въпреки това нямаше никой, който да поиска да остане да живее в Нокмаар. Така ужасни бяха спомените за него и така страшни легендите, които се разправяха, че в долината никога не стъпи човешки крак. Дори когато гъсти гори покриха равнината, а в небето закръжаха соколи, нямаше пътища, които да водят към Нокмаар, нито безстрашни ловци, които да ловуват там. След време дърветата остаряха и постепенно изсъхнаха, но кулата на Бевморда стърчеше и навяваше ужасни спомени...

Когато и последния мъртвец бе погребан, а всички врати на замъка — запечатани, Уилоу, Разиел, Сорша и Мадмардиган се отправиха на запад към Тир Аслийн.

Това бе една триумфална процесия. Начело се развяваше флагът на Айрк. След него, обиколени от знамена, яздеха Уилоу с Елора Данан на ръце, Фин Разиел, Сорша, Мадмардиган и накрая войните от Галадорн. По целия път, във всяко селце, хората обсипваха земята пред тях с цветя и се трупаха да зърнат или да докоснат Елора. През цялото пътуване нейният смях се сливаше с ромона на ручей и потоци. Два величествени орела с двама горди кафявчовци на гърбовете ги следваха по целия път до Тир Аслийн.

Това място се бе променило изцяло. Лабиринтът на Бевморда бе изчезнал заедно с всички следи от битката. Широкият път бе залян от

народ. Кралските знамена се развяваха върху кулите на двореца, а оттам се носеше музика и смях. Портите бяха разтворени и когато Уилоу наближи, един кралски офицер излезе да го посрещне. Много дълго продължиха пиршествата тук, но имаше за какво да се празнува — щастливото завръщане на Сорша при баща ѝ, началото на царуването на Елора Данан и възвръщането на рицарската титла на Мадмардиган.

Три дни Уилоу се двоумеше дали да остане при приятелите си, или не. Накрая, вечерта на третия ден си призна, че копнее да види Долината на Нелвините, Кайя и децата си. Кралят се усмихна и рече:

— Ще ти дам най-хубавото пони, което имам.

И ето, че на другата сутрин Уилоу се сбогува със Сорша и баща ѝ. Той прие една книга — подарък от Фин Разиел. Тя го насърчи и му каза, че не след дълго би могъл да стане вълшебник. Уилоу целуна Елора, Мадмардиган го вдигна на бялото пони и той потегли към бреговете на Фрийн. На път за къщи мина покрай езерото на Фин Разиел и през Чарлиндрейските гори. Там се сбогува и с кафявчовците. Връщаше се в Долината на Нелвините, в Меандъра Угфуд. Няма смисъл да описваме пристигането му — Вонкар бе първият, който го видя и попита за детето и Тир Аслийн. Малко след това се прегърнаха с Мегош и приятелите му поведоха коня надолу покрай реката. Когато минаха покрай старото гробище, Великият Заклинател се присъедини към тях и въведе групата в селото.

— Победа! Победа! Удряйте камбаните, бийте барабаните! Музика, музика...

Всички посрещнаха сърдечно Уилоу — дори Барглекат, а Съветът обяви празненство в негова чест.

Почестите, признанието, благодарността — всичко това смути Уилоу — та той беше само един обикновен, скромн Нелвин! Но най-щастливият момент от посрещането му дойде, едва когато тръгна по пътеката към Меандъра Угфуд с Кайя и децата. Той обеща на Мимс да разгледа всичките ѝ рисунки още на следващата сутрин, а на Ранон даде дума, че ще отговори на всичките му въпроси и ще им разкаже историята с Елора Данан колкото пъти искат.

Когато децата си легнаха, Уилоу прегърна любимата си Кайя и те отидоха край реката, недалеч от къщата, където лунната светлина заливаше с блясък плодородните земи на Меандъра Угфуд и

кристалните води на Фрийн. Там те стояха дълго време — спокойни, доволни от живота в този загадъчен свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.